

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 171

Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies

Sessió 9, dimecres 30 de gener de 2019

Presidència de la I. Sra. Montserrat Fornells i Solé

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de María Hilda López Pérez, representant de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys de l'Hospitalet de Llobregat, per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats de més de cinquanta anys 357-00033/12	5
Compareixença de Carlos Gracia, representant de l'Asociación de Parados Mayores Activos, per a informar sobre la situació del col·lectiu de persones grans desocupades 357-00034/12	9
Compareixença d'Isidre Gutiérrez de Tena, de l'Associació T'Acompanyem, per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats 357-00035/12	13
Proposta de resolució sobre la conciliació de la vida laboral i la familiar 250-00162/12	36
Proposta de resolució sobre l'evolució de l'aplicació de la renda garantida de ciutadania 250-00200/12	41
Proposta de resolució sobre el pagament dels imports per efectes retroactius de les prestacions per dependència 250-00201/12	47
Proposta de resolució sobre les concessions de restauració de l'aeroport de Barcelona - el Prat 250-00203/12	53
Proposta de resolució sobre l'autorització del joc del bingo a associacions, residències, centres de dia i casals de la gent gran i de persones amb discapacitat 250-00208/12	58
Proposta de resolució sobre el control de l'activitat del Comitè Interdepartamental de Seguiment i Coordinació dels Protocols Existents en Matèria d'Abús Sexual o Qualsevol Altra Forma de Maltractament 250-00211/12	63
Sol·licituds de compareixença acumulades 356-00245/12, 356-00251/12 i 356-00292/12	68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 9 de la CTASF

La sessió de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies (CTASF) s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Montserrat Fornells i Solé, acompanyada del vicepresident, Ferran Roquer i Padrosa, i de les secretàries en funcions María del Camino Fernández Riol i Noemí de la Calle Sifré. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Martín Eusebio Barra López, Carmen de Rivera i Pla, Maialen Fernández Cabezas, Dimas Gragera Velaz, María Luz Guilarte Sánchez i Elisabeth Valencia Mimbrero, pel G. P. de Ciutadans; Lluís Font i Espinós, Saloua Laouaji Faridi, Montserrat Macià i Gou i Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jordi Albert i Caballero, Najat Driouech Ben Moussa, Rut Ribas i Martí i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. Republicà; Pol Gibert Horcas i Raúl Moreno Montaña, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Yolanda López Fernández, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió la presidenta de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys de l'Hospitalet de Llobregat, María Hilda López Pérez, acompanyada del secretari, Eugenio Cea Estrada; el president de l'Asociación de Parados Mayores Activos (APMA), Carlos García Ibern, acompanyat del secretari, Francisco Javier López Arguedas, i el coordinador general de l'Associació T'Acompanyem, Isidre Gutiérrez de Tena i Moragas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de María Hilda López Pérez, representant de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys de l'Hospitalet de Llobregat, davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats de més de cinquanta anys (tram. 357-00033/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

2. Compareixença de Carlos Gracia, representant de l'Asociación de Parados Mayores Activos, davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la situació del col·lectiu de persones grans desocupades (tram. 357-00034/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

3. Compareixença d'Isidre Gutiérrez de Tena, de l'Associació T'Acompanyem, davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats (tram. 357-00035/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

4. Proposta de resolució sobre la conciliació de la vida laboral i la familiar (tram. 250-00162/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 77, 47).

5. Proposta de resolució sobre l'evolució de l'aplicació de la renda garantida de ciutadania (tram. 250-00200/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 89, 10; esmenes: BOPC 121, 49).

6. Proposta de resolució sobre el pagament dels imports per efectes retroactius de les prestacions per dependència (tram. 250-00201/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 89, 11; esmenes: BOPC 121, 49).

7. Proposta de resolució sobre les concessions de restauració de l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 250-00203/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya; Grup Parlamentari Republicà, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Republicà; Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem; Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, juntament amb un altre diputat del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Consti-

tuent. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 89, 14; esmenes: BOPC 121, 49).

8. Proposta de resolució sobre l'autorització del joc del bingo a associacions, residències, centres de dia i casals de la gent gran i de persones amb discapacitat (tram. 250-00208/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació (text presentat: BOPC 95, 13).

9. Proposta de resolució sobre el control de l'activitat del Comitè Interdepartamental de Seguiment i Coordinació dels Protocols Existents en Matèria d'Abús Sexual o Qualsevol Alttra Forma de Maltractament (tram. 250-00211/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 95, 16; esmenes: BOPC 126, 65).

10. Sol·licitud de compareixença d'Emilie Rivas, responsable de polítiques d'infància a Catalunya de Save the Children, davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies perquè presenti l'informe «Sota el mateix sostre» (tram. 356-00245/12). Raúl Moreno Montaña, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies perquè informi sobre les propostes per a aturar el maltractament a les persones grans i altres demandes del col·lectiu (tram. 356-00251/12). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença de Norma Falconi Fabara davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies perquè informi sobre la tancada d'immigrants i llurs reivindicacions (tram. 356-00292/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Benvinguts a una nova sessió de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies.

Abans de començar amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les compareixences, algun dels grups té alguna substitució a informar? No hi ha cap substitució? *(Pausa.)* Sí? Sí, senyora De la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Per part de Ciutadans, tenim la substitució de Martí Pachamé pel diputat Dimas Gragera. Tenim, també, la substitució de la diputada Blanca per Mari Luz Guilarte. Em sembla que... Me sobra hasta uno. *(L'oradorariu.)* I ja està, gràcies.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies, diputada. Alguna substitució més? *(Pausa.)* D'acord. Doncs, si no hi ha... Sí? Demana la paraula, senyor Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Sí, per una qüestió d'ordre, presidenta.

La presidenta

Sí.

Raúl Moreno Montaña

Més que res perquè el nostre grup parlamentari està molt interessat en que, tal com ve el llistat de compareixences que ja es van aprovar en el seu dia, la propera compareixença en la propera comissió..., segons la llista que tenim, li tocaria comparèixer al senyor Ricard Calvo, l'exdirector general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, en aquesta Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. És una compareixença que es va sol·licitar l'11 del 7 de l'any 2018, i que es va aprovar per aques-

ta comissió el 16 de juliol de l'any 2018, i ateses les informacions que han sortit avui a *El Periódico de Catalunya* considerem que és molt important que assegurem, com a comissió, i per tant que la mateixa Mesa, i si els portaveus ho volen, la presència del senyor Calvo a la propera Comissió de Benestar Social i Famílies. Només era això.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, diputat. Ho tindrem en compte. Cap més substitució? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha res més, començarem amb els punts 1, 2 i 3 de l'ordre del dia, que són les compareixences de l'Associació d'Aturats de Més de Cinquanta Anys, l'Asociación de Parados Mayores Activos i l'Associació T'Acompanyem. Faran les compareixences els tres alhora. Disposaran d'un màxim de vint minuts cada una d'elles, i després els grups parlamentaris podran formular preguntes o dubtes que tinguin a les seves intervencions, durant deu minuts, i després tindran un temps de, també, uns deu, quinze minuts per respondre les preguntes que els formulin els grups parlamentaris.

Compareixença de María Hilda López Pérez, representant de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys de l'Hospitalet de Llobregat, per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats de més de cinquanta anys

357-00033/12

En primer lloc, compareixerà l'associació d'aturats de més de cinquanta anys. Té la paraula la senyora María Hilda López Pérez. Quan vostè vulgui.

María Hilda López Pérez (presidenta de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys)

Perfecte, gràcies. Molt bon dia a tothom. Estic perfectament, ja m'han presentat. Represento l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys, de l'Hospitalet. Si bé quan vam començar, l'any 2013, eren un grup de persones aturades de més de cinquanta que van constituir l'entitat, van decidir, el desembre del mateix any, abaixar l'edat a quaranta-cinc, donat que legalment es parla d'atur de llarga durada a partir dels quaranta-cinc anys. Passats cinquanta..., es va constituir, com he dit, per persones aturades de més de cinquanta.

En aquell moment hi havia una crisi econòmica molt important, amb una gran destrucció d'ocupació. Aquesta destrucció d'ocupació era més intensa per a les persones de més de quaranta-cinc anys. Així, d'acord amb el segon informe elaborat per la Fundació Adecco, el 2007 hi havia 422.000 persones aturades de més de quaranta-cinc anys; el 2014, 1.906.000 persones aturades de més de quaranta-cinc anys, i aquest any estem parlant –ha baixat, l'atur, en general– d'1.646.493 persones aturades de més de quaranta-cinc anys.

Estem parlant de quatre vegades més que el 2007. El Consell Econòmic i Social, així com també el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i de la mateixa manera el Síndic, han fet informes sobre la situació del col·lectiu de persones aturades de més de quaranta-cinc. Creiem que amb aquests informes està feta perfectament, ja..., com es troba la situació, i crec que està clara l'anàlisi d'aquesta, i que ara l'interessant seria aplicar les conclusions d'aquests informes.

Segons l'EPA del quart trimestre d'aquest any, el nombre de persones aturades, en general, és de 3.304.300. Estem parlant d'un 14,4 d'atur. I, segons el SEPE, d'aquestes 3.304.000 persones aturades, ja he comentat que hi han 1.646.493 persones aturades de més de quaranta-cinc anys, el que és un 50,21 per cent del total de l'atur.

El 2012 l'atur va ser, en general, del 25,7. L'atur ha baixat de manera important, però no tant de manera important ha baixat el que afecta el col·lectiu de més de quaranta-cinc anys.

A Catalunya, l'any passat, segons la mateixa EPA, l'atur era de l'11,75, i pel que respecta a les persones de més de quaranta-cinc anys l'atur era del 53,54 per cent del total de l'atur.

A l'Hospitalet... Nosaltres som una entitat, que no ho he comentat, que ens vam crear a l'Hospitalet, eh?, si bé estem oberts a persones que venen d'altres municipis afiliades a la nostra entitat, però... A l'Hospitalet hi ha quasi catorze mil persones aturades, i d'aquestes més de set mil tenen més de quaranta-cinc anys, la qual cosa és també un 52,57 per cent. Estem parlant d'un col·lectiu que té més d'un 50 per cent del total de l'atur. Ocupa, eh!

Jo he cregut una mica..., crec que ho coneixen, però, bé, parlar una mica de les característiques del mercat actual laboral. Hi ha una taxa d'atur molt alta, encara que ha baixat, però l'atur de llarga durada, com he comentat, encara és més alt, eh? També hi ha més d'1 milió de persones a tot Espanya que tots els membres de la família estan sense feina. També hi ha una alta precarietat laboral, contractació temporal i jornades reduïdes. Hi ha molta rotació, i en general les empreses no es preocupen gaire de retenir els seus treballadors –en general, eh?

Hi ha un increment, també, de la feina *freelance*, *online*, eh?, les noves tecnologies. Ens hem d'adaptar als nous temps, noves professions i nous oficis, però tot i així el sector que ocupa més gent és el sector serveis. Hi ha una baixa cobertura de l'atur, eh? El 2008 la cobertura de l'atur era..., quan una persona estava aturada les prestacions arribaven al 85,84 de la població, si bé el juliol d'aquest any les dades que tenim –les últimes que tenim–..., són un 56,6 de persones que cobren prestacions. O sigui, ha baixat molt notablement, hi han moltes persones aturades que no cobren re.

Pel que fa a les característiques del col·lectiu, en general, eh?, hi ha un baix nivell formatiu, o bé una formació obsoleta. Som persones que vam començar a treballar molt joves, que teníem una vida laboral molt llarga en una mateixa empresa i que, bé, va quedar una formació important, però relativa, en un sector que potser ara ha desaparegut –si bé d'aquest col·lectiu hi ha un 32 per cent que té estudis tècnics.

En general, el col·lectiu té baixes competències digitals. Té una alta experiència, un alt talent..., un col·lectiu, unes persones responsables i serioses: amb serietat, eh?, estem parlant ja d'unes persones de més de quaranta-cinc anys.

És un col·lectiu que té moltes dificultats per trobar feina. Primer, perquè avui la feina es busca, la recerca de feina..., s'han de tenir noves estratègies de recerca de feina, i estem parlant del 2.0, de que es busca molta feina a les xarxes socials. Però també –especialment, eh?– és perquè hi ha discriminació laboral per edat, i hi han prejudicis cap al col·lectiu de més de quaranta-cinc anys. Es creu ja..., bé, no ho sé, ens veuen com a persones grans, persones cares, poder persones que no ens adaptem, coses que són totalment mentida. Ens adaptem perfectament als nous llocs de treball. Avui dia una persona de quaranta-cinc anys, tenint en compte que el nivell de vida des de fa cent anys ha baixat com trenta anys, o sigui, ha millorat trenta anys..., estem parlant de que els avenços científics, l'alt nivell de sanitat i el desenvolupament de les polítiques socials han fet que la vida sigui més llarga, i en els últims cent anys l'esperança de vida ha augmentat trenta anys. Una persona de quaranta-cinc anys avui és jove, té força i ganes de fer moltes coses, i li han de buscar lloc perquè les pugui fer.

Bé. També estava parlant de les característiques del col·lectiu. Continuem amb la baixa cobertura de l'atur, eh?, respecte al col·lectiu de més de quaranta-cinc anys: la reforma laboral del 2013 va rebaixar les prestacions, va posar dificultats per cobrar aquest subsidi –que abans era de més de cinquanta-dos i es va pujar a més

cinquanta-cinc–, i es van eliminar moltes persones que van perdre aquestes prestacions.

Les dificultats per trobar feina per al col·lectiu també afecten la no-cotització: afecten greument el col·lectiu, que després veurà com la seva jubilació es reduirà notablement.

És un col·lectiu molt vulnerable que té càrregues familiars. Un 82 per cent de les persones de més de quaranta-cinc anys tenen càrregues familiars, tenen hipoteques i..., en una situació precària i arriben a situacions de risc de pobresa i exclusió social.

Per això, i sobre la base dels punts anteriors, creiem imprescindible trobar solucions per a aquest col·lectiu. Aquestes persones necessiten tornar al mercat laboral, i per això proposem les següents mesures. Primer, identificar les necessitats del col·lectiu, ja que les intervencions actuals no són suficients. La diagnosi està feta –hem comentat que hi han estudis molt potents amb alternatives–, només és necessari poder fer un resum i aplicar les recomanacions.

L'Administració pública actualment no està impulsant cap acció per millorar l'ocupació del col·lectiu. Hi han mesures per a joves, hi han mesures per a persones a partir de trenta anys, però de mesures específiques per al col·lectiu ara mateix no hi ha res. Sí que n'hi havia hagut, el Servei d'Ocupació havia tingut el programa Grans Actius, però aquest programa s'ha deixat d'aplicar i ara, en aquest moment, no hi ha res.

També és veritat que aquestes ajudes o subvencions generalment són bastant difícils d'aplicar. Demanem que aquestes mesures que es posin en marxa siguin al més clarificadores i al més possibles d'aplicar per les empreses, i que se'n faci una difusió a gestories i entitats, que porten molta nòmina de moltes empreses petites, i recomanin a les empreses que les apliquin, però que sigui d'una manera, també, més senzilla.

Pel que fa a l'ocupació que té a veure amb ajuntaments i diputacions i Administració pública, creiem que s'ha de tenir en compte –sobretot quan estem parlant de serveis subcontractats per ajuntaments i entitats administratives, de l'Administració– que un tant per cent de les persones que contractin siguin de més de quaranta-cinc anys –i també a les possibles vacants, eh?

Davant de la vulnerabilitat del col·lectiu, eh?, parlem de que hi ha la renda garantida, però hi han molts casos que encara està lenta i complicada d'aplicar; demanem que això avanci i que arribi a moltes persones. A nosaltres ens arriben a l'entitat persones amb moltes dificultats. I una de les dificultats és que aquestes persones si no estan empadronades no reben cap ajuda. Hi han persones que viuen en pisos compartits, en habitacions, i que no estan en el padró, i aquestes persones no poden arribar a les assistències. No s'empadronen, i estan perdudes, en una situació superprecària, eh? A més, per a aquestes persones caldria, poder, una ajuda d'emergència social immediata, eh?

Les entitats que es dediquen a formar i orientar el col·lectiu..., hi han moltes entitats que fan molta formació –ho heu comentat, això poder ja ho heu comentat–, tenen programes per als joves, eh?, molts programes formatius per a joves, molts programes formatius per a persones a partir de trenta anys, però no hi ha una formació específica actualment per al col·lectiu de més de quaranta-cinc. I ells tenen molts llocs, eh?, ens arriba..., nosaltres tenim una xarxa i compartim formacions, ofertes de treball i activitats, i ells a vegades tenen problemes perquè aquesta gent més jove faci la formació. O sigui, necessiten, tenen places sense cobrir que haurien d'orientar més cap al col·lectiu més gran.

I, en aquest context, creiem que ara hi ha bastantes ofertes del que és conductor, eh? I ens arriben moltes ofertes d'Amazon Prime, o també de Cabify, encara que últimament aquests dies està... Però, bé, seria molt important que amb aquestes formacions poguéssim, aquestes persones, obtenir el carnet de conduir: encara hi han

persones, a aquestes edats, que no el tenen, i poder es podria preveure, amb aquesta formació, eh?

Creiem que s'ha d'abordar el vector edat amb un enfocament integral, s'han de fer campanyes perquè les empreses valorin l'experiència, eh? Els serveis públics, també: creiem que s'ha de millorar la xarxa, els serveis públics d'ocupació, la tasca d'intermediació laboral, quadrar més oferta i demanda –la demanda de les empreses. I també crec que el Servei Públic d'Ocupació hauria de tenir un servei per orientar les persones cap a la recerca de feina –orientar-les i apoderar-les, eh? Són persones que estan molt, a nivell mental i a nivell..., la seva autoestima està molt baixa, i necessiten orientar-se.

També un altre punt és que són persones que han vingut –ho he comentat abans– d'una època en què quasi a vegades no els ha fet falta fer un currículum: han treballat molts anys en una empresa, que aquesta ha tancat, i les hem d'ajudar, doncs, a fer un currículum, a fer una bona entrevista, i orientar-los i donar-los forces cap al món laboral.

També creiem que és important captar, dins de les noves tecnologies, quins són els llocs de treball que pot ocupar el col·lectiu, eh? I tenir en compte, d'abans de..., la tecnologia, la quarta revolució industrial, quins llocs de treball podria ocupar aquest col·lectiu.

I un altre punt que creiem que caldria: l'emprenedoria és complicada per al col·lectiu. Es veu gran, i no veu...: «Ostras, yo ahora un negocio, ¡buf!». Podrien orientar, i hi han negocis que després podrien passar als fills. Podrien fer, també, una mica de tasca en aquest sentit.

Després, nosaltres estem..., jo, a la vegada que soc presidenta de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc, també soc presidenta de Codema 45, que és una federació que aglutina associacions de persones aturades, tant de Catalunya com d'Espanya, eh?

Les tres entitats que som aquí formem part de Codema 45. Codema 45 va sortir del primer congrés que vam fer sobre l'atur de les persones de més de quaranta-cinc anys el 2013 a Santa Coloma, i aquest congrés es va organitzar per cinc entitats, i aquestes cinc entitats vam crear Codema 45. Codema 45 té la idea de ser el punt de trobada i referència del col·lectiu, eh? I aquesta idea és per donar suport, impulsar diferents propostes i suggeriments, promoure activitats, fomentar moviments d'interès del col·lectiu, aportar idees i experiències. Nosaltres no teníem experiència quan ens vam ficar a les entitats, no sabíem.... Jo, nosaltres anàvem a les empreses a oferir-nos per treballar, en nom de l'entitat, i després parlàvem amb algú: «Què?» «Nosaltres anem a les empreses i algunes ens atenen, i sí que hi han ofertes i hem aconseguit llocs de treball.» I ens van dir: «Ah, però vosaltres feu orientació»; dic: «Sí, bé, fem coses que poder ni sabem que les fem», però en el dia a dia fèiem intermediació laboral, que no, no..., sabíem que anàvem a les empreses i no sabíem ni que això era intermediació laboral. Vull dir, vam començar amb molt poca experiència, però creiem que avui dia coneixem el col·lectiu: nosaltres portem sis anys; ells, més o menys.

L'associació de Santa Coloma va ser la pionera. Nosaltres, a partir d'ella, que vam veure un programa a la televisió, unes persones aturades que estàvem a l'Hospitalet ens vam posar a contactar amb ells, ens van facilitar tot el que van poder perquè ens creéssim com a associació, i estem treballant. I Codema 45 vol formar part de taules de treball, fòrums a l'Administració pública i..., privades. Perquè creiem que podem proposar idees per a l'ocupació del col·lectiu, per a la no-discriminació laboral per edat, i per a més visibilitat del col·lectiu.

També creiem que som entitats que no tenim gaires ajudes. Som persones que podríem dir..., voluntariat, eh?, i que caldrien unes miques, ajudes econòmiques, per poder desenvolupar millor la nostra tasca.

I per la meva part, gràcies, i ja estic.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora López.

Compareixença de Carlos Gracia, representant de l'Asociación de Parados Mayores Activos, per a informar sobre la situació del col·lectiu de persones grans desocupades

357-00034/12

Ara és el torn de l'Asociación de Parados Mayores Activos. Té la paraula el senyor Carlos García.

Carlos García Ibern (president de l'Asociación de Parados Mayores Activos)

Buenos días a todos y a todas. Yo soy Carlos, soy el presidente de la Asociación de Parados Mayores Activos, de Santa Coloma de Gramenet. A mi izquierda tengo a Javier, que es el secretario, también, de la asociación.

Yo solamente quería explicarles un poquito, dijéramos, lo que es nuestra asociación dentro de Santa Coloma de Gramenet, que fuimos la primera, como ha dicho bien María, pionera, dentro del mundo de las personas mayores que dejaban de trabajar. Y nosotros, yo..., se formó la asociación en Grameimpuls. Grameimpuls es una empresa municipal de Santa Coloma de Gramenet. Allí yo estuve trabajando como orientador, pero vi que la cosa iba cada vez a más, las personas mayores quedarse desempleadas, y con Javier y unos cuantos más tuvimos la feliz idea, dentro de lo que cabe, de montar esta asociación.

Esta asociación..., al principio íbamos también, como dice María, por, dijéramos, las empresas, a hablar con ellas, a contarles la historia. Nosotros nos creamos en el 2011, que fue una parte muy importante del trabajo que había que..., y además nos venía mucha gente, también, que habían estado trabajando veinte, veinticinco, treinta, treinta y cinco años en las empresas, ¿no? Y cogimos y, bueno, montamos la asociación, empezó a venir gente, estuvimos allí hablando... pero hubo un momento en que estuvimos hablando con el Ayuntamiento de Santa Coloma. Al principio nos recibieron y nos ayudaron, y nos dieron un pequeño local para que pudiéramos tener nuestras conversaciones y hablar, pero el problema estaba..., dijéramos que decaíamos un poco porque íbamos a las empresas con toda la buena fe del mundo, ¿no?, con los currículums de los compañeros, y lo que nos decían siempre: «Sí, porque es que ahora no puede ser...», en fin, todas estas cosas.

Entonces se nos ocurrió una idea, tanto a Javier, a mí, dijéramos, de montar una empresa dentro de nuestra asociación, que éramos nosotros... Cuando fuimos a..., y dijimos que queríamos montar una empresa de nuestra asociación, nos dijeron: «Bueno, ¿y cómo va a ser? ¿Una SL, una SA...?» «Pues, no, nosotros queremos montar una empresa que sea de la asociación.» Entonces, al principio no sabían dónde ubicarnos –dónde ubicarnos dentro del panorama del trabajo, ¿no? ¿Y qué pasó? Bueno, que llegó un momento en que nos calificaron como de servicios. Montamos la empresa dentro de la asociación, dimos veinticinco puestos de trabajo, empezamos sin un duro –sin un duro–, porque no había dinero: empezamos sin un duro. En menos de un año habíamos facturado más de noventa mil euros, y tuvimos hasta un superávit de cuatro mil euros.

Pero al cabo del tiempo tuvimos que dejarlo, esto. ¿Por qué? Porque se nos hizo un poco grande, y pedimos ayuda para..., también otros compañeros que nos ayudan, porque, claro, nosotros somos personas que..., yo estoy jubilado, Javier también se va a jubilar, pero tengo la familia, y ya nos ocupaba tanto tiempo que necesitábamos, también, un poquito de ayuda para seguir con esto.

Porque todo también vino un poco como..., nos hizo un *Salvados*, el Jordi Évole nos hizo un programa porque le interesó el tema nuestro de la empresa. Pues, claro,

también subió un poquito la..., la gente nos llamaba por la edad, y, en fin, y todas estas cosas, ¿no? También tuvimos la suerte de que Adecco vio, dijéramos, que tuvimos una iniciativa muy importante y nos dio un premio como entidad por la iniciativa que habíamos tenido.

Aparte de eso, también con Grameimpuls hemos tenido..., soy *conseller* de Grameimpuls, y que allí también decimos la nuestra, dijéramos, lo que creemos, y lo decimos para la gente de Santa Coloma. Nosotros en un principio, siempre, como en Santa Coloma habían, la época que lo cogimos nosotros, casi doce mil desempleados, trece mil desempleados, únicamente cogíamos gente de Santa Coloma de Gramenet, porque era nuestra obligación, éramos una asociación de Santa Coloma. Claro, pero cuando esto se empezaba a correr la voz, con María y otras asociaciones nos llamaron, pues, yo qué sé: de Terrassa, de Sabadell, de Vilafranca. Nos pedían de Mallorca, de Albacete. Nos requerían a ver de qué forma podían montar lo que nosotros habíamos montado.

Y esto, dijéramos..., yo no tengo tantos datos ni quiero dar tantos datos como ha dado María, que ya lo ha hecho perfecto; yo solamente quiero explicar un poquito que asociaciones como la nuestra, y algunas más que hay por ahí, necesitamos ayuda, y asesoramiento. Estamos de acuerdo que Santa Coloma de Gramenet, sí, nos da, pero también necesitamos, por una parte, algo de ayuda económica, porque cuando..., yo, a veces, me llama un empresario y dice: «Oye, Carlos, mira, necesito un tornero», por decir algo, ¿no? Y cojo, miro: pum, tornero, pum, mando a una persona. A lo mejor esa persona me dice: «Carlos, no tengo para el metro.» Nosotros como asociación tampoco..., o sea, no cobramos cuotas, que dijéramos, a los asociados. No cobramos porque ¿cómo vas a cobrar una cuota a unas personas que están desempleadas, no?

Y esto es lo que estamos reivindicando, de que tendríamos que tener algo, que nos dieran económicamente algo de ayuda, para poder nosotros también agilizar y tener más cosas, porque siempre estamos pidiendo, parecemos mendigos, pidiendo. Que lo hacemos con gusto, dijéramos, porque, sí, cada vez que firmábamos un contrato a mí me venían y me decían: «Carlos, mira, que vamos a firmar un contrato y que tenemos una faena allí...» Para mí aquel día era el pago más grande que tenía, cuando yo firmaba un contrato para poder trabajar dentro de nuestra asociación. Estaba dentro de nuestra asociación y lo podíamos hacer, pero cuando mandamos..., por eso siempre pedimos un poquito de ayuda económica, para poder subsistir y poder ayudar también a los compañeros que no pueden. A veces cuando yo mando también a gente a la federación, a T'Acompanyem, hay gente que le tenemos que pagar el metro, porque es que no tienen, esta gente, no tiene para el metro. Y la asociación, o lo saca del bolsillo de uno, o a ver cómo nos lo apañamos.

Yo tampoco me quiero extender mucho porque después mi compañero, el Javier, también quiero que diga alguna cosita, porque también ha sido una parte muy importante dentro de la asociación. Yo tuve la idea, pero, dijéramos, tuve la suerte de encontrar a Javier, y a otras personas más, que lo tiramos para adelante. Javier fue también una de las personas que luchó mucho por la empresa que montamos dentro de la asociación.

También quiero comentarles que la asociación nuestra ha hecho un pacto por el empleo dentro de Santa Coloma de Gramenet. Que, dijéramos, hemos reunido a todos los partidos políticos de Santa Coloma de Gramenet –aparte, también, de empresas particulares– para hacer un pacto para el empleo en Santa Coloma de Gramenet. Que está ahí, dijéramos: se ha hecho, se firmó, se llevó al ayuntamiento, y ya el ayuntamiento se ve que tiene que ser la parte jurídica por un lado..., pero está ahí. O sea que la asociación nuestra está muy involucrada, sobre todo, en las personas mayores de cuarenta y cinco años, pero sin olvidar a los jóvenes, cuidado. De los jóvenes no nos podemos olvidar, porque los jóvenes son el futuro de todos nosotros, de los que estamos aquí y de los que van a venir.

Y, por descontado, no nos olvidamos de ellos, pero, como dice María, necesitamos algo más para los mayores de cincuenta años. Estas personas que llevan veinte años, veinticinco años trabajando, que ahora se encuentran en desempleo, necesitan que cuando lleguen al momento de su jubilación tengan una jubilación un poco digna, como a lo mejor la tengo yo en estos momentos, o algunos compañeros de mi edad que por edad les ha venido bien. Pero necesitamos que se hagan algunas reformas, algo; algo, dijéramos, para que también se fomente a los mayores de cincuenta años, de cincuenta y cinco, de sesenta. Yo..., me da mucha alegría cuando voy a una empresa y me piden una persona de sesenta años. Hace poco me pidieron una persona de sesenta años en Badalona. Pero, claro, me la pidieron ¿saben por qué? Necesitaban un fresador manual. No sé si... Me imagino que todo el mundo sabrá lo que es, ¿no? Un fresador manual. Claro, yo, cuando dije: «Tengo uno de sesenta años», dice: «¡Ya! Es que si me hubieses dicho de veinticinco te hubiera dicho que me hubiese gustado coger uno más de sesenta...»

Pues ahí es donde tenemos que encalar, dijéramos, también. Que haya algo: algo, dijéramos, alguna ley... No sé, ustedes son los que hacen leyes y hacen cosas, pues que hubiese algo, iniciativas para que las empresas –las empresas– tuvieran eso, que no se piensen que... Porque hay muchas empresas, y eso Javier luego lo..., que se piensan que, si contratan a una persona, a lo mejor, de cincuenta, cincuenta y cinco años, sesenta años, que estamos picardeados; hemos tenido, dijéramos..., yo he hecho huelgas, en su tiempo, y vamos a ir a la empresa y vamos a picardear a los jóvenes para que pidan esto, pidan lo otro... No, no. La gente de esta edad ahora lo que quiere es trabajar, lo que quiere es que llegue..., dijéramos, mantiene a sus hijos, a sus nietos.

Les voy a explicar una pequeña anécdota que nos pasó: nos vino una señora un día, una situación, dice: «Mire, tengo...» Su marido tenía en ese momento sesenta años, cincuenta y ocho, dice: «Que no sale de casa. Yo me he enterado de su asociación y vengo yo para hablar por mi marido...» «Perfecto. Haga usted el favor de que venga su marido, o si no vamos nosotros a verlo a su casa.» Bueno, total: se convenció, vino el caballero, estuvimos hablando con él... Dio la casualidad que a las dos semanas le encontramos un trabajo. Reunía el perfil que nos pedían. Pues aquella mujer, cuando nos vino, dice: «No vean ustedes lo que han hecho. Se levanta por las mañanas...» Solamente levantarse ya por las mañanas esta persona, de coger el bocadillo, llevárselo, comerse el bocadillo y todas esas cosas. Y esto es lo que necesitamos.

Yo, cuando hablo con los CAPs de allí de Santa Coloma, me dicen: «Viene mucha gente mayor por las pastillitas, porque están deprimidos, tal y cual.» Y tenemos conversaciones en Santa Coloma para que los orientadores cojan a esta gente y les hablen. No hacen falta tantas pastillas. Hay que salir, hay que hablar, hay que pasear. Y lo que sí que pedimos, y les vuelvo a insistir: a ver si ustedes pueden hacer algo para que los mayores de cuarenta y cinco ya... Es que nosotros empezamos con cincuenta y cinco y hemos bajado a cuarenta y cinco. Es que haya algo, una iniciativa, algo para que las empresas digan «hostia», se conciencien en este aspecto. Esto es lo que nosotros pedimos como asociación de Santa Coloma de Gramenet, y esto es lo que cuando yo hablo o me siento con empresarios de Badalona, porque Santa Coloma de Gramenet no es una ciudad de empresas, es una ciudad..., en su momento se montó de dormitorio, donde están las empresas es Badalona, Sant Adrià, y hay mucho comercio en Santa Coloma, pero no hay empresas, dijéramos; hay empresas pequeñas, pero hay pocas empresas. Yo a veces, cuando voy a Badalona, me siento con los empresarios allí y hablo como les estoy hablando aquí, de la forma que hablo, y lo entienden, pero de diez, a la hora de la verdad, no llegamos al acuerdo este de las personas mayores, y esto es...

Tengo más cosas aquí, pero es que tampoco me quiero extender. Yo creo que, lo que he explicado o estoy diciendo, se me entiende lo que quiero. ¿Para qué existe

la asociación de APMA de Santa Coloma de Gramenet? Es para esto, para que se entienda de que hay que ayudar a la gente mayor, porque esta gente mayor dentro de cuatro días se van a jubilar y tienen que tener una pensión digna como hemos tenido muchos.

Y en el poco tiempo que me queda quiero pasar la palabra a Javier para que él también diga algo porque también le corresponde, dijéramos, dentro de la asociación de APMA.

Francisco Javier López Arguedas (secretari de l'Asociación Parados Mayores Activos)

Gracias, Carlos. Buenos días. Yo solamente es una cosa y va a ser muy poquito tiempo. Yo quiero ser... No voy a extenderme en lo que han dicho María y Carlos, porque ha quedado bastante claro, pero sí que quiero ser, en este caso, reivindicativo, y mucho, y me voy a explicar el porqué.

Nosotros, en Santa Coloma de Gramenet, la asociación –la APMA– logró estar sentada como *consellers* en la empresa municipal Grameimpuls, porque entendíamos que, si esa mesa estaba compuesta por todos los partidos políticos con representación en el ayuntamiento, con empresarios de la ciudad y con entidades sociales, nuestra pregunta era: a ver, es ahí donde se cuece el tema de los desempleados ¿y no hay una asociación o alguien que represente a los desempleados? No lo entendíamos. Bueno, se tuvo a bien que estuviéramos allí, ya llevamos casi cuatro años, casi toda la legislatura esta, entonces, ¿qué es nuestra idea? Nosotros queremos ser agentes sociales, y queremos estar sentados en estas mesas, pero no de forma temporal como ahora, que es de agradecer, no. Nosotros queremos estar de forma total y completa, las veinticuatro horas del día, y allí donde se debaten las cuestiones de los desempleados de aquí, de esta comunidad, de donde sea, queremos estar ahí porque tenemos que decir la nuestra. Porque tenemos nuestra experiencia. Nosotros estamos en la calle, y nosotros vemos a gente llorar en nuestra oficina, y queremos decir la nuestra. No sabremos de leyes, pero, oiga, de calle, mucho –mucho. Y queremos estar ahí. Necesitamos estar ahí. Y nos gustaría que ustedes nos promovieran para estar ahí.

Hemos estado en la mesa del Consell del Treball de Catalunya hace cuatro o cinco años. Se agradeció. Estuvimos allí y dijimos: «¡Coño! Y resulta que los que más pegas nos ponen», y lo siento, si yo tengo que ser políticamente incorrecto lo seré, «los que más pegas nos ponen, los sindicatos.» (*Veus de fons.*) ¡Coño! «No, no, es que a ustedes les representan los sindicatos.» ¡No, señor! A nosotros –y perdóneme que me exprese así, porque me enciendo un poquito, pero hay que ser claro y contundente y lo quiero ser, y no quiero que se me olvide nada–, a nosotros..., me equivocaré o no, nos equivocaremos o no, lo podremos discutir, pero a mí los sindicatos no me representan, representan otras cosas. Hacen su labor: bien, mal, regular... yo ahí no voy a entrar, en la labor que hacen, pero a mí no me representan, para nada. «Dejen ustedes sus ideas que nosotros las expondremos», y ya iba a decir un taco. (*Rialles.*) ¡Pues no! O sea, ¡pues no! Queremos estar en estas mesas. Pero si llevamos seis o siete años dando metralla.

Creamos una empresa, que la gente alucinaba. Los pioneros en toda España. «¿Cómo habéis creado una empresa con cero euros?» Pues con cero euros. Y la creamos. E hicimos un congreso que vino toda Cataluña, con cobertura a nivel nacional. Eso nos costó un trabajo enorme –un trabajo enorme. Pues dimos la cobertura esa, pudimos hacerlo. Logramos estar aquí, en esta mesa, Grameimpuls, logramos iniciar en Santa Coloma de Gramenet un pacto local por el empleo que al final, lamentablemente, no se pudo llevar a cabo, muy posiblemente por nuestra culpa, vale. Pero ahí estamos.

Entonces, ¿no hay motivos suficientes para que se nos considere un agente social y que podamos estar sentados en esas mesas donde se debate toda nuestra problemá-

tica? Nosotros, con toda la modestia del mundo, y con todo el respeto, creemos que sí. Y esa es una de nuestras luchas. Aparte de atender a todo el colectivo que atendemos, que..., bueno, que no tenemos medios y hacemos lo que podemos, y esto nos está costando a todos problemas familiares, problemas psicológicos, problemas de todo tipo, ¿eh?, que este es otro tema, el problema psicológico.

Hablamos de los problemas de los desempleados, que no tienen trabajo, pero es que está el tema..., el tema psicológico es muy duro y tremendo, ¿no? Cuando vas a un orientador que con toda su buena idea te dice: «Oiga, usted lo que tiene que hacer es levantarse a las ocho de la mañana, hacer como una jornada normal, ir a...» Y tú te quedas mirando y le dices: «Pues si tiene usted razón, pero es que no tengo ganas de levantarme de la cama, es que no puedo levantar el pie.» Vamos a hacer algo por ahí. Entonces, ese tema es el gran olvidado. Nosotros en el congreso este que hicimos en Santa Coloma le dimos la ponencia más –más– larga al doctor Josep Moya i Ollé, psiquiatra reconocido. Y dijo lo suyo.

Entonces, no olvidemos ese apartado. Por favor, tengan en cuenta nuestra reivindicación como agentes sociales que nos gustaría estar allí. Insisto, que aprenderíamos mucho, ¿eh?, y creo que somos personas, bueno, pues que podemos expresarnos, podemos hablar y podemos intentar hacer cosas.

Entonces, yo no me voy a extender más, porque queda nuestro compañero Isidro y después nos someteremos a las preguntas que consideren oportunas y será un placer.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García i senyor López.

Compareixença d'Isidre Gutiérrez de Tena, de l'Associació T'Acompanyem, per a informar sobre la situació del col·lectiu de desocupats

357-00035/12

Ara és el torn de l'Associació T'Acompanyem. Té la paraula el senyor Isidre Gutiérrez.

Isidre Gutiérrez de Tena i Moragas (coordinador general de l'Associació T'Acompanyem)

Bé, bon dia. Després de tot el que han parlat els meus companys, a veure si jo intento sintetitzar també una miqueta.

Jo soc el fundador i el coordinador de l'ONG T'Acompanyem. T'Acompanyem va néixer justament ara fa deu anys; aquest any fem el desè aniversari. Jo penso que els meus companys són més coneguts perquè tenen més fama, perquè han sortit a la televisió. Nosaltres, T'Acompanyem, som una associació molt petita que hi ha a Barcelona, però estem fent moltes coses. Nosaltres vam començar a fer en el 2009, en l'inici de la greu crisi econòmica de la qual encara no ens hem refet. L'objectiu de T'Acompanyem és ajudar persones desocupades per trobar feina i donar-los el suport moral, humà i una formació possible i necessària durant tot el llarg procés que suposa no estar en actiu.

Arribar fins aquí no ha estat gens fàcil, eh? Encara recordem els nostres principis, eh?, quan els voluntaris i voluntàries es reunien al voltant d'una taula en un bar. Vam néixer també a Sant Andreu, que ara també ho explicaré, per tractar els temes amb moltes ganes i resoldre aquest tipus de problema. Tenim experiència, tenim voluntaris i voluntàries i tenim idees, tenim projectes, però lo que no tenim són diners. Els ajuts que tenim són molt limitats i arriben amb comptagotes, i després de tantes gestions –i això m'està passant ara en aquest moment– burocràtiques, que exacta-

ment han parlat els meus companys, que en moltíssimes ocasions s'han acabat en la data límit de la seva admissió, s'han hagut de finançar moltes coses amb els nostres propis diners.

Hem estat en dos districtes. El 2009 vam començar en el districte de Sant Andreu, després en el districte de Sant Martí, i després d'una lluita que hem tingut a Sant Andreu al final hem aconseguit un local de cent setanta metres quadrats, que direu vosaltres: «Jo, esto es una maravilla, ¿no? Cent setanta metres quadrats.» És de propietat municipal, hem de pagar, eh? Un cànon –no és un lloguer, hem de pagar un cànon–, però, bé, gràcies a tots els contactes que tenim, al final l'any 2017 vam tenir aquest local. Era l'antiga associació de veïns de Navas, i durant quatre mesos vam estar treballant, perquè quan vam entrar nosaltres en aquesta associació, en aquell local, rates i de tot, hi havia.

I són els mateixos usuaris –lo que han parlat també els meus companys–, persones que agràides estaven per haver trobat una feina, i els que no: durant quatre mesos allí a la tarda, fins a les nou, les deu de la nit, van condicionar tot el local, i van ser els mateixos usuaris els que van deixar un local digne i que gràcies també a..., jo, com a professor, he tingut molts contactes també amb empreses de mobiliari escolar, ens n'han regalat, l'Ajuntament de Sant Andreu també ens ha regalat taules i ara tenim un local en condicions.

No vam rebre cap tipus d'ajuda, eh? Totes les pintures i les coses aquestes van sortir..., no sabeu vosaltres d'on sortien, no van sortir de cap districte. I ara és la ubicació de T'Acompanyem i de Codema 45, del col·lectiu de..., desempleados de más de cuarenta y cinco años. És la seu nacional, perquè està oberta l'associació des de les vuit fins a la una i des de les quatre fins a les set de la tarda. I hi esteu convidats, eh?, qualsevol dia podeu anar allà. I a base d'insistir i insistir hem aconseguit que se'ns conegui i que algunes empreses i organismes creguin en nosaltres.

El nostre tema ha estat molt simple sempre, molt clar: volem ajudar a acabar amb la desigualtat social, i lluitar contra l'atur, contra..., les persones que estan desocupades. Creiem que tots aquests ideals són i han de ser l'objectiu no només de nosaltres sinó també de tots els que, vosaltres, esteu en aquesta taula. La nostra tasca no només es limita a poder trobar un lloc de treball digne a les persones que no el tenen, anem molt més enllà. El que intentem..., formar-les donant cursos; és lo que parlava Maria dels cursos que fa el SOC, que fa Barcelona Activa. Nosaltres no estem d'acord amb aquests cursos perquè són cursos que no són..., econòmicament no se'ls paga. Són cursos que, de 350 hores..., per exemple, arriba: «Curs de neteja, 350 hores, no sé quantes de pràctiques i no sé quantes de teoria.» Però si són persones que no tenen diners, com pagaran el metro i pagaran altres coses? I a més són cursos que no són els que nosaltres estem buscant.

A les tres associacions que estem aquí, tant APMA, ASSAT50 i T'Acompanyem, ens van fer presentar un projecte en el SOC fa tres anys, un projecte que podia competir amb qualsevol fundació de les que tenien i que tenen molts diners, i a nosaltres ens van dir: «No val, no.» Perquè nosaltres lo que volíem, en aquest projecte, era que aquestes persones que tenim nosaltres fent cursos de formació –però remunerats, eh?–, i..., cursos del perfil de les persones que tenim nosaltres. I ho tenim, i si voleu vosaltres, algun dia, ho tenim allà a Codema, i ho podem ensenyar. I era un projecte molt interessant. El vam fer a través de l'associació Mundus, que col·labora amb nosaltres a nivell europeu, però allí s'ha quedat. Per què? Perquè som associacions que no tenim diners i som una petita associació, però la feina que estem fent..., jo penso, que, avui, vosaltres podeu saber lo que estem fent.

Ajudem psicològicament també les persones; jo com a psicòleg ajudo les persones, sobretot en la motivació i l'autoestima. Hi ha molta gent en aquesta situació tan difícil i tan dura en la que viuen, perquè nosaltres som, com deia Javier, gent del carrer, estem molt a prop d'ells. Ells passen pel SOC o passen per Barcelona Activa, però arriben allà, a la nostra associació, i què passa? Es troben com si estiguessin en

família, és a dir, que no són un número, perquè això també nosaltres ho hem parlat a vegades amb persones de Barcelona Activa. Arriben a T'Acompanyem o a qualsevol associació d'aquestes i arriben com si estiguessin a casa, i això és molt important.

Aquesta associació no sobreviuria si no fos gràcies als voluntaris i voluntàries, que són els veritables herois i heroïnes d'aquesta pel·lícula, gent que dediquem el temps altruïstament als altres. Però calen mitjans, i aquests no els tenim. Sol·licitem a les autoritats una mica més d'interès i de preocupació per als que, tot i ser humils..., una major sensibilització vers les persones desocupades. Tenim moltes ganes de treballar socialment, molts projectes per crear i complir, però molt pocs recursos per realitzar-los.

Moltes han estat les persones que al llarg de tot aquest any han trobat feina, han tingut, han aconseguit un lloc de treball, però moltes més són les que encara no el tenen. T'Acompanyem creiem en les persones i sabem, per la nostra experiència, que la falta d'ocupació afecta directament –que també n'hem parlat– la dignitat de l'ésser humà, i la dignitat, com sempre he dit, que..., la dignitat mai no és la culpa de la persona que està ocupada, la dignitat mai s'ha de perdre. Volem seguir donant suport a les persones més desvalgudes de la nostra societat, però necessitem la col·laboració de les nostres institucions, tant autonòmiques com la municipal.

I què fem des de T'Acompanyem? Doncs fem tallers d'anglès, iniciació a l'anglès, que el fa una professora de Kenya, una professora que no tenia feina, va arribar a T'Acompanyem i ara està treballant, eh?, i com a agraïment cada dilluns fa iniciació a l'anglès per a les persones que estan a l'atur. Fem informàtica, fem un taller de ràdio i comunicació, fem dinàmiques de grup els dimecres –que és una cosa obligatòria, que hi van quaranta, cinquanta persones cada dimecres a la seu de T'Acompanyem perquè és una manera, amb el joc, de conèixer les persones. Fem també recerca de feina i assessorament. Fem també educació emocional, que la fa un monitor de l'escola La Granja de Santa Maria de Palautordera desinteressadament. Fem també taller de *mindfulness*, que hi assisteixen unes dotze, quinze persones. Però que la gent de Santa Coloma o d'Hospitalet que formen part també de tota la part d'aquí, de Barcelona, hi podrien assistir, però, com comenta Carlos..., si no tienen dinero para el metro, pues, es imposible, que si tuviesen ellos podrían asistir a estos cursos.

També hem fet un equip de *running*, que els entrenadors de marató van allà cada dimecres per entrenar aquestes persones. Tenemos también... També fem visites guiades a empreses i també visites guiades a la Sagrada Família i a diferents..., i a, per exemple, el camp del Barça; l'any passat vam fer un taller per mirar una mica la frustració que tenen els esportistes, que també passa a les persones que estan aturades, i va ser una jornada molt interessant. Fem també teatre i novel·la, i també memòria.

Nosaltres, jo he presentat aquí..., de l'any 2017 o 2015, 2017 –ara no me'n recordo– o 2016 vam fer una novel·la. Aquesta novel·la es titula –que algunes persones d'aquí han comprat aquest llibre– *Paro basado en personas reales*. Aquí és una història –història fictícia, però és la realitat– d'una família que, com comentava també Carlos..., de que se levantan en pijama y no tienen ganas de salir. A partir de ahí..., surten una sèrie de trames que aquí està la família, estan les assemblees i també està la política. Per tant, nosaltres aquesta novel·la és l'única cosa que tenim, doncs, per tenir una miqueta més de diners, perquè el preu és molt barat, és deu euros, que guanyem dos euros per llibre.

Jo vaig pensar: si aquesta novel·la s'adapta al teatre seria interessant. Doncs vam fer el teatre, i hem fet un teatre amb les persones que estan desocupades. Hi participen persones d'Hospitalet, de Santa Coloma i també de Barcelona, i ja n'hem fet dues representacions, una a l'auditori de Bellvitge i l'altra al meu institut, al Joan Fuster, i *ahora* el dia 10 de març el farem a l'auditori de Can Clariana en el Congrés; el dia 23 el farem en l'auditori de l'Hospitalet i després el farem també en el centre

cívic de Navas, per les festes majors de Navas, que coincideixen amb les eleccions municipals, que jo espero que els polítics vegin aquest teatre.

I una de les coses que jo volia, perquè vegeu vosaltres algun fragment d'aquesta obra; és una representació o un diàleg entre dues persones que estan a l'atur. Dice uno de ellos: «Si es que nos han metido en un pozo, es verdad, y no paran de hablar de empleo. Crearemos quinientos mil, ochocientos mil, dos millones de puestos de trabajo. ¿Cuándo? Pero mientras tanto tenemos que hablar, que nos oigan, que tengan en cuenta nuestras opiniones, aunque no quieran. Tenemos que decir las cosas claras, cagarnos en la madre que parió a lo que sea, ¡hostia! Estamos demasiado controlados. Hay que pegar el grito. Es como si fuésemos actores que siempre tienen que representar el mismo papel. Se lo saben de memoria, y un día dicen “¡basta!”, y delante del público en el escenario dicen y hacen lo que les da la gana, lo que les sale de dentro: arrancan cortinas, los sillones y patean.» Y le contesta otro: «Que estoy hasta los cojones de seguir en la cola del paro, que me planto, que estoy hasta el gorro de pólizas, de recomendaciones, de promesas, de currículums, de sellos, de mierda envuelta en papel de celofán. Que me voy a emborrachar en la cola del paro y la voy a liar.» *Esta* es la realitat que nosaltres estem vivint.

Y eso es que... (*l'orador s'emociona*), cada dia ho estem patint, i és lo que..., y perdonad..., però quan parlo d'aquest em... Bé, no continuaré parlant d'això perquè si no..., però és una obra de teatre que penso que és la realitat de la crisi que nosaltres estem patint, perquè nosaltres estem vivint amb aquestes persones. Bé, després què fan? Els voluntaris, sense cap suport econòmic, estan fent aquest taller.

Les persones que atensem nosaltres són persones de setze a seixanta-cinc anys, sobretot són persones de més de cinquanta-cinc anys, però també tenim molts joves que han deixat els estudis i necessiten treballar. El perfil: treballador amb molta experiència i sense estudis, la majoria, i també joves que han deixat els estudis per diferents motius. Persones sense sostre? Hem col·locat persones ara, en aquest moment, en algun pis d'acollida. Persones sense papers? Tenim molts problemes amb persones sense papers, i que arriben a nosaltres quan hi ha altres administracions, com Serveis Socials, etcètera: «No, es que me han enviado...» Bé, però si porta vostè dos mesos o tres mesos aquí. Què fem nosaltres com a associació? Però arriben a nosaltres, també, sense cap tipus d'ajut.

També en risc d'exclusió social. També tenim refugiats; ara tenim una persona del Camerun. Però què passa? Té la targeta vermella, i d'aquí..., del Camerun que va passar al Marroc i del Marroc va passar a Algesires i d'Algesires a Sevilla i de Sevilla a Barcelona. I en el mes d'abril se li acabarà la targeta vermella, i no ha trobat feina. Què fem amb aquesta persona? Bé, ara l'estem integrant una miqueta, té un mentor, però avui assistirà al *running*, perquè jo penso que és bon atleta, i a veure si podem aconseguir un treball per a aquesta persona. També tenim persones maltractades.

I quantes persones han passat per la nostra ONG? Doncs des del 2009 han passat unes 2.500 persones, i durant el 2017 hem col·locat vuitanta o noranta persones. Contractes de mesos, evidentment, eh?: contractes de mesos, de dies i a vegades d'hores –per WhatsApp, contractava. És lo que nosaltres diem sempre: la precarietat laboral.

Les empreses que ens ajuden són moltes, però jo he d'assenyalar-ne una, perquè és la que es preocupa de les persones de més de quaranta-cinc anys, perquè ha contractat persones de seixanta i seixanta-dos anys. És Urbaser, és una empresa de neteja que està en Sant Martí i en Sant Andreu. I amb aquesta empresa tenim molt bona relació i és l'única empresa de neteja –almenys les que nosaltres sabem– que col·loca aquestes persones i es preocupa per aquest col·lectiu. També es preocupa perquè hi hagi una igualtat entre dones i homes. L'ETP Clot, els jesuïtes del Clot: tenim un conveni, que també hi participen Hospitalet i Santa Coloma, sobre formació dual, no una formació dual oficial, però durant dos anys aquestes persones

de divuit a quaranta-cinc, a cinquanta anys poden formar-se en empreses de..., fent d'industrial. Durant dos anys estan treballant, que és el que nosaltres sempre estem lluitant, guanyant uns mil euros durant cinc hores en empresa i dues hores en l'ETP Clot. Per tant..., i al cap dels dos anys aquestes empreses els faran un contracte indefinit. És important, aquest tipus de conveni que nosaltres estem fent. Aquest any s'ha col·locat una persona. Nosaltres els fem uns tests, fem orientació, i nosaltres passem aquest informe a l'ETP Clot, que després el passa a les empreses. I molta fundació.

I què podeu fer vosaltres? Vosaltres sou els representants de la ciutadania i us demanem que conegueu aquestes associacions, que gairebé sense cap tipus de subvenció estem fent una feina molt important. Us convidem que visiteu la nostra seu i que participeu en alguna de les dinàmiques que fem per poder viure la realitat de la crisi. A vegades hi ha anat algun polític i jo he vist algun polític que també plorava d'emoció a l'escoltar tots els problemes que tenien aquestes persones. Ens heu de perdonar, però amb tanta burocràcia és difícil trobar solucions. Jo sempre dic que «menys parlar, menys discutir i més fets». Una ONG com les nostres, que no produeix fons –ni en èpoques electorals, perquè som petites–, no és interessant. No interessa a cap mitjà de comunicació, perquè en els mitjans de comunicació parlen, però no parlen de la tasca que estem fent nosaltres i dels problemes que tenen aquestes persones. I també a algun grup polític tampoc li interessa d'escoltar aquestes ONG o aquestes associacions.

Ara, l'única cosa que falta és donar les gràcies per l'atenció prestada i per la gentilesa parlamentària. I una cosa, que acabo, és que s'acabi la desigualtat, però que no només sigui un eslògan i que aviat sigui una realitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gutiérrez. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Bueno, vemos..., ya nos lo parecía cuando lo propusimos desde este grupo parlamentario, pero creo que se habrán podido dar cuenta todos los diputados presentes en esta sala de que nos encontramos ante una comparecencia que era necesaria. Porque el colectivo de mayores de cincuenta años es un colectivo especialmente castigado por el desempleo.

Estas asociaciones se dedican, además de ayudar al colectivo de parados de más de cincuenta años, a encontrar trabajo y a apoyarlos. Es un colectivo cada vez más numeroso, como muy bien han expresado todos, y que tiene grandes cargas –tiene hipotecas, cargas familiares, en muchos casos están manteniendo a sus nietos– y muy poca ayuda, además de que la cobertura social, y en los peores años de la crisis, cada vez ha sido menor, como ha indicado la señora Hilda. Los testimonios han sido claros. Y como ha dicho el compareciente de T'acompanyem, sus objetivos han de ser los de todos los que estamos sentados en esta mesa, y creo que de alguna manera hay un compromiso de todos los grupos parlamentarios en que así lo sea. Porque verdaderamente, desgraciadamente, ustedes han dicho que empezaron centrándose en los colectivos de más de cincuenta y cinco años, y que ahora –y que ahora– se han dado cuenta de que este escalón baja hasta los cuarenta y cinco.

Logros. Para mí, un logro importantísimo: ser agentes sociales. Está entre sus objetivos, pero es que yo creo que de alguna manera ya lo han conseguido. Lo que hay que conseguir es más capacidad de influencia y, por supuesto, financiación. Pero el hecho de ser *consellers* en Grameimpuls, colaborar con empresas..., que vayan las empresas, se dirijan a sus asociaciones a por personas expertas –y empresas de trabajo temporal, como Adecco–, demuestra que son verdaderos agentes sociales. Ya eran agentes sociales antes de que se creara este término y de que se crearan tér-

minos como el de «intermediación», como ha dicho la señora Hilda López. O sea, ustedes hacían cosas, como pasa muchas veces, que al final hay que buscarles un término, pero ustedes ya lo hacían.

Yo creo que es importante esta comparecencia, y aunque..., ¿y por qué? Porque aunque..., justamente ayer salieron unos datos espléndidos de que el empleo parece que se ha ido recuperando, y que especialmente en Cataluña el desempleo cierra con la cifra mejor de los últimos diez años –dejando aparte, naturalmente, que, aunque haya mucho más empleo, habrá que ver la calidad de este empleo, obviamente, ¿no?, y su precariedad. Pero junto a estas cuestiones hay otro dato que a nosotros nos preocupa especialmente, y es que, si se hace una comparativa respecto a los desempleados mayores de cincuenta y cinco años de los últimos diez años, entre el 2008 y el 2018, haciendo el estudio de estos diez años, la tasa de desempleo ha subido del 4,6 al 9,1 para los mayores de cincuenta y cinco años, y eso con la recuperación económica y todo. Es decir, hemos doblado –más que doblado– la tasa que había hace diez años de desempleados mayores de cincuenta y cinco años.

Según la consultora de selección GEIS, el porcentaje de empleados mayores de cincuenta años en las empresas españolas es inferior al 19 por ciento para la mitad de las empresas españolas. Es decir, el 50 por ciento de las empresas españolas solo tiene un 19 por ciento de empleados mayores de cincuenta años, cuando la esperanza de vida ha aumentado considerablemente estos últimos años. Por tanto, vemos que la recuperación económica ha tenido unos efectos asimétricos. Ha tenido..., ha penalizado a los mayores de cincuenta y cinco años respecto a otros grupos de edad. Las causas son variadas, desde un excesivo culto a la juventud..., que ustedes elegantemente a lo mejor no lo han dicho, lo han dicho de una manera más elegante, pero parece que hay una «efebocracia» donde las personas adultas prácticamente han desaparecido del mundo audiovisual y de referencias culturales. Por ende, han desaparecido del mundo del trabajo.

Y hay importantes carencias formativas en un amplio porcentaje de la población actualmente desempleada. Este es otro punto que ustedes han puesto sobre la mesa, en que hay que intensificar la formación, no solo entre el sector de la población que fue brutalmente desalojado a consecuencia de la crisis y de la burbuja de la construcción, sino en otros colectivos donde, incluso con mayor formación y mayor cualificación, también han visto truncadas sus expectativas de desarrollo profesional en el caso de los mayores de cincuenta años. Tanto a uno como a otro colectivo hay que darles las herramientas para poder seguir siendo útiles a la sociedad y que ellos puedan recuperar la autoestima y la seguridad que necesitan. Ustedes, en definitiva, una gran parte de lo que proponen..., además de dar herramientas y medidas para esta inserción, proponen empoderar a estas personas que están sin trabajo, darles la autoestima, la fuerza y el valor suficiente para poder enfrentarse a esta situación e intentar que esta situación sea temporal.

Desarrollar políticas de formación continua que favorezcan el reciclaje de aquellas personas con mayores carencias en este ámbito y desarrollar políticas de empleo activo para unos y otros son políticas que deberían ser una prioridad para cualquier administración con sensibilidad social. Reducir el bache digital, que es otro..., importante, y un tema importante entre las personas mayores de cincuenta y cinco años; reducir el bache digital, decía, que tienen muchos de estos trabajadores, es otra de las necesidades que se pueden cubrir con programas especialmente dedicados a este colectivo. En otros países la posibilidad de contratar a personas mayores de cincuenta años con programas especiales de reinserción es una práctica habitual. Aquí tenemos esta asignatura pendiente. En esos países hay pasantías y trabajos como becario para personas de más de cincuenta años que posibilitan su acceso al mercado laboral permitiendo desarrollar, por ejemplo, alternativas a los problemas derivados de la conciliación laboral.

La Administración –y acabo–, y desde nuestro punto de vista, desde el punto de vista del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, tiene que desarrollar programas de sensibilización dirigidos a la sociedad en general y a las empresas en particular para promocionar los valores de los trabajadores de más de cincuenta y cinco años: la madurez, la experiencia y la perspectiva, que es ustedes lo que, en definitiva, ponen en la mesa, y como se ha demostrado..., eficiente, cuando hablaban ustedes de que una empresa buscaba un fresador mayor de cincuenta años.

También es necesario desarrollar políticas activas de desarrollo de un estilo de vida saludable –con un marcado acento en la salud y la prevención de las enfermedades más comunes entre las personas de mayor edad, entre las que destaca la depresión–, y la ayuda en esos talleres de *mindfulness* y de ayuda de talleres psicológicos, que nos parecen importantes.

Yo quería nada más hacer una pregunta. Me ha parecido muy interesante la sugerencia de que todas las contrataciones que se hagan en ayuntamientos y administraciones públicas sean de un 30 por ciento a colectivos mayores de cuarenta y cinco años. ¿Han tenido alguna experiencia positiva en este aspecto? ¿Han podido conseguir alguna...? Creo que desde este Parlament se puede intentar hacer alguna propuesta, que yo creo que como..., igual una propuesta conjunta de los grupos, ¿no?

Luego, me ha parecido una idea extraordinaria la formación y una apuesta importante por la formación, el que haya de alguna manera ayudas para sacar el carné de conducir para operar en las licencias VTC. Claro que no estamos en los mejores días para hablar de esto, y menos en Cataluña. En mayo se dictó un decreto que parece que tendrá consecuencias graves para el sector.

Nos quedamos también con la idea de que la emprendeduría es complicada para este colectivo. Porque a veces parece que el problema de todos los males sea la emprendeduría, y sí, la emprendeduría..., para, quizás, unos colectivos, y para otros, menos. Por tanto, nos quedamos muy atentos a esta información que nos han dado. Nada más. Agradecerles una vez más su comparecencia, y comprometernos a volverlos a ver espero que pronto.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Yo quiero empezar, evidentemente, agradeciendo su comparecencia en este Parlament, pero sobre todo agradecer el trabajo que hacen diariamente en sus municipios respectivos, ¿no?

Yo tuve la ocasión de visitar hace un par de años T'Acompanyem, y fue una experiencia, y como bien relataron ustedes, no te deja indiferente; vamos a decirlo así, digamos, ¿no? Cuando se cuenta, pues, se percibe de una manera; cuando lo ves ahí, el trabajo que hacen diariamente gente como ustedes, comprometida con ese tipo de acciones, pues, evidentemente, te llega, ¿no?, y ves la necesidad que hay de trabajar en ese sentido.

Yo..., más que hacer una reflexión general sobre lo que han dicho, que lo comparo en gran medida, ¿no?, me surgen algunas preguntas y también alguna observación de qué hay que hacer. Es evidente que ustedes llegan donde no llega la Administración. La Administración tiene sus limitaciones, digamos, por su carácter de actuación. Ustedes hacen el paso siguiente, muy necesario para mucha gente, ¿no? Y es verdad, también: ustedes llegan donde no llega la recuperación económica, «la recuperación macroeconómica», que se dice, ¿no?, que, como decía la compañera de Ciudadanos, pues nos da datos muy buenos de paro –los últimos, de la última EPA–, pero es verdad que cuando bajas al terreno, bajas a la realidad, pues esos datos de paro parece que no son tan buenos, y que hay gente que lleva años y años acumula-

dos de paro y que no ve un futuro a corto plazo donde salga de esa bolsa de paro de larga duración. Y además eso se suma con un mercado laboral muy cambiante, con lo cual estar fuera de él durante años te deja muy fuera de él, ¿no?, y eso me lleva a las preguntas que quería hacerles. Ha comentado..., Isidre comentaba que mucha gente que les llega es gente con mucha experiencia pero pocos estudios, ¿no? Eso me lleva a la pregunta obvia: el tema de las acreditaciones y la cualificación profesional, ¿cómo lo llevan? ¿Cómo se trabaja? ¿Cómo ven la política que se ha llevado actualmente en ese tema? Porque creo que es vital. O sea, acreditar a esa gente que lleva una experiencia acumulada muy grande pero que no puede demostrarla a veces, porque no tiene un título que diga «yo soy tal», ¿no?, eso seguramente sería un paso muy importante.

Yo ahora miraba la web de la Generalitat sobre cuántos procesos hay abiertos actualmente para acreditar, y me salían 941 –941–, y recordar que la ley de FP, que se aprobó en este Parlament, da como dato obligado anual cien mil acreditaciones al año. Como estamos muy lejos de eso y..., ahí hay un margen importante que creo que sería una salida para mucha gente, ¿no?

El segundo tema que se ha comentado también, y que ha comentado la diputada de Ciudadanos, es todo el tema de cláusulas sociales. Este Parlament, y ahora que lo mencionaba ella, trabajó el tema este hará un par de presupuestos, si no voy equivocado, en la *llei d'acompanyament*, el tema de intentar incentivar la contratación pública de colectivos desfavorecidos, como parados de larga duración, jóvenes, discapacitados o mujeres, con lo cual había también esa línea. Pero es verdad que es un tema que legalmente es complicado, siempre nos encontramos con pegas legales para intentar incentivarlo, pero últimamente se habla más de esto, con lo cual a lo mejor ahí sí que tenemos una vía para incentivar, ¿no?

Y la última pregunta o reflexión que me surgía es que es evidente que todo el mundo sabe que para tener una situación laboral buena se requiere de personalización en la atención, o sea, gente, técnicos que se dediquen a esa persona, a ayudarla, acompañarla, formarla, ¿no? Y eso en este país, desgraciadamente, pasa muy poco. Yo recuerdo, en plena época de crisis, cuando teníamos ratios en el SOC de técnico-usuario, digamos, de algunas de uno a mil, cuando la OIT decía uno a ochenta y uno. O sea, estamos en una ratio absolutamente desfasada. Actualmente han bajado, evidentemente, porque ha bajado el paro, pero aún estamos lejos de esa ratio, ¿no?, con lo cual yo creo que son tres acciones –como decía, acreditación, cláusulas sociales y atención personalizada– que podrían ayudar mucho en ese sentido, ¿no?

Tenemos alguna buena noticia a medias, ¿no? Que han subido los recursos para la formación o que el subsidio de los cincuenta y cinco años parece que en el presupuesto se puede volver a bajar a cincuenta y dos, con lo cual tenemos ahí una media noticia buena, ¿no? Pero es verdad que nos falta una acción integral contra el paro de larga duración, que como se comentaba afecta a mayores pero también afecta a jóvenes, el paro de larga duración, que también es un drama a parte que hoy no nos ocupa, ¿no? Pero es verdad que o sacamos a esa gente de esa bolsa que lleva años allí parada o es complicado que esa gente pueda tener un futuro. Y además son gente que –como decíamos–..., con cincuenta y cinco años actualmente, gente absolutamente capaz de trabajar –absolutamente capaz–, con una experiencia acumulada muy importante que este país no se puede dejar perder, con lo cual está en manos de todos empezar a sacar esa gente de donde está, porque realmente, como se comentaba, su capacidad psicológica se ve afectada, es obvio, ¿no?, eso lo ves enseguida cuando hablas con ellos. Con lo cual, por humanidad y por economía, digamos, se debe hacer esa acción.

Con lo cual agradezco su comparecencia y trabajaremos en lo que esté en nuestras manos.

(Veus de fons.)

La presidenta

Un momento. Un moment –un moment. Primer han d'acabar els grups parlamentaris i després ja vindran les intervencions de nou de vostès. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Buenos días y bienvenidos. Muy brevemente, porque ya han comentado los compañeros varias..., no voy a repetir lo que ustedes han repetido.

Me ha parecido muy interesante –muy interesante– el lenguaje, el lenguaje que han usado de calle, como decíamos, de bajar a la calle, de ver lo que hay. Si ya es un..., es verdad que es un problemón, que a cuarenta y cinco años son muy jóvenes, pero desgraciadamente ahora mismo para el mercado laboral son mayores, es un problema. Son parados de larga duración y es un problema también de larga duración.

Resaltar el tema psicológico. Sí que es verdad que la sensación de inutilidad, la sensación de no protección si tienes críos pequeños, porque es verdad que con esa edad ahora mismo se tienen hasta niños pequeños, porque la capacidad de..., por el trabajo, las mujeres, pues, tenemos los hijos más tarde. Sí que es verdad que habéis..., me ha sorprendido que habéis dicho lo de que el mercado laboral para los jóvenes es uno también de los problemas que hay, de la gente muy joven que tampoco encuentra trabajo, pero no se ha hecho referencia en ningún..., hemos encontrado solo una pequeña referencia –me parece que ha sido Isidre que la ha dicho– al paro en la mujer y al paro en la larga duración. Es decir, si ya la mujer ha sido una de las grandes golpeadas con la crisis, el colectivo que mayor paro ha tenido en la crisis, si a esto le sumas a mujeres mayores de cuarenta y cinco años supongo que se hablará. Si tenéis algún dato, o si os llegan a vosotros, de las experiencias que os llegan, como..., de las mujeres que os llegan allí, aunque por las dos o tres pinceladas que les habéis dado he visto que las mujeres son un poquito más fuertes psicológicamente que los hombres.

Después –me ha parecido interesantísimo–, he visto que trabajáis a nivel municipal con los ayuntamientos y esto. Si con la Administración, con el Govern, con la *conselleria* de Treball habéis hecho programas tipo como el que habéis hecho con los ayuntamientos, que a mí me parecería interesantísimo porque vosotros tenéis la experiencia de la calle. Es verdad y es sabido que el SOC no funciona como tiene que funcionar, no es tan efectivo como tendría que funcionar, y a lo mejor, si se sentara con vosotros, vosotros le explicarais lo que os llega y os ayudaran un poco más, pues se podrían sacar, a lo mejor, o cursos o medidas más efectivas para el SOC. Si habéis tenido algún tipo de experiencia con ellos, que lo explicarais.

Y después, bueno, poco más. Hablar que yo estuve viendo la obra de teatro, ¿verdad, Isidre? Soy... la obra se llama *Salir del pozo* y refleja perfectamente la realidad de lo que es un parado de larga duración. He visto el trabajo que hacen allí. He visto, igual que se ha emocionado ahora Isidre aquí, lo que se emocionó allí, y lo que lo quieren la gente del barrio y la gran labor que hace.

Y poco más, que muchísimas gracias. Y tú ya sabes, yo ya te he dicho, que voy a ir a la obra, voy a ir a veros y a tomar nota, porque creo que es mucho más efectivo lo que vosotros explicáis que muchas de las cosas –que los datos, que nosotros–..., que los datos, como ha dicho el compañero del PSC, macroeconómicos reflejan una realidad que es verdad que en la calle no está.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i totes, i en primer lloc donar les gràcies a la compareixent i als compareixents pel que ve a significar d'allò que no fa l'Administració, ho hem de dir així de clar.

Perquè tant de bo vostès poguessin estar fent altres coses perquè és l'Administració qui està fent el que vostès estan fent, però com que no ho fa, doncs, tenim encara la sort –i ho hem de dir així, també, la sort– que moviments socials, societat civil i associacionisme, cobreixen allò que l'Administració a dia d'avui no està cobrint.

Per fer una intervenció lineal amb relació a les intervencions que vostès han fet. En primer lloc, hauríem de parar molta atenció al que significa alguna de les dades que se'ns han donat en aquesta compareixença. Quan la senyora López, de l'associació aturats de més de cinquanta anys, ens diu com hem passat amb una realitat de desocupació que es manté des del 2007 fins ara, no en dades globals per al conjunt dels desocupats i desocupades, però sí per a la gent de més de cinquanta anys, doncs, hem de posar totes les alertes del que això significa. Vull dir que hi ha un sector important dels treballadors i treballadores que no tornen a treballar –no que no vulguin treballar, que és una cosa ben diferent, sinó que no se'ls permet treballar amb la pròpia realitat del dia a dia.

O la segona macrodada: quan se'ns està dient la realitat que hi havia fa anys de com es cobreix a través de prestacions –en un moment determinat, 84 per cent, i en un altre moment, ara, 56 per cent–, doncs, tenim una realitat per a la qual hi ha una desprotecció generalitzada. I el que això suposa quant a responsables, perquè, evidentment, si jo en un moment, el 2013, en el qual la prestació de desocupació es redueix i passa del 60 al 50 quant a la prestació a partir del setè mes..., i per una altra banda tenim un moment en el qual el subsidi de més de cinquanta-dos anys es dificulta o s'elimina quant al seu accés, doncs, no neix del no-res, sinó de mesures polítiques que es prenen en aquest Parlament –en aquest cas no, aquesta mesura, però sí en les Corts espanyoles.

Segurament hauríem de parlar d'una substitució salvatge amb relació al mercat de treball que a qui més ha afectat és a la gent de més edat. És a dir, que es va optar en un moment determinat per destrossar ocupació que encara era de qualitat i deu anys després tenim la mateixa, repartida però precària. Del que abans eren dos llocs de treball de qualitat, ara en tenim tres que són precaris. Però no genera més feina: si anem a mirar les hores treballades veurem que deu anys després de feina total no en tenim més; el que tenim és una substitució de treball estable per treball precari, i qui més ho pateix, aquella generació que va lluitar molt, fonamentalment durant la transició, que va guanyar unes condicions laborals dignes –res més, dignes– i que ara ha vist com la fan fora del mercat de treball.

Plantejava una qüestió molt interessant, la senyora López, que és la discriminació indirecta o directa per qüestió d'edat. Per desgràcia, el Tribunal Suprem encara ens està dient que afectar més treballadors i treballadores de més edat no és discriminatori, però nosaltres coincidim amb aquesta caracterització: absolutament discriminatori. Que s'opti per aquells i aquelles que tenen més edat és discriminació per qüestió d'edat, i no hi ha més. Una altra cosa és el que a dia d'avui –tant de bo ho canviï demà– està dient el Tribunal Suprem o la sala social del Tribunal Suprem.

Després, ens plantejava també la senyora López com es podrien fer accions de percentatges de reserva d'ocupació al sector públic. Ens semblava que ho deia concretament per aquelles entitats que subcontracten; nosaltres li volíem traslladar una pregunta, més enllà que tinguem una definició al nostre programa polític, que és si a dia d'avui troben que l'Administració, ja sigui per la contractació directa, aquella que pot fer com a sector públic, o a través de la gestió indirecta, fa reserves o no fa reserves, i si n'han trobat supòsits.

I també aclarir que si en aquest Parlament volguéssim, en la llei de contractació pública, expressament dir que hi ha d'haver una reserva de l'ocupació pública d'un

determinat percentatge per a treballadors i treballadores d'una determinada edat, això seria possible. No ho fem els i les que estem aquí; vull dir que és una decisió nostra. Fins i tot amb els subcontractats i les subcontractades, podríem condicionar que tots els plecs de subcontractació tinguessin un determinat percentatge.

Amb relació a les intervencions del senyor García i del senyor López de l'Asociación Parados Mayores Activos. En primer lloc, també, felicitar-los pel que significa l'exercici d'autoocupació. Si ningú dona alternatives, doncs, vostès van ser l'alternativa i es van constituir com a alternativa, amb la dificultat que això suposa i que vostès a més plasmen molt bé quan ens diuen: «Necessitem ajuda i assessorament.» De fet, hauríem d'eliminar lo d'ajuda, simplement assessorament, acompanyament –acompanyament en una acció política clara que l'Administració, a més, hauria d'agrair a aquells i aquelles que estan generant ocupació i facilitar-los que el dia a dia de la gestió d'una empresa no es torni el seu contrari i signifiqui fins i tot que no es pot generar més ocupació perquè supera el tràmit burocràtic. Plantejaven també la necessitat «d'alguna cosa» per als majors de cinquanta anys. Certament, semblaria que si anem a polítiques d'ocupació en aquest país –ara parlo de la Generalitat de Catalunya–, doncs, potser no tenim cap mesura específica. Històricament n'havíem tingut alguna, ara ja comencem a dubtar si en tenim cap. Jo m'atreviria a dir que no en tenim cap d'específica; potser queda algun programa residual, però és una de les qüestions que ens hauríem de plantejar.

I després també la necessitat que, evidentment, vostès tinguin àmbits de representació. Potser hem de ser imaginatius i no han de ser exactament els mateixos que ja tenen els sindicats, perquè tenen una significació concreta, com molt bé un de vostès ha dit, però sí que els donin àmbits de representació a entitats com les que gestionen vostès, com les que participen vostès.

I la tercera intervenció, la del senyor Gutiérrez, de l'associació T'Acompanyem. Primer també insistir en aquesta idea: que la burocràcia es transformi en un malson a qui ja té el malson quotidià de la desocupació, doncs, no hauria d'existir. I des de les administracions públiques hauríem de veure com traslladem capacitat d'assessorament. I agrair molt la intervenció quan vostè ens diu, i ens ho descriu d'una manera molt contundent, de no acceptar allò que són cursos que signifiquen treballar sense cobrar. Agrair-ho perquè no és fàcil, moltes vegades, quan et posen un curs davant dir que no, però donar gràcies sobretot perquè és la manera que vostès, o nosaltres, no ens estiguem robant la feina. Acceptar en la formació feines que significa que no et paguen el que ve a significar al final és que t'estàs robant la teva pròpia feina, perquè hi ha algú que l'està fent sense cobrar quan hi hauria algú que la podria fer cobrant. Per tant, donar gràcies perquè és una acció solidària i col·lectiva, de raonar la societat que tenim a dia d'avui no amb una visió individual, sinó amb una visió col·lectiva.

I també una pregunta, perquè no m'ha acabat de quedar clar. Em semblava que hi havia un moment que vostè parlava d'un projecte al SOC, que havien presentat un projecte al SOC, i que ens expliqui què va passar amb aquest projecte al SOC: si no va existir, si no el van acceptar, per què no el van acceptar, o, si es va desenvolupar, en quins termes es va desenvolupar.

I l'última idea, per acabar. És molt important, tota l'activitat que vostès fan d'autoocupació i generació, fins i tot de formació o de tria de feina, però és tant o més important aquell exercici que fan d'autoestima, d'autoestima que significa que els desocupats i les desocupades mai visquin allò que és no tenir feina com un element individual, de desgràcia personal, quan no és això: el no tenir feina no és una malastrugança personal, no és una desgràcia personal, sinó que és, per desgràcia, la realitat del sistema que vivim en el dia a dia.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor Aragonés. Pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresident. Bon dia. Moltíssimes gràcies a les tres entitats avui aquí presents, i reiterar que realment vostè ha dit que volen ser agents. Ho són, són agents actius, i a més ho diu una tècnica d'ocupació fins fa ben bé un any, una tècnica d'ocupació la qual ha hagut de viure el dia a dia de persones aturades independentment de l'edat, però molt concretament el 2012, quan aquelles persones que, bàsicament, venien de l'àmbit de la construcció veien el seu futur professional totalment destruït, no? I, com molt bé ha explicat vostè..., aquesta bossa d'experiència, de molts anys d'experiència, i la manca de formació i les poques oportunitats que els ofereix el mercat de treball.

Dit això, també voldria fer referència a que vostès, almenys per nosaltres –així ho veiem, i el conseller El Homrani ho ha dit diferents vegades–, són, diguem-ne, un dels punts del vèrtex. Vostès com a entitats socials, entitats que estan treballant per tirar endavant un perfil de la ciutadania molt necessitat d'aquest suport, perquè sense vostès l'Administració no pot fer front a moltes d'aquestes necessitats que li presenta la societat.

Bé. La primera entitat que ha parlat..., vostè ens ha fet una radiografia de com està la situació de les persones majors de quaranta-cinc anys, la qual jo conec molt de prop, i vostè ha fet referència a la manca de formació, per exemple, o a la manca de competències digitals. Perquè, malauradament, el mercat laboral o les tècniques de recerca de feina avui en dia requereixen tenir un alt nivell amb formació TIC per poder accedir a les ofertes de treball –no només accedir a les ofertes de treball, sinó accedir als canals de recerca de feina. Tot, gairebé tot actualment està digitalitzat, cosa que d'alguna manera ens obliga com a societat, possiblement, a fomentar els esforços perquè totes les persones..., o a arribar al màxim de persones en nivell d'alfabetització digital.

Vostè ha parlat també que vostès es van adonar que estaven fent intermediació laboral amb l'experiència. Bé, intermediació laboral i m'imagino que prospecció empresarial, per veure quines ofertes tenien les empreses en què podrien encaixar els seus usuaris o..., perdoneu que utilitzi «usuaris», perquè és el terme al qual m'he referit sempre.

Vostè ha parlat també que són persones amb un nivell formatiu baix, manca d'alfabetització digital i molta responsabilitat. Jo crec que aquesta paraula l'hem de fer gran, i a més a més li hem de donar el contingut que comporta. Són persones que tenen molta responsabilitat, que ja porten una responsabilitat. Són persones, com molt bé ha dit vostè, que tenen una família –tenen una càrrega familiar, en la majoria dels casos–, però és que a més a més tenen una càrrega econòmica, fet que els obliga obligatòriament encara a ser més responsables. I hauríem de ser capaços, hauríem de trobar entre tots com poder transformar aquest valor de la responsabilitat i que sigui atractiu per al teixit empresarial, com..., el teixit empresarial acabi veient aquesta responsabilitat vinculada a l'edat i no que l'edat sigui un element de limitació.

Per una altra part, ha dit vostè que la discriminació laboral és per edat però també, com molt bé han explicat vostès, per ser dona –ser dona i tenir quaranta-cinc anys. Jo he vist com he hagut de gestionar ofertes de treball en les quals m'he hagut de gairebé barallar amb les empreses perquè puguin veure, només llegir, el currículum d'una persona, d'una dona que tenia més de quaranta-cinc anys, amb molts anys d'experiència, no? Però, a més a més, ser dona i immigrant encara és pitjor, i vostès ho sabran molt bé, perquè quan ofereixes per a una neteja –per a un curs de neteja, com jo oferiria, un curs– una persona que feia pràctiques per a una atenció sociosanitària, les mateixes residències en aquest cas que els estaves oferint unes

pràctiques de persones que havien fet una formació et deien: «No quiero mora, no quiero negra, no quiero sudaca.» Perdoneu el terme, però era així com responien les empreses a dones que estaven fent aquesta formació i a més a més tenien més de quaranta-cinc anys, tenien càrregues familiars i càrregues econòmiques, també.

Vostès aquí, i això ho ha explicat vostè..., que tenim ja identificades les necessitats del col·lectiu, però que l'Administració no fa res. Serà que no..., ho ha comentat vostè, si no estic equivocada. Miri, com a tècnica d'ocupació jo he de rebatre aquesta idea, perquè jo he tingut l'oportunitat de signar convenis amb entitats com les de vostès per tirar endavant projectes que ells sol·licitaven la subvenció a la Generalitat, en concret al SOC, però que utilitzaven el nostre espai i oferíem els nostres usuaris. També que el tema com el programa Orienta, o el..., fa poc es va, també..., al final del 2018 va haver-hi una línia de subvenció que fomentava la contractació per a majors de quaranta-cinc anys a les empreses. Què vull dir, amb això? Sí que és veritat que existeixen recursos però potser no són prous, o potser no es coneixen del tot.

Llavors, també, cap de vostès n'ha parlat, dels plans ocupacionals per a majors de quaranta-cinc anys, i existeixen: plans d'ocupació per a dones majors de cinquanta anys; plans d'ocupació per a, diguem-ne, dones víctimes, malauradament, de violència de gènere. No són prou, segurament –segurament que no són prou–, però sí que existeixen aquests recursos, i crec que els hauríem de donar a conèixer. Ara la meua pregunta aquí seria: no sé si vostès els coneixien o no? Doncs són recursos que existeixen, i servidora n'ha fet servir des del 2011, d'aquests recursos.

Torno a reiterar: són agents socials, s'ho han de creure i ens han d'aportar..., la vostra experiència, perquè vosaltres sou els que esteu al carrer, però també penso que heu d'anar de la mà de l'Administració local, que és la que també està més propera al ciutadà. Els serveis locals d'ocupació han d'anar de la mà: han d'anar de la mà de les entitats que esteu també en el territori i que esteu donant aquesta resposta de manera conjunta. Vull dir, no és que estiguem trepitjant el terreny a ningú, al contrari: com més conscienciats i anem de la mà, millor i més lluny arribarem.

Primer de tot, el volia felicitar pels deu anys (*veus de fons*), i li desitjo molts més anys i prosperitat, no?, en aquest sentit. Vostè ha dit: «Nosaltres tenim la voluntat d'ajudar, idees i projectes.» I diu: «I ens manca pressupost.» Vostè..., el meu company, el Vidal Aragonés, ha preguntat sobre un projecte, jo li pregunto: presenten projectes també a altres administracions, a les europees o...? (*Veus de fons.*) Després. Si és possible, si m'ho pot respondre.

Vostè ha parlat també pel tema de la formació, i això ha sortit diverses vegades: el tema del transport, com les persones no poden anar a fer les pràctiques o assistir a diferents formacions o, diguem-ne, entrevistes de treball durant el procés de recerca de feina perquè no tenen diners per poder fer front a la despesa del trajecte. Jo aquí he de dir que les administracions locals..., almenys la meua experiència em diu que serveis socials han de donar aquest suport; almenys ho he gestionat i així ha sigut. Perquè els serveis socials són els primers a estar interessats que aquesta persona es pugui ocupar, i no sigui també possible, diguem-ne, usuari dels serveis socials. I crec que una de les millors inversions que pot fer és invertir en la recerca de feina i en la formació d'aquesta persona perquè es pugui ocupar al més aviat possible. Llavors, voldria saber realment quina col·laboració tenen vostès en aquest tema amb les administracions, o en concret amb els serveis locals d'ocupació i serveis socials del seu territori. De la mateixa manera que..., dir: no sé si coneixen vostès les beques de transport de la formació ocupacional. Existeixen. Voldria també si és possible que em poguessin respondre aquesta pregunta.

I un altre tema molt important que vostès han comentat és què fem amb les persones que no estan, diguem-ne, de manera legal a Catalunya. Aquesta, desgraciadament, és la nostra gran lluita. La llei d'estrangeria s'ha de modificar, però és una cosa que no depèn de nosaltres. Nosaltres sí que tenim la voluntat, perquè no pot ser que tinguem persones que estan treballant –treballen, perquè d'alguna manera

sobreviuen–, però que ni cotitzen ni poden cotitzar ni..., bé, el que vostès també ja saben. És també una de les nostres, diguem-ne, denúncies.

I un altre tema molt important que ja ha sortit i ho han dit diversos companys és el tema de les clàusules socials. És molt important que les entitats locals, que les administracions locals, a l'hora de licitar un contracte per poder executar un servei, tinguin aquesta mirada de, diguem-ne, clàusules socials per fomentar la incorporació al mercat de treball de les persones majors de quaranta-cinc anys. No sé si vostès han tingut l'experiència amb alguna administració, i m'agradaria molt que m'ho poguessin explicar. Jo, almenys en la meua època com a tècnica d'ocupació, ho vaig intentar fer, sobretot amb serveis de neteja que feia l'ajuntament.

I vostè, perdoni, la primera ponent, María, ha parlat que, clar, no hi ha consciència del teixit empresarial per poder contractar les persones majors de quaranta-cinc anys. Jo diria: també la seguretat social jo crec que hi hauria de posar de la seva part i posar més incentius o més bonificacions o ampliar el marge, diguem-ne, d'edat de bonificació a les empreses per poder contractar aquestes persones majors de quaranta-cinc anys que, com molt bé han dit tots vostès, tenen experiència, tenen ganes, estan motivades i volen treballar.

Per la meua part, doncs, tornar a donar-los les gràcies, i per acabar voldria preguntar: aquell pacte per l'ocupació de l'ajuntament, bé, que heu fet al municipi de Santa Coloma... M'he quedat amb la sensació de: què ha passat amb ell? Voldria saber què ha passat amb aquest pacte.

Moltes gràcies als tres.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. M'afegixo a totes les aportacions dels meus companys i companyes, i específicament, diguem-ne, m'agradaria felicitar-vos per tota la feina que esteu fent, tant des d'APMA, T'Acompanyem, ASSAT i Codema, també. I també m'agradaria fer referència a Grameimpuls, perquè el conec una mica de prop, perquè jo estava..., diguem-ne, teníem un conveni amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, i vam fer el pla de convivència de Santa Coloma, i llavors vam tenir contacte amb l'entitat i sabem tota la feina que està fent, i el valor en tot el context de l'atenció social.

Bé, m'he quedat una mica confosa en el sentit que avui tenim un tema puntual que està lligat a les persones aturades de més de quaranta-cinc anys o cinquanta anys, però amb tota la feina que esteu fent i les aportacions que esteu, diguem-ne, afrontant dia a dia, com ha dit el company vostre, que les vostres competències s'estan estenent a més col·lectius i més feina, i això és un reconeixement afegit a la vostra implicació social. I aquesta implicació social, que normalment ha de ser-hi també des d'altres perspectives, des de les polítiques socials, perquè moltes vegades hi ha una mancança d'una mirada global, integral, d'atenció a les coses, i específicament quan heu fet la referència que una persona podrà anar a buscar la feina i que no pugui tenir ni un bitllet per agafar..., i potser ni ha menjat, ni ha pogut esmorzar a la seva casa per sortir. Jo penso que hi ha una gran mancança en aquest nivell perquè és necessària una mirada global, una mirada integral als problemes de les persones.

I específicament també m'agradaria donar les gràcies a les vostres intervencions, totes les informacions que ens esteu facilitant, i especialment a Gutiérrez, que ens ha emocionat, perquè moltes vegades parlem de les coses d'una manera tècnica i ens oblidem de la part humana, diguem-ne. Ens ha apel·lat, diguem-ne, que estem parlant de persones, persones que estan patint i sembla com si no existeixen, quan les persones entren en aquesta perspectiva de la invisibilitat i no es valora ni la seva experiència ni els anys que han viscut en el seu coneixement. Això és un patrimoni

perdut per la mateixa societat, diguem-ne. Quan una persona ha treballat tants anys i ha aportat molt a la societat i arriba un moment que està..., comença a viure en la marginalitat i no té cap reconeixement. I això també mostra un dèficit del nostre sistema de funcionament d'una manera global, però, bé, amb les bones perspectives penso que tot és millorable i a tot s'ha de fer-li una revisió perquè poguéssim anar endavant.

Però també penso que estem parlant d'un problema que no només toca la persona: toca la família, toca la societat, toca l'economia, però específicament toca l'autoestima de les persones, perquè el que no podem és tenir un percentatge de persones en la societat amb un nivell alt d'autoestima baixa, perquè quan arribem en aquest nivell significa..., tota perspectiva per poder millorar, per poder avançar ja s'està agreujant, perquè el problema ja no es queda només a buscar feina, i encara que la persona després aconseguís un lloc de feina que podrà ser digne, o mínimament digne, amb totes les condicions que podrà haver-hi, tot el que podrà arrossegar després –dels problemes mentals, depressions– de tot el greuge, diguem-ne, que es provoca en el context en general.

I també m'agradaria recalcar, diguem-ne, que desgraciadament, actualment o en general, tant a les empreses com a diferents entitats públiques no hi ha un reconeixement del que és l'experiència professional i vital. Perquè hi havia un moment que hi havia algun sistema que reconeixia, diguem-ne, el que és el treball de les persones, la seva professionalitat, i això equival, *digamos*, a diplomatures o alguna cosa d'aquest tipus, però avui dia s'ha perdut també aquesta perspectiva. Perquè també ens hem concentrat, moltes vegades, que hi ha molts joves que estan amb diplomes i tal i no troben feina. I paral·lelament a això hem discriminat tota aquesta gent que ha estat treballant i arriba a una certa edat i perden la seva feina i no tenen alternativa davant d'aquesta perspectiva. I això està molt lligat també a la joia que ens ha deixat la crisi econòmica que hem viscut, diguem-ne, que d'un moment puntual d'una crisi puntual s'ha convertit en un problema estructural que afecta especialment gent que està amb més de quaranta-cinc anys o tal.

Però jo, com que soc una persona, diguem-ne, que tinc una sensibilitat més alta a nivell del tema del gènere, no sé si a les vostres dades, les vostres atencions, noteu que el tema de la discriminació laboral per a dones de quaranta-cinc anys té més greuge, en el qual s'afegeix altres elements, com el masclisme o el que fos, en la societat en aquest nivell. M'agradaria si poguéssiu fer una aportació específica en aquest nivell.

Després, m'agradaria puntualitzar sobre el fet que també hem d'agafar en compte que no tota la competència del tema està lligada a la Generalitat de Catalunya, que tenim unes grans mancances en aquest nivell per a una atenció, diguem-ne, global. No vull entrar en aquest tema ni polititzar la situació, però és una realitat que estem vivint i jo penso que estaria bé que en aquest nivell poguéssim ampliar les competències perquè hi hagi una millor atenció a la resolució dels problemes que tenim.

Però, bé, com que soc l'última, per no continuar en la mateixa línia dels meus companys i no repetir totes les coses que s'han dit, jo penso més aviat, com a últim, penso que és necessari que hi hagi una prestació amb mesures polítiques actives d'ocupació per a les persones majors de cinquanta anys. Jo penso que això ha de..., és de les coses que ha quedat clara. I que aquestes persones no estan rebent ni cap subsidi i un augment global de la dotació pressupostària per a aquestes mesures. Només em quedaré amb aquestes cosetes, diguem-ne; insisteixo sobre el meu agraïment sobre la vostra feina que esteu fent dia a dia.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Un cop acabades les intervencions dels grups parlamentaris, ara és el torn dels compareixents, que podran respondre els dubtes, les preguntes que els han formulat els grups.

En primer lloc, dono la paraula a la senyora Hilda, per si vol respondre als grups parlamentaris, i seguidament donarem la paraula al senyor García i senyor López i, per acabar, al senyor Gutiérrez. Farem el mateix ordre que a l'inici. Quan vostè vulgui, senyora Hilda.

María Hilda López Pérez

Moltes preguntes i..., però bé, n'hi ha una que sí que tots els grups ens l'han fet, i es tracta de la discriminació cap a la dona. Sí, clar, trobem ofertes de feina que discriminen, eh?, i també s'ha dit que, a més, cap als col·lectius emigrants, les tenim.

Però sí que és veritat: jo, per exemple –i crec que en general també–..., nosaltres a les nostres entitats venen molts més homes que dones a demanar ajuda o a inscriure's a l'associació. Detectem, nosaltres..., és que a les reunions que fem –també a les assemblees, dimecres– venen poquíssimes dones. Jo no sé si és perquè –és veritat que ho has comentat, que ho ha comentat– psicològicament som més fortes, també perquè hi ha més feina en negre: la dona té una feina d'estar més discriminada, però per netejar pisos, per atendre avis, eh? Nosaltres el que detectem és que venen menys, tenim menys dones a les entitats, eh? La discriminació existeix, eh? Existeix a les ofertes de feina, i existeix...

Després, a veure, farem..., és que s'han fet moltes preguntes. Sobre les ajudes, que s'ha comentat que existeixen, potser que se n'ha de fer publicitat. Jo crec..., portava moltes coses apuntades, potser no ho he comentat, però no es coneixen, les ajudes. No n'hi han gaires, però les que hi han tampoc es coneixen. Nosaltres vam parlar quan era Eulàlia Berna la directora territorial del SOC, li vam anar a dir: «Escolta'm, que les ajudes», estava en aquell moment el programa Grans Actius, «que no es coneixen, que no arriben a la gent, que potser haurien de fer una tasca a les gestories o a les entitats de fer una difusió d'aquestes ajudes que hi han cap al col·lectiu.» També dir que sí que n'hi han, però que són poques, eh?

Sobre un altre tema que ha sortit bastant, també, és que si nosaltres, als ajuntaments –o ho he comentat jo–..., demanar que en les licitacions de contractes s'habiliti una part per al col·lectiu de més de quaranta-cinc, no tenim informació, però sí que tenim..., amb l'Ajuntament de l'Hospitalet sí que s'havien fet uns plans d'ocupació tenint en compte el tant per cent de les persones del col·lectiu. O sigui, al pla d'ocupació hi havien trenta persones o quaranta, doncs, es tenia en compte que un 50,2 eren persones de més de quaranta-cinc i es reservaven les places per a aquestes persones en els plans d'ocupació. No tenim més informació.

Jo no sé si Eugenio, que és secretari de l'entitat i que... Vols comentar alguna cosa o...?

Eugenio Cea Estrada (secretari de l'Associació de Persones Aturades de Més de Quaranta-cinc Anys)

Bueno, sí. Alguna vez se ha hecho –pocas veces, también, ¿eh?– esta selección por edad y demás, porque también se entra un poco en la disyuntiva de si eso es discriminar o no, y como los planes ocupacionales y todo lo que se está haciendo es escaso, pues, tampoco se pueden hacer muchas cosas.

Yo sí quería comentar, quizás para ilustrar con algo más..., esta reunión, ¿no? La semana pasada estuve en una convocatoria, en una reunión de veinte entidades en Hospitalet que se dedican a la inserción laboral. Estas veinte entidades todas tenían programas, pero enfocados u orientados principalmente al de Garantía Juvenil y al de 30 Plus. Para más de cuarenta y cinco no había nada, es decir, no había ni un solo programa en las veinte entidades para desempleados del colectivo de más de cuarenta y cinco. Sin embargo, en Hospitalet, como ha dicho María, el colectivo más importante de parados es el de más de cuarenta y cinco, con un 52 por ciento, y el de jóvenes menores de treinta es un 8 por ciento.

Y curiosamente, o paradójicamente, las entidades se quejaban de que no encontraban gente joven para cubrir los cursos o los programas que tenían programados.

Es decir, lo enfocan hacia un colectivo y luego además no encuentran gente para poder cubrir esas plazas de formación dentro de ese rango de edad, ¿no?, lo cual sorprende. Es decir, no hay nada donde está la parte importante de desempleados, y sin embargo en la otra parte les cuesta. ¿Motivos? Bueno, iban a hacer reuniones, iban a ver en institutos y demás el porqué. Quizás también, bueno, los jóvenes..., es decir, al hacer esos planes de formación, que suelen ser largos, sin una cobertura económica, como..., pues a lo mejor no pueden disponer de todo ese tiempo y tienen que ir haciendo, como si dijéramos, «bolos» en el trabajo para aportar algo también de recurso económico en la familia, ¿no?

En lo demás, es verdad, bueno, que sí que hay planes ocupacionales, como comentabas, pero que son escasos. Las ayudas de la Seguridad Social también existen, pero son escasas, y los condicionantes para recibir esa ayuda suelen ser bastante engorrosos, ¿no? De hecho, es decir, te has de comprometer en tiempo, mantener ese contrato para que te mantengan esa bonificación que has tenido en las cotizaciones, y a veces tampoco las empresas pueden garantizar que durante todo ese plazo de tiempo no van a tener que reducir plantilla, o no van a tener que hacer... Fijaros que la paradoja es que si yo recibo una subvención..., en algún caso había algún plan que si la cosa me iba bien y no reducía plantilla e incluso incrementaba, pues no pasaba nada, me quedaba con la subvención, pero si a la empresa le iba mal y despedía a algún trabajador, aparte de que le iba mal, además tenía que devolver la subvención que le habían dado, ¿no? Por lo tanto, los gestores, sobre todo en las pymes, que suelen llevar las empresas y demás, este tipo de bonificaciones o ayudas las cogen con mucha cautela, ¿no?, y no suelen ser tan efectivas como en realidad deberían ser.

La presidenta

Ara és el torn del senyor García. Quan vulgui.

Carlos García Ibern

Yo quiero comunicar, dijéramos, que en Santa Coloma de Gramenet el problema de..., como está Grameimpuls, que es quien hace la selección de la gente para hacer los trabajos y esto, yo, como también estoy dentro del sistema, pues, se hace bastante bien. Eso es una cosa.

Pero, para contestar, en nuestra asociación sí que vienen señoras mayores de cuarenta y cinco años. ¿Sabes el problema que tenemos? Que sí que les encontramos trabajo, pero muy precario, muy abusivo, muy indignante. Cuando, yo, me vienen y me dicen: «Necesito una camarera, necesito esto, necesito una acompañante», yo he hablado con esa persona: «¿De qué forma?», «Hombre, si puede ser en negro...» Digo: «No». De entrada digo «no», dijéramos, como responsable de una asociación tengo la obligación de buscar algo que sea factible para esa señora. Ahora hablamos de las señoras porque usted ha preguntado por eso.

Tengo la gran suerte, dijéramos, de que la gente se va concienciando, y le puedo decir que se hacen contratos, ya, mínimos contratos pero se hacen contratos, a lo mejor de cinco horas o de días, o..., pero se hacen. Cuando me dice esto el futuro cliente para la asociación, para esta señora, yo después hablo con la señora, claro. Hay señoras que me dicen: «Carlos, es que no me entra nada en mi casa. ¿Qué hago?» Yo, claro, le digo: «Vamos a buscar la intención de que te aseguren, esto y lo otro», y digo: «Pero, si no, ya es decisión tuya. La asociación, aquí, te podría orientar y lo que sea, pero...» Pero vienen señoras allí –vienen señoras– y estamos dando trabajo. Tengo la suerte, o tenemos la suerte, la asociación de Santa Coloma, que hemos entrado en el Futbol Club Barcelona, que nos piden muchos trabajadores, y entran señoras a trabajar de esto, y nos están cogiendo. Eso, referente a las señoras. Nuestra asociación lucha por el interés, dijéramos, eso por descontado, por la integridad de las señoras que vienen allí y se tienen que buscar un trabajo.

Después al Partido Socialista, que ha preguntado, si no estoy equivocado..., los carnets de profesionalidad, dijéramos, de los trabajadores. Te explico. Yo era direc-

tor de una empresa de construcción bastante importante, ¿vale? Y a nuestra asociación ha venido gente de la construcción, lo que no te puedes ni imaginar. Lo que yo les comento siempre es que se tienen que acreditar, dijéramos, hacer un curso: el que es albañil, pues el de albañil, un operador de una grúa móvil... El problema está, dijéramos, en que no hay muchas empresas que lo hagan gratis: gratis no, hay que... (*L'orador fa el gest de posar diners damunt la taula.*) Instituto Gaudí, tal y cual, y, bueno, hay gente que no tiene. A mí hace poco, por la cuestión laboral que yo tenía, pues de Madrid me pidieron un *ferralla* y dos paletas, pero lo primero que me dijeron: «Pero acreditados», me dijeron. Sí, sí, los tenemos ahí porque teníamos de ellos, están trabajando en Madrid, con la suerte de que uno se va a quedar a vivir en Madrid porque lo van a contratar con un contrato indefinido. Lo que sí que aconsejamos cuando vienen es que se acrediten, dijéramos, que cojan el carnet de profesionalidad, porque esto es lo que te piden en muchos sitios para cuando van a trabajar, sobre todo los mayores; ya sabemos que hay mayores de cuarenta y cinco, cincuenta, sesenta años, que toda su vida han puesto tochos y son profesionales como la copa de un pino, pero, bueno, cuando van con ese papelito tienen las puertas mejor abiertas.

Esto no sé si lo sabían, pero en la asociación nuestra de Santa Coloma de Gramenet enseguida que viene alguien se lo decimos, sea de artes gráficas, sea de lo que sea. No sé si con eso te contesto, ¿eh? Lo que hacemos es intentar, dijéramos, y buscar dónde... si se lo puede pagar, bien, si no, ya buscaremos de qué forma hacemos para que esa persona se lo pueda hacer. ¿Entiendes?

Después, para Izquierda Republicana, ¿no? Yo trato con muchas agentes sociales. Y te digo por qué: porque, aparte de ser presidente de la Asociación de Parados Mayores Activos, he sido el presidente del barrio donde yo resido, el Fondo Alto - Pirineos, y trato mucho con agentes sociales. Y lo que sí que te puedo decir, dijéramos, es que cuando yo hablo con ellas me transmiten una sensación que..., porque cuando me vienen a mí y me dicen: «Mira, Carlos, que no me conceden esto, no me conceden lo otro, que si esto, lo otro»; es que hay poca cosa, dijéramos, para poder ayudar. Tenéis, o tienen, pocas herramientas; ponen unos listones y de ahí no pueden pasar, no es que tengan culpa las asistentes sociales. Lo que me parece es eso, que las asistentes sociales, o el *cap* de las asistentes sociales, son las que tendrían que coger esa herramienta para que vosotras, o las que correspondan, tengan más manga ancha para poder, dijéramos, hacer. Porque es que cada vez es menos, menos, menos, menos, y no se puede hacer más, ¿vale?

Y lo que has preguntado sobre el pacto por el empleo de Santa Coloma te lo va a contestar Javier, porque aparte, dijéramos, que la asociación fue la que impulsó a todos los partidos, él fue, junto con nosotros, el artífice –no, no, aquí todas las cosas hay que decirlas y hay que reconocerlas–, uno de los artífices. Y, después, el desengaño que hemos tenido, pero eso ya te lo explicará él. Yo, por mi parte, ya no tengo nada más que decir.

Gracias.

Francisco Javier López Arguedas

No todo van a ser reprobaciones; también se hacen cosas muy bien, ciertamente. No venimos aquí a reprobar a nadie sino a agradecer, en todo caso. Y yo creo que es bueno decir que la empresa municipal Grameimpuls Santa Coloma de Gramenet trabaja bien. ¿Que se pueden hacer mejor las cosas? Pues claro, como en todos los ámbitos, pero trabaja bien.

¿Y por qué lo digo? Porque ahora mismo –ahora, a día de hoy–, hace un mes, y ya se está trabajando en un proyecto que ya va a entrar gente a trabajar, de personas mayores de cuarenta y cinco años que están en unas determinadas condiciones, como son mujeres maltratadas, mayores con una larga duración de desempleo. Y, bueno, no es la primera vez, se está haciendo bastante. ¿Que nos gustaría más?

Claro. Pero, bueno, es cierto y esto hay que reconocerlo. Otras cosas quizás faltarían, pero, bueno, ya no es en este ámbito sino donde corresponde, que para eso Carlos está ahí sentado y puede decir no lo que crea conveniente pero sí lo que se pueda transmitir para mejorar las cosas.

El tema de las cláusulas sociales es otra cuestión que también, en nuestro ayuntamiento, nosotros ya solicitamos, pedimos, que se podía hacer. Y es curioso, aquí sí que se puede hacer mucho más. No en Santa Coloma, ¿eh? En todos. Sí que recuerdo: «Oye, a ver si nos van a acusar, coño, de..., vamos a hacer una discriminación positiva.» Joder con la discriminación positiva. Discriminación positiva. Oiga: «No, es un problema que...» Yo lo entiendo, que hay que consultar con la abogacía, que hay que consultar cómo se puede hacer. ¿Pero la cuestión de qué se trata? De voluntad política, es que no se trata de otra cosa. Se tiene que tener voluntad política de llevarlo a cabo, y veremos si se puede o no, pero tengamos esa voluntad. Nosotros sí que no... ¿Qué vamos a hacer nosotros? Claro, nos lo preguntan los compañeros: «Oye, ¿y esto?», y es un tema que redundante. «Claro, es que vienen empresas a trabajar aquí que se les aceptan los presupuestos para que trabajen y no cogen personas mayores», y dices: «Bueno, es que hay problemas legales que no se pueden...» Pero, bueno, tengamos voluntad política y ahora que se acercan elecciones pónganlas ustedes en sus proyectos, que no estaría mal –creo yo, con toda modestia lo digo–, estaría bastante bien.

Lo del pacto local por el empleo, entendimos que..., y además lo curioso: si yo no recuerdo mal –y no quiero equivocarme, porque no quisiera–, era la primera vez que se llevaba a cabo, por lo menos a nivel de Cataluña. No que lo convocara un partido político, sino que ese pacto lo convocara una asociación, que quizás ese fue el motivo para que tuvieran interés, porque hay veces que: «No, lo convoca el partido tal», «Ah, pues yo no voy». Los convocantes fueron una asociación, pues tuvimos la gran fortuna de que estuvieron sentados en esa mesa de trabajo todos los partidos políticos con representación en el Ayuntamiento de Santa Coloma de Gramenet y los que no tenían representación. Estaban sentados sindicatos, estaban sentadas entidades sociales como Cruz Roja, por ejemplo. Lamentablemente, los que se negaron fueron los empresarios. ¿El porqué? Estuvimos muy a punto de lograrlo, llegamos a establecer diez puntos, un decálogo que se podía haber llevado a cabo, claro. Y se discutió, y estuvimos no un día ni dos, llegamos a estar hasta, si no recuerdo mal, muy posiblemente más de medio año, agradeciendo a todos que se sentaran en aquella mesa. Entonces, ¿por qué fracasó? Aquí yo igual no soy muy objetivo, pero muy posiblemente por la bisonería nuestra de inexperiencia, porque ciertamente cuando nosotros nos vimos en aquella situación y tuvimos sentadas a todas aquellas personas para intentar llevar a cabo este pacto, hostia, yo me asusté un poco, sinceramente. Me asusté un poco, digo: «Bueno, aquí hay que dar el callo. O sea, hemos convencido a todas estas personas y aquí, ostras, hay que trabajar, que nos vean credibilidad.» Posiblemente, pues, ese fuera... aquí cada uno tiene su identidad ideológica, pero nosotros dentro de la asociación siempre nos mantuvimos asépticos a esa situación porque creíamos que así debería ser, ¿no? Entonces, muy posiblemente por nuestra bisonería. Y, también –creo y debo decirlo, moleste a quien le moleste–, la voluntad política no fue muy elevada. Sí que hubo grupos que sí que tenían un interés, porque lo tenían por circunstancias que no vamos a analizar aquí porque no es el tema, sino que... Por qué no se llevó a cabo o no se terminó fue muy posiblemente por culpa nuestra, por no saber más, y por esa voluntad política.

Yo entendía a los políticos que estaban ahí sentados. ¿Por qué razón? Yo los entendía, porque nosotros pedíamos: «Oye, echadnos una mano para llevar adelante esto», y el señor que estaba sentado allí de tal partido político decía: «No les echo una mano, no vaya a ser que vayan a pensar el resto que nosotros queremos acaparar esta cuestión», entonces, la casa sin barrer. Entonces, muy posiblemente pasó esto, y también te digo, muy posiblemente, que nos gustaría volver a intentarlo. Me gustaría

volver a intentarlo con la experiencia que nos ha dado el tiempo, con la experiencia... , bueno, ya digo bien: el tiempo. Nos gustaría poder volver a intentarlo porque creo que vale la pena hacerlo, ¿no?

Viniendo para acá –yo termino ya– estábamos hablando, tomando un cortadico, y dice Isidro: «–Joder, hay uno de allí... –¿Dónde vais? –Vamos aquí, al Parlament, a una comisión y tal –¡Pf! Olvidaos. Que no, que nada: olvidaos, no sé para qué vais». Yo les digo a todos ustedes: quítenle la razón. Y acabo.

Isidre Gutiérrez de Tena i Moragas

Ara em toca a mi. Lo que acaba de dir el Javier, doncs, és veritat. Jo he dit unes paraules que diuen: «Menys parlar, menys discutir i més fer.» Aquestes són les coses que jo penso que són importants.

Jo intentaré ara contestar a tots els grups polítics. Començaré per la Carme, de Ciutadans. Ella parlava sobre els programes de reinserció laboral a nivell europeu. Jo penso que nosaltres estem en una situació que..., de l'època de la dictadura, perquè els cursos de formació –jo era molt petit–, els cursos PPO, és que continuen. I els cursos que fan... mira, ara precisament m'ha arribat un curs de cambrer de pisos i bugaderia. Major de divuit anys, persones en situació d'atur inscrites com a demandants d'ocupació, nivell de lectoescriptura bàsic. Cent hores d'aprenentatge, cent hores de competències transversals i cent hores de pràctiques d'empresa. Aquestes persones han d'anar al curs aquest però han de pagar el metro. Aquestes persones hi van des de dilluns a divendres, des de dos quarts de deu fins a dos quarts de tres.

Esta gent..., como son a partir de dieciocho años, Carme, pues ¿qué va a pasar? Que esta gente tiene que comer, y tiene que dar de comer a sus hijos. Se les va. Como comentaba Carlos, tienen que trabajar en trabajos ilegales. Por tanto, estos cursos, yo hice una ponencia en una de las jornadas que hacemos... Nosotros no hacemos congresos, nosotros... T'Acompanyem fa unes jornades, la Jornada de treball i crisi, una vegada a Sant Andreu i una vegada a Sant Martí, i una de les ponències que jo vaig fer va ser «La utilidad o no de los cursos», i aquests cursos, jo..., la investigació que he fet, penso que no. Perquè després diuen: «Et donaran un certificat de professionalitat.» Yo tengo un recurso de unos trabajadores o de unos usuarios que decían que les iban a dar el certificado de profesionalidad y después de estar 350 horas haciendo ese curso no se lo han dado, y tengo el recurso de ellos. No les dieron el certificado de profesionalidad. Jo, Carme, el tinc allí, i si vols un dia t'ho puc ensenyar. Fa tres o quatre anys. Bé, Jo penso que aquests cursos s'han de..., que és el que comentava. Però jo volia anar pregunta per pregunta.

Quant a la subcontractació dels ajuntaments, a veure si és veritat, perquè jo a vegades, al principi, el 2009, estant en contacte amb els ajuntaments, parlant per veure si es podia ajudar aquestes persones..., que están en esta situación, y que podían coger a gente del barrio. En aquella época, 2009, eran gente de Sant Andreu, de la parte de Bon Pastor, etcétera, pero ahora nosotros tenemos de todos los barrios de Barcelona. Me dijeron que no, vino una empresa a hablar conmigo que estaba dispuesta a contratar a personas del distrito, entonces me dijeron del ayuntamiento que «bueno, sí, pero, claro, tenemos que saber el capital social de esta empresa de construcción». Claro, si no llegan... no recuerdo ara si eren trenta mil, o no sé quant. Tenía que tener un capital social. Però són empreses petites, però aquesta gent podia col·locar persones, perquè hi havia les rajoles del carrer en mal estat; això ho poden fer persones que estan amb nosaltres. Estic dient la situació que nosaltres ens trobem a vegades, jo penso que els ajuntaments podrien fer alguna cosa per aquestes persones.

Després, l'emprenedoria és molt important, però com que no hi ha diners, doncs... Jo ara tinc un jove d'uns trenta-dos anys que m'ha presentat un projecte, que no sé on he d'anar perquè és molt difícil –després parlaré amb la companya d'Esquerra sobre els projectes aquests, i també amb el company de la CUP. És un projecte molt

interessant, però jo no sé si l'enviaré a Barcelona Activa o a on, perquè nosaltres no podem assessorar. Ja assessorem bastant. Per tant, allí està.

Després, també, al company del Partit Socialista, de l'acreditació. El Carlos parlava sobre les acreditacions. Nosaltres, el Consorci d'Educació ho acredita. O sea, personas con mucha experiencia tienen que ir y acreditar que llevan cincuenta o treinta años en construcción, y a partir de ahí ya se lo convalidan. Pero yo también digo una cosa: las personas estas han empezado a trabajar a los doce años, trece años. Dije al principio que nosotros nos reuníamos en bares y yo he dado clases para las pruebas de acceso al grado medio y al grado superior y han aprobado: los nueve que presenté, los nueve aprobaron. Alguno sí que ha hecho algo de obra civil, el otro hizo emergencias médicas, y hemos conseguido..., porque ya no somos escuela de adultos. Una escuela de adultos, por ejemplo, sí que tienen que estar a una hora. Yo estaba las horas que podía porque trabajaba en algún sitio, y entonces de cuatro a seis yo me reunía en el bar con ellos y les daba las clases. Y consiguieron aprobar los nueve, en cuatro meses; intenté hacer un esto intensivo. Somos agentes sociales, pero agentes con ganas, y no hace falta tanta burocracia y estar dos años estudiando. Yo, con mi poder de enseñar, pues aprobaron nueve personas el grado medio y el grado superior. Pienso que eso también es un reto que nosotros también hemos logrado.

Por lo tanto, eso de las acreditaciones, también la burocracia, es muy difícil. Nosotros estamos aquí, podemos asesorar, pero es que no tenemos personas. Ahora en esta compañía, en Codema, porque la sede está allá, pues no tenemos voluntarios. Yo tengo que cerrar el local si me tengo que ir. Gracias a que ahora hemos hecho un convenio con el Departamento de Justicia –para que veáis que nos movemos también en todos los ámbitos– y para hacer los programas de ayuda a la comunidad. Entonces, están dos o tres horas, y alguna cosa por menos la tenemos abierta y si viene alguien puede preguntar, porque, si no, no podemos. ¿Por qué? Porque no tenemos personal. Si no queremos mucho dinero, si nosotros lo que queremos es ayudar a estas personas. Pero también a veces tenemos unos gastos, un local muy grande, y hay muchas cosas que hacer. Y entonces tenemos que los mil quinientos euros que nos da el Ayuntamiento de Barcelona, pues ochenta euros tendremos que pagar, más internet, etcétera, vosotros echad cuenta a ver de dónde salen los cinco mil o seis mil euros que nos gastamos al año. Es una pena, de verdad que sí, y hemos tenido el problema que este año no nos van a dar esta subvención. ¿Y sabéis por qué? Porque hemos hecho un proyecto muy bueno, pero como hay tanta burocracia y tenemos que presentar el certificado de Hacienda que estamos al corriente, y como se caduca cada seis meses, y yo de verdad que os digo que no puedo llegar a tanto. Yo pensaba que esto ya valía, y ahora resulta que nos dicen que tenemos que presentar ese certificado. He tenido que ir a Hacienda durante dos días, estar tres o cuatro horas allá, y al final lo hemos conseguido. Pero, claro, yo estaba en Hacienda, tuve que llamar al instituto que me hiciesen ese certificado, cuando voy al ordenador de la ONG, pues que no vale porque decía que tenía que ser desde el mismo ordenador del instituto. Por lo tanto, hemos perdido esa subvención. Espero que el distrito, que ya me conoce, pues tenga un poco de interés para que esos mil quinientos, dos mil euros... pues, podamos vivir con eso; si no, cerraremos Codema y cerraremos T'Acompanyem, porque así no se puede vivir.

Después..., parlant de la companya d'En Comú Podem..., que es de agradecer que ella estuvo en la obra de teatro, ella vio la realidad que hay allá y vio a una persona, que hablando también..., de la companya d'Esquerra que parlava sobre les persones sense papers, va presentar el Yousuf. El Yousuf és una persona que viu aquí des de fa divuit anys. Es una persona que ha estado en prisión, es una persona que llegó de su país, pero en plan legal, perdió los papeles al estar en prisión, no pudo renovar los papeles y ahora mismo está ilegal. Y me viene un día y me dice: «Isidre, ¿puedo dormir aquí?», digo: «Hombre, no, porque anda que, si se entera el ayuntamiento,

pues obviamente me van a echar», aparte, entonces al día siguiente tendría colas allí para dormir. Al final conseguí que tuviese un piso de *acollida*, está haciendo habilidades sociales, ahora se dedica al rap, cantó una canción de rap, y la historia de este señor no es para hacer este libro, sino que es para hacer dos o tres tomos, porque son historias de verdades reales y que ahora en estos momentos se está acoplando.

Y vamos a ver..., parlant dels sense papers, ell porta divuit anys aquí, ha perdut els papers del NIE, ara intentem..., però, clar, em poso a internet i déu-n'hi-do la quantitat de papers que he de fer. Jo vaig parlar l'altre dia –parlant també que estigui en contacte amb diferents associacions– amb el secretari, amb l'Oriol Amorós, i va dir: «Isidre, s'ha de fer això i això.» Jo em poso a internet i déu-n'hi-do la quantitat de coses que hem de fer. Persones que estan tres mesos aquí? No es pot fer més. Persones amb targeta vermella, que han de marxar? Tampoc.

I tenim persones..., el Mustafa per exemple, parlant també dels Serveis Socials. El Mustafa és un senyor que porta aquí divuit anys, del Marroc, un senyor que ha dormit al pont de Bac de Roda molts anys. Va arribar a través de la parròquia, però també estava als Serveis Socials. Jo tinc contacte, també, amb els Serveis Socials de Barcelona, perquè jo soc una persona que m'agrada estar-hi en contacte, perquè penso que és important tenir aquest tipus de relació. I vam parlar amb Serveis Socials. Aquell senyor és drogoaddicte i alcohòlic. Gràcies a T'Acompanyem ha deixat la droga i ha deixat l'alcohol, i això també és molt important. És una persona que els Serveis Socials deien: «No, es que este señor, Isidre, no quiere ir al CAP», perquè ara pren un medicament, «y viene aquí y nos pone de que somos tal y somos cual.» «Vine cap aquí, Mustafa», he parlat amb ell..., y a mí me dice «padre», se arrodilla, me besa. Però és que nosaltres som agents socials, però és que també vosaltres, com a polítics, heu de saber què fem nosaltres. I el senyor aquest és molt pesat, això sí..., porque de San Pablo me llaman que siempre pide papeles y me tienen que llamar a mí, y los Servicios Sociales: «Isidro, ¿has conseguido esto?». Ara està dormint a Santa Coloma, en un pis d'acollida. Ara intenta treballar, no té NIE, perquè fa divuit anys..., doncs fa catorze li van robar també el NIE i a veure si podem. Però, clar, la quantitat de burocràcia... Jo penso que alguna cosa s'ha de fer.

I després també, parlant amb el company de la CUP sobre els sindicats. Pues, mira, a nosotros nos han dicho, en unas jornadas que hicimos en Sant Andreu, que nosotros parecíamos mariposas..., personas del sindicato..., que íbamos de un sitio a otro y estábamos quitando el puesto de trabajo a las personas. Això a nosaltres ens va afectar molt i vam contestar-los. Hi havia un secretari general d'un sindicat, i una persona d'un altre sindicat, i van dir que érem papallones que estàvem traient el treball a moltes persones. Nosaltres no som un sindicat. I nosaltres volem aquí –jo des d'aquí, i també penso que la Maria i el Carlos hi estaran d'acord–, com a representants de Codema volem estar en una taula d'aquestes, una mesa d'aquestes d'ocupació, per saber els problemes que nosaltres tenim. I aquell senyor penso que va marxar quan va dir que nosaltres érem una papallona. Nosaltres estem fent una tasca que no estem cobrant res, i penso que estem fent una tasca molt important de cara a la societat i de cara a la ciutadania, perquè estem cada dia amb ells, perquè –i ja em començo...– viure el dia a dia d'aquestes persones...

De veritat, jo torno a dir que aquest llibre que tinc aquí, i l'obra de teatre que una companya va veure, de veritat que és per..., el dia 10 de març algú de vosaltres, si podeu; és un dissabte, a les sis de la tarda, a Can Clariana –a l'auditori de Can Clariana–, o si no a l'Hospitalet o a Santa Coloma, és per a... No somos profesionales..., però la gent que està allà, la gent que fa el teatre, són gent que està a l'atur, són gent que potser han estat durant vuit anys sense feina, i que han estat entregant currículums pertot arreu: han estat al SOC, a Barcelona Activa i ningú els ha fet cas, i quan arriben a nosaltres ja no són un número sinó són persones, i han trobat feina a T'Acompanyem. I aquí tenim una persona, darrere meu, que és la Maria, que ha estat molts anys sense treballar i ara comença, ja ha començat a treballar. I ara està fent

un curs, perquè estem en contacte amb el Col·legi de Gestors de Barcelona. Però es perquè nosotros tres..., i els que estem aquí a la taula, és un continu moviment i una manera d'entablar i de tenir relacions amb les persones, i penso que aquesta persona trobarà feina, perquè té més de quaranta-cinc anys.

Per tant, lo que em parlaves també sobre els projectes del SOC... nosaltres tenim la nostra ONG, Codema. El projecte que vam fer: el Carlos i jo, i la María, vam estar reunits amb l'Associació Mundus i de veritat que és un projecte que déu-n'hi-do, perquè qui va ser una miqueta el mediador, l'Alberto Tortolero, va dir: «Es un proyecto buenísimo», y lo tenemos pero bien, con cursos –que es lo que decimos, cursos especializados para esas personas que tenemos nosotros. Y él estaba muy convencido, y yo le dije: «Alberto, no», «¿Y por qué no?», «Pues te lo diré...», penso que és així: perquè nosaltres no som una fundació important que hi ha a Barcelona o a Catalunya; nosaltres som petites ONG que penso –que és el que he dit jo aquí també al principi– que no interessa, i com que no interessa, doncs ens van... Perquè si un dia vols te'l puc ensenyar, i és un projecte que pot anar. Després hem canviat els projectes? Sí. Anem a diferents reunions que fan projectes de l'ajuntament, o del SOC, o de Barcelona Activa. De veritat, fer un projecte d'aquests... hem de tenir dos o tres administratius, per fer aquest projecte, perquè déu-n'hi-do el que s'ha de fer. I després d'estar, potser, dos dies intentant fer aquest projecte –com ja vam fer el de l'ajuntament, que ja el tinc, ja me'l sé de memòria–, doncs després no et donen la subvenció perquè falta un paper d'Hisenda. Que d'acord que potser la culpa és meva, però la burocràcia és aquesta. I què hem fet? Doncs aguantar-nos, perquè Codema 45 no té cap tipus de subvenció, eh? I l'Obra Social la Caixa, gràcies a l'Obra Social la Caixa, que no estem al programa Incorpora perquè nosaltres no podem tenir uns administratius i una recepcionista, etcètera, estem dintre d'una corona... I com funciona? Doncs funciona perquè la María diu: «Isidro, necesito un no sé qué. Carlos, necesito una persona tal». I entre els tres i altres companys d'altres associacions, estem d'aquesta manera. I és la manera de comunicar-nos, perquè no hi ha manera d'estar així. Per què? Perquè nosaltres som persones, com he dit, que no ens interessa..., però vosaltres heu vist avui lo que nosaltres estem fent. Per això jo he dit que si voleu us invitem algun dia a la nostra associació, però a la nostra associació amb persones allà, perquè cadascú, com ha dit el company del Partit Socialista..., i també hi ha anat Esquerra Republicana, i Junts per Catalunya també, quan estava a Pere Vergés, allí en el *piramidón*, ara no, ara estem en una sala en condicions. Però veure la realitat com ell va viure, i el Ramon també va estar allà, i jo vaig veure com plorava. Per tant, jo penso que és una de les coses que nosaltres hem de treballar.

I després, company, sobre les dones, penso que Urbaser és una empresa que està treballant aquí, a Barcelona, molt bé amb les persones. Perquè quan jo parlo amb ells em diuen: «Isidre, quantes dones tens per intentar contractar-les?» I, de veritat, estic orgullós d'aquesta empresa, perquè a més a més fa també uns tallers a la nostra associació per parlar sobre els contractes, etcètera. Per tant, jo penso que..., no sé si me falta alguna cosa, però jo penso que he contestat a tot, eh? No sé si..., no ho sé, ja no tinc res més a dir.

Ah, allò del pla de barri, sí: el pla de barri funciona, però, déu-n'hi-do. Nosaltres tenim un pla de barri em sembla que del Carmel, perquè jo sempre dic que Barcelona és molt gran, però que els plans de barri només afecten alguns barris, com Bon Pastor o la Verneda, i per què no hi ha pla de barris a Navas? Perquè a Navas també hi ha persones aturades. Perquè des que nosaltres estem a Navas hi ha veïns..., hi ha almenys quinze veïns que són de la nostra ONG i que estan vivint en aquesta zona. Jo penso que qualsevol barri té persones que estan desocupades, i totes tenen dret a aquest pla de barri. Per tant, jo, com a Barcelona, t'ho dic perquè jo sí que estic en contacte amb aquestes..., però de veritat que de vegades costa. I per la relació que tenim a vegades... me dicen que soy pesado. Però m'he d'aguantar, han de

suportar..., perquè jo he de lluitar per aquestes persones. I lluitaré fins al final. I és la meva política.

Per això dic que avui, com comentava Javier... no solamente es ese señor que hemos escuchado eso. A mí me decía: «No vais a conseguir nada, ¿eh? Los políticos no van a hacer nada.» Bueno, por lo menos nos habéis escuchado, ¿eh? Y por lo menos creo que, de esta reunión..., almenys que tingueu vosaltres consciència de la situació que es troben les persones que estan a l'atur i, a partir d'aquí, a veure si podem fer alguna cosa.

Y ya está, no digo más.

La presidenta

No. Molt bé, moltes gràcies a tots i a totes els compareixents que han vingut aquí avui a informar de la complicada i dura situació que viuen el col·lectiu de desocupats de més de cinquanta anys i també per informar-nos de la gran tasca que duen a terme les vostres entitats per fer front a aquesta complexitat que pateixen aquestes persones. Sapigueu que el Parlament està obert sempre a les vostres entitats per continuar informant de la situació i com evoluciona, doncs, en aquest sentit. Moltes gràcies de nou i ara farem un petit recés de cinc minuts per acomiadar les persones que ens han vingut a comparèixer.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts d'una i deu minuts.

La presidenta

Hauríem de continuar amb la comissió.

Proposta de resolució sobre la conciliació de la vida laboral i la familiar

250-00162/12

El següent punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre la conciliació de la vida laboral i familiar, presentada pel Grup de Ciutadans. I per defensar aquesta proposta de resolució té la paraula la diputada María Luz Guilarte.

María Luz Guilarte Sánchez

Bon dia, diputats, diputades. Gràcies, presidenta. La propuesta de resolución que desde Ciudadanos presentamos pretende, ni más ni menos, que se haga efectivo el cumplimiento de lo establecido en la Ley 17/2015, de 21 de julio, Ley de igualdad efectiva entre mujeres y hombres, en concreto los artículos 34 y 35.

Estos artículos reconocen –o recogen, mejor dicho– la obligación, a día de hoy incumplida por completo por parte de los gobiernos separatistas, de la creación y puesta en marcha «del distintiu català d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat efectiva de dones i homes». Ni el Departamento de Empresa i Coneixement ni el de Afers Socials, Treball i Família han considerado, al parecer, ni necesario ni importante en los últimos cuatro años abordar este ámbito.

A día de hoy, desde todos los sectores sociales se reclama como una prioridad el impulso de la conciliación en el ámbito laboral, de manera que los diferentes agentes se impliquen no solo en la creación de las necesarias leyes y políticas en materia de igualdad, y por supuesto que se vele por su total cumplimiento desde las administraciones públicas y por estas, sino en colaborar con las empresas para que contribuyan y desarrollen sus propios códigos de buenas prácticas en materia de conciliación. Miren, la percepción por parte de la sociedad sobre la conciliación ha caído en picado en los últimos diez años, a pesar de que se habla de ella más que nunca. ¿Somos y son ustedes conscientes, como lo es la mayoría de la sociedad, de

que solo habrá conciliación efectiva y real si todos somos corresponsables, hombres, mujeres, instituciones públicas y organizaciones privadas?

Porque, aunque los datos nos revelan realidades como que las mujeres dedican sesenta y cuatro horas de la semana al trabajo –remunerado o no remunerado– y a los desplazamientos pertinentes, frente a las cincuenta y siete horas que invierten los hombres –es decir, siete horas más–, o que la maternidad es el principal freno en la carrera profesional de la mujer –en nuestro país el 96 por ciento de las reducciones de jornada las solicitan las madres o mujeres que se hacen cargo de algún familiar dependiente, frente al 4 por ciento de los hombres–... Y para aquellas que ocupan un puesto de dirección, entre 2017 y 2018 se ha disparado su percepción sobre las dificultades que padecen para conciliar, incrementándose el 70 por ciento. O también que la mujer española sufre, según los indicadores, el mayor índice de estrés en comparativa con el resto de europeas: el 66 por ciento, por la presión que supone la falta de tiempo. Este es un factor desencadenante de otras patologías que afectan negativamente a la salud y a la calidad de vida.

En definitiva, como decía, todos estos datos evidencian que la mujer es, sin duda, quien mayoritariamente padece esta desigualdad, y sus consecuencias negativas en su desarrollo vital y también laboral. Y las barreras, en lugar de disminuir, han aumentado significativamente en este último año, tal y como se recoge en la última edición del *ESADE Gender Monitor*. La conciliación –o, mejor dicho, la falta de conciliación– por supuesto también afecta a los hombres: nos afecta a todos, a todo el entorno social y familiar de las personas, traduciéndose en un incalculable coste y una amenaza al futuro para la sostenibilidad de los logros conseguidos por el estado de bienestar.

Por supuesto, las empresas son uno de los agentes clave en la transformación social, y con especial capacidad y responsabilidad para incidir en el fomento y la práctica de la igualdad entre mujeres y hombres a todos los niveles y en todos los ámbitos, entre ellos la conciliación. Hay que decir que afortunadamente son muchas ya las empresas que han despertado a esta sensibilidad y han dado un paso al frente, comenzando a gestionar este tema de una manera mucho más profesional, entendiendo la conciliación como un factor también estratégico, y que ofreciendo las condiciones para que un trabajador pueda equilibrar, balancear su vida laboral y su vida personal, se generan resultados positivos tanto para la empresa como para el trabajador. Pero aún son insuficientes las organizaciones que la priorizan.

Por lo tanto, creemos que es responsabilidad de la Administración pública también visibilizar esta cuestión y contribuir a que todas las empresas y organizaciones se impliquen, especialmente desde la alta dirección de estas, aplicando medidas y buenas prácticas en esta materia. La Ley 17/2015 ya contempla la elaboración del plan de trabajo y la creación del distintivo que urgimos hoy a implementar para que la conciliación se entienda en términos empresariales como una inversión que nos genera retorno, ahora y en el futuro, tanto económico como social, y no como un gasto en el cual se está obligado a incurrir con el fin de evitar multas y demandas.

Y acabo, una vez más, exigiéndoles a ustedes, que participan de este Govern, que dejen de dedicarse a sus urgencias partidistas y prioricen ustedes lo importante para los ciudadanos, como es el caso del impulso de la conciliación, a través de la implementación de este distintivo, lo cual es posible.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Com que no hi ha esmenes presentades, ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Evidentment, escoltant la presentació de la moció i llegint el text de l'exposició de motius és difícil estar-hi en contra; vull dir, és evident que la música sona bé, que amb la conciliació tothom hi està d'acord, aquí –el PP no hi és, amb la qual cosa jo crec que tothom hi està d'acord, amb el tema de la conciliació.

Però sí que és veritat que em sembla que un segell no canviarà gran cosa en matèria de conciliació. És veritat que està contemplat en la normativa, amb la qual cosa s'ha de desenvolupar. També crec que un desenvolupament normatiu no ha de ser objecte d'una PR, crec que és una altra via per fer-ho, però evidentment no crec que aquest segell suposi un canvi significatiu en la conciliació de moltes persones d'aquest país.

El que sí que m'agradaria és apuntar que Ciutadans té molt èmfasi en el tema del treball no presencial, un tema que ha sigut recurrent en aquesta comissió, ha sortit moltes vegades, i jo ho vull deixar ben clar: el treball no presencial no és garantia de conciliació. El treball no presencial pot significar justament el contrari: menys conciliació, més hores sense control, sense registre, sense opció segurament de sindicat, amb la qual cosa jo vull deixar ben clar que aquest tema es pot fomentar –evidentment, ben regulat–, però que en molts casos no representa una millora en la conciliació.

I la segona, i que em semblaria, diguem-ne..., no fer-ho em semblaria perjudicial per al debat que tenim, és dir que està molt bé potenciar els segells que contempla la llei, però no ens oblidem que aquí hi ha una reforma laboral del Partit Popular, amb el recolzament de cert partit d'aquesta cambra, que va atacar directament la conciliació laboral dificultant la combinació de jornada, amb la qual cosa està molt bé posar els segells que recull la normativa, però no ens oblidem que hi han problemes d'abast molt més gran en què es poden fer més coses i alguns no les fan.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Nosotros votaremos a favor, porque, bueno, todo lo que sea..., bienvenido sea todo lo que sea mejorar la vida..., conciliación de la vida laboral y familiar.

Sí que es verdad que chirría un poco, también, en la exposición de motivos, el definir a compañeros o definir a grupos parlamentarios como independentistas cuando yo creo que tienen otro nombre. De verdad, un poquito harta de oír este relato, tampoco... –que es tan poco conciliador, por otro lado. Es decir, estamos hablando de conciliar la vida familiar y laboral, y la conciliación con los compañeros de trabajo, pues, diciéndose en ese tono, refiriéndose en ese tono, pues no es...

Después, también, las contradicciones, cuando, por ejemplo, en la modificación de ley que nosotros hemos propuesto en el Pleno del horario comercial para la conciliación de la vida laboral y familiar, ustedes se mostraron en contra. Tampoco..., e hicieron un alegato en contra.

No obstante, ya le digo que votaremos a favor, porque bienvenido sea todo lo que pueda ayudar, aunque esta PR..., todo lo que contempla esta PR ya está contemplado en la ley.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, presidenta. En primer lloc, sobre l'exposició de motius, potser per destacar algunes qüestions positives de la reflexió que ens pot traslladar aquesta proposta de resolució.

No ens hauríem d'oblidar, i es diu així a la proposta de resolució, que dues de cada tres dones de l'Estat espanyol se senten pressionades i el que això significa, i segurament és que tenim una normativa, ja sigui la laboral o ja sigui la inspecció de treball, que no evita aquesta realitat d'una manera quotidiana.

En segon lloc, la xifra que s'expressa amb relació a que són el 96 per cent de les dones i únicament el 4 per cent dels homes qui fan efectiva la conciliació. Hauríem de començar ja a reflexionar entorn de la necessitat de normatives que obliguin a fer-la efectiva de la mateixa manera. És a dir, que si algú vol gaudir de, o desenvolupar la conciliació de vida familiar i laboral, doncs, evidentment, que la seva parella també ho hagi de fer de la mateixa manera, com a mecanisme per evitar discriminacions indirectes. I és important, per tant, que fem aquesta reflexió.

Sí que volíem traslladar també, sobre l'exposició de motius, una petita reflexió amb tota bona fe, i segurament que no forma part de la voluntat del Grup de Ciudadanos d'expressar el que es pot interpretar d'algunes de les seves manifestacions, però diu, literalment, la proposta de resolució: «Dicho reto le puede generar a su vez retornos positivos con la disminución del absentismo, la retención del talento y un mejor clima laboral, así como un aumento de productividad de las compañías.» Quan aquí s'està dient o s'està fent referència a l'expressió concreta «una disminució del absentisme», la idea que s'està traslladant de manera indirecta és que el fet de voler conciliar vida laboral i vida familiar, ja sigui a través dels mecanismes legals o ja sigui a través d'unes altres fórmules, en ocasions genera absentisme. Nosaltres, si això existeix –que pensem que ha de ser molt marginal–, evidentment no compartim que es pugui arribar a aquesta conclusió d'una manera indirecta. Si existeix, pensem que és residual.

I, per acabar, amb relació al que són els acords. Ja avancem que nosaltres no estem ni en contra ni a favor d'aquesta moció, i expliquem per què hi farem abstenció.

Primer acord: distintiu d'empresa o entitat conciliadora pel simple fet –i podria passar, pel que diu la proposta de resolució– de complir la normativa, perquè no concreta. És a dir, podríem acabar tenint un segell que únicament signifiqui complir la normativa legal. Per nosaltres això no significarà que tinguem més garanties, sinó simplement que s'estarien premiant empreses per complir la legalitat. Nosaltres no som partidaris i/o partidàries de que es premii per l'únic fet de complir la legalitat.

Segon acord: pla de treball on es concreti. Ens han sentit moltes vegades explicar en comissions i en ple que necessitem, per poder aprovar, que hi hagi una concreció. Si no hi ha una concreció, com que no sabem el que pot acabar passant, evidentment no hi votarem a favor.

I tercer acord en el mateix sentit: dotar i desenvolupar pressupostàriament sense que es fixin uns paràmetres, ni la quantia ni el percentatge, per exemple, d'un determinat pressupost.

I és per això que aquest grup farà abstenció amb relació a la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula el diputat Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, gràcies, presidenta. Sobre aquesta moció, bé, diverses qüestions a tenir en compte.

És evident que el títol de la moció el compartim, «conciliació de la vida laboral i familiar». És evident que hi ha una normativa que s'està desplegant i s'hi està tre-

ballant per assolir aquest objectiu. Però també és evident que, sota aquest títol tan genèric, després, quan entrem a la part resolutiva, ens adonem de que al final només es demana un segell, com si un segell pogués resoldre-ho tot, com si un segell, que és una mesura molt puntual i molt petita, afectés un canvi de fons, que ha de ser un canvi estructural, en totes les estructures de la nostra societat. Estem pensant en canvis estructurals tan importants com la reforma horària, una reforma horària que ajudaria, i molt, a aconseguir aquesta conciliació laboral. I una reforma horària al pla de la qual Ciutadans no es va voler adherir.

Per tant, estem davant d'una moció que és estètica. Estem davant d'una proposta de resolució que és estètica, que és una proposta de resolució per dir que Ciutadans s'està preocupant per aquest tema. Demanar un segell no és preocupar-se pel tema. Desplegar la llei, fer-la efectiva, com està desplegant-la el Govern, i sabent que encara hi ha molts passos que s'han de continuar fent, és proporcionar, és facilitar aquest canvi estructural que és necessari. Per tant, nosaltres no donarem ja més suports a propostes que siguin estètiques, que tinguin un títol molt genèric però que, al final, no ens porten enlloc.

Tenir un segell ni farà que més empreses vulguin aspirar a tenir aquest segell, que vol dir que aquestes empreses l'únic que han de fer és complir la legalitat vigent, ni farà que altres formacions polítiques que aproven reformes laborals que perjudiquen aquesta conciliació laboral puguin netejar la seva imatge, ni farà tampoc que altres formacions polítiques que no tenen cap tipus d'escrúpol en pactar amb segons qui en segons quins llocs, doncs, vulguin netejar la seva imatge de defensa del paper de la dona en el món laboral, o de la conciliació en el món laboral, a més, una conciliació laboral que afecta tot el nucli familiar en tota la seva extensió.

Per tant, no continuarem abonant aquest terreny de mesures estètiques i cosmètiques i treballarem pel que estem fent, per un canvi estructural en l'àmbit de la nostra societat.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. Gràcies, presidenta. Bé, tal com ha dit el meu company d'Esquerra, Jordi Albert, la veritat, qualsevol persona que veu al títol «la conciliació de la vida laboral i familiar»..., quedarem malament quan hi votarem en contra, però, bé, això forma part de la demagògia del tema.

Perquè, amb relació a aquest tema, m'agradaria fer referència a aquest passat 8 de gener, entre els acords del Govern, i fer veure..., iniciar el procés per elaborar una única llei que dona efectivitat a les disposicions anul·lades o suspeses pel Tribunal Constitucional. Entre les lleis que el Govern vol recuperar per donar efectivitat a disposicions que van ser anul·lades o suspeses pel TC s'inclou la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes. I aquesta suspensió o anul·lació ha fet que no poguessin ser efectius a Catalunya aspectes com la qualificació o com la discriminació directa per raó de sexe de l'assetjament sexual en el treball; és un dels exemples.

I a més a més, si ens referim al punt 1, diguem-ne, ja s'està realitzant per mitjà de la formació i implementació del Pla d'igualtat a les empreses i també mitjançant el Pla d'implementació de la reforma horària. De fet, el tema del distintiu d'excel·lència empresarial l'està treballant i impulsant l'Institut Català de les Dones, per implementar-lo, tal com ho va anunciar la consellera Artadi en la seva compareixença fa poc. Especialment, aquest punt queda recollit a l'article 35, no sé si l'han pogut mirar o llegir l'article 35.

També, en referència als punts 2, 3, 4, considerem que la conciliació de la vida laboral i personal és un element cabdal, diguem-ne, el compartim, i necessari per al benestar de les persones, tant homes com dones. El tema de la corresponsabilitat

de dones i homes, i totes les mesures que afavoreixen el reconeixement i l'equitatiu repartiment de les tasques de cura entre dones i homes són imprescindibles.

I en referència al nostre Govern, està molt implicat i compromès amb el tema de la conciliació, i està impulsant i desenvolupant..., diguem-ne, està fent un desenvolupament del Pacte per a la reforma horària incorporant definitivament a l'agenda política els compromisos acordats l'any passat amb la signatura del Pacte de la reforma horària. I també, en aquest sentit, el Govern ja va aprovar el passat 18 de setembre iniciar el tràmit de creació de l'oficina per a la reforma horària per tal de dur a terme, en el si del Departament de Presidència, el conjunt d'actuacions polítiques de caràcter transversal previstes a l'apartat 9 del Pacte per a la reforma horària d'aquest nivell.

Però tot i així, diguem-ne, pensem que, encara que els votarem en contra..., proposem que tornin a presentar aquesta PR amb una formulació actualitzada i així podrem transaccionar-la i votar-la a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Atès que no hi ha esmenes presentades, passarem a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor?

Set vots a favor, dels grups de Ciutadans i Catalunya en Comú Podem.

Vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups parlamentaris Junts per Catalunya i Grup Republicà.

I abstencions?

Tres abstencions, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i CUP - Crida Constituent.

Per tant, aquesta proposta de resolució queda rebutjada.

Proposta de resolució sobre l'evolució de l'aplicació de la renda garantida de ciutadania

250-00200/12

Ara passem al proper punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre la Proposta de resolució sobre l'evolució de l'aplicació de la renda garantida de ciutadania. Per defensar aquesta proposta de resolució, del Grup de Ciutadans, té la paraula la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. La renta garantizada de ciudadanía, como bien exponemos en la exposición de motivos, es una prestación social que tiene como finalidad desarrollar la promoción de la persona, su empoderamiento y la superación de las condiciones que la han llevado a necesitar esta prestación promoviendo su autonomía personal y su participación activa en la sociedad. Esto lo recogen los artículos 1 y 2 de la propia ley.

Esta prestación se compone, por un lado, de una prestación que está garantizada, y por otro lado hay un complemento de ciento cincuenta euros que corresponde a una prestación complementaria de activación e inserción condicionada al cumplimiento de seguir un plan de inclusión o inserción social, que tiene la finalidad de superar las condiciones, como se decía en estos artículos, que han llevado a la persona a necesitar esta prestación y por lo tanto, en un futuro, pues, dejar de percibir esta renta garantizada, porque ya ha superado la situación de precariedad que tenía.

La propia ley, además, dice que estos planes han de facilitar itinerarios, acciones y servicios de inclusión e integración social para las personas que necesitan acompañamiento y apoyo de carácter social, así como políticas activas de ocupación. Los planes de trabajo definen las acciones específicas que se tienen que adaptar a cada persona, a cada miembro de la unidad familiar, para prevenir el riesgo o la situación de exclusión, incluyendo, pues, medidas sociales en algunos casos, formativas, laborales, educativas, de salud o de vivienda, dependiendo de la situación de la persona.

Cuando presentamos esta propuesta de resolución, que fue en abril de 2018, había un informe de la Generalitat que, de las 30.190 solicitudes en ese momento, de personas que habían solicitado la *renda garantida*, habían 5.861 que no habían pedido este complemento, e incluso había personas que incluso habiéndoseles otorgado este complemento habían renunciado voluntariamente al mismo. Para nosotros es muy preocupante el alto porcentaje de personas que no han solicitado los planes de inserción, y creemos que es imprescindible conocer los motivos objetivos de estas renunciaciones para diseñar políticas encaminadas a no dejar a nadie atrás.

En un informe publicado recientemente, el 28 de diciembre del pasado año, sobre la aplicación y efectividad de la ley..., en este informe, pues, se revela que el 15 por ciento de los solicitantes de las prestaciones no habían pedido la prestación complementaria. Nosotros no podemos entender que una persona renuncie a ciento cincuenta euros al mes, y si además esta prestación, este complemento, va acompañado de una inserción social o laboral. Hay personas que en un momento necesitarán una inserción laboral, pero hay personas que están en otras situaciones que a lo mejor primero necesitan una inserción social, porque estarán en una situación muy cronificada y antes de acceder a la formación laboral necesitan pasar previamente por otro tipo.

Además, el grupo promotor de la renta garantizada de ciudadanía..., hay personas que incluso se han acercado a nuestra sede y que nos piden información sobre cómo acceder a esta renta garantizada. Hemos conocido testimonios de personas que nos dicen que, en cierto modo, pues, se les ha orientado a no solicitar estos planes porque no se adecuaban al perfil. Y la ley dice muy claro que, si la Administración no te puede ofrecer un curso porque en ese momento no hay suficientes plazas, en ningún caso eso puede comportar perder ese complemento, esa prestación, con lo cual no entendemos cómo hay una serie de personas, que es un 15 por ciento –nos parece un porcentaje muy grande, desmesurado, de personas–, que están renunciando, o sea, no están accediendo ni a esta prestación, ni a este complemento, ni a los planes de inserción laboral.

Sabemos que la Generalitat ha emitido varias instrucciones al SOC, a las personas, a los funcionarios que están trabajando. Muchas de ellas han sido contradictorias –han sido muchísimas, decenas de ellas–, creemos que puede ser por un problema de mala gestión o de descoordinación, que a lo mejor no está llegando la información bien a los trabajadores que están gestionando estas prestaciones, con lo cual lo que pedimos es saber qué ha pasado y realizar un estudio para poder conocer los motivos por los que estas personas están renunciando a estos complementos para poder rectificar o mejorar esta situación y, sobre todo, por las personas, porque desde Ciudadanos no nos resignamos a dejar a una serie de ciudadanos abandonados.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Atès que s'han presentat esmenes, per defensar les esmenes presentades en primer lloc té la paraula, per part del Grup Republicà, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Efectivament, la mateixa Llei de renda garantida de ciutadania, la Llei 14/2017, justament en la seva disposició addicional setena estableix, i cito textualment, «que el Govern ha de presentar al Parlament de Catalunya, dins del quart trimestre del 2018, un informe sobre l'aplicació i l'efectivitat de la renda garantida de ciutadania durant els primers dotze mesos de vigència d'aquesta llei». Per tant, això volia dir que abans de finalitzar el quart trimestre del 2018 hi havia d'haver fet aquest informe i presentar-se, i així és com ho va fer el departament, que justament a finals de desembre va entrar al registre d'aquest Parlament aquest informe sobre l'aplicació i efectivitat, que està fet, que està entrat, que nosaltres ja l'hem pogut consultar i revisar-lo, i que, entre algunes de les dades que s'hi inclouen –perquè, efectivament, és un informe complet sobre l'aplicació i efectivitat dels primers dotze mesos de la renda garantida de ciutadania–, també parla de les qüestions que la diputada de Ciutadans proposant d'aquesta proposta de resolució, ara mateix comentava i explicitava.

De fet, i en concret, ens ve a dir que el 85 per cent dels sol·licitants de la renda garantida de ciutadania activables, i això vol dir que més de cinquanta mil demanen la prestació complementària d'activació i inserció, que és la que comporta aquests cent cinquanta euros mensuals a més a més, condicionats, doncs, a fer el pla d'inclusió social o d'inserció laboral. És una de les conclusions que es desprenen d'aquest informe, que està fet, amb la qual cosa, doncs, en tant que l'informe ja està fet, està presentat, creiem que no cal fer-ne un altre.

I per tant, entendríem que hauria de decaure aquest punt 1, i en tot cas, si es vol mantenir, entenem que no té sentit i nosaltres hi votàrem en contra.

El que sí que faríem és poder votar a favor del punt 2, tenint en compte que el que creiem que és bo és que aquest informe es pugui venir a explicar aquí a la comissió; per tant, explicar, retre comptes. I, per tant, sí que podríem votar a favor del punt 2, tenint en compte que allò que s'hauria de presentar no és l'informe que diuen al punt 1, sinó l'informe que ja està fet.

Si a partir d'aquí, d'aquestes primeres explicacions, es creuen necessàries més explicacions, més concretes, respondre a preguntes més concretes, evidentment estarem disposats a poder fer tot l'exercici de transparència necessari de donar totes les explicacions. Però en aquest cas, i justament també perquè la mateixa llei així ho estableix, doncs l'informe ja s'ha fet, és consultable, és públic, i per tant, doncs, creiem que no és necessari fer-ne cap altre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes per part del Grup de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies, presidenta. Amb relació a aquesta PR, compartim el que han dit les dues companyes anteriors. Quan abordem el tema de la renda garantida de ciutadania, sabem perfectament que estem parlant de drets socials, estem parlant, diguem-ne, de la dignitat de les persones. I aquest tema no es tracta només d'una prestació ni d'una renda bàsica per a tothom; es tracta de persones que no tenen prou ingressos, que les acompanyen per restaurar el seu projecte de vida. També cal destacar la capacitat de la renda garantida en el moment actual d'apoderar i activar les persones en situacions de vulnerabilitat, i cal estar alerta davant dels riscos que planteja la precarització del mercat laboral.

També les persones que perceben pensions, prestacions i ajuts estatals disposen d'una prestació complementària que permet equiparar els imports als de la renda garantida de ciutadania, amb l'objectiu d'assegurar els ingressos mínims. I això, quan

fem referència també als pensionistes, són beneficiaris de prestacions estatals amb rendes més baixes, reben aquesta complementarietat.

No hem d'oblidar, diguem-ne, que amb el 155 al departament es van arribar a tenir disset mil expedients que estaven paralitzats per aquesta situació d'arbitrarietat que vam patir. Però a data d'aquest moment, i especialment quan va acabar l'any, no hi havia cap expedient que estigués pendent de resolució.

I puntualitzar sobre el context dels dos punts de la PR. Ja s'ha dit abans, segons la posició dels companys d'Esquerra, que ja la feina s'està fent i l'avaluació s'està fent amb una entitat, diguem-ne, externa, que aviat tindrem els resultats. Independentment d'això, diguem que ja s'ha fet l'informe.

I per això que votarem a favor del punt 2 i el punt 1 és en funció de si s'accepta l'esmena o no; normalment, si no, hi votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bé, és el que passa normalment quan discutim propostes de resolució que es van presentar al mes de maig, que quan arriba la seva discussió, al mes de gener de l'any següent, moltes de les coses que es demanen, doncs, ja estan fetes.

Efectivament, l'informe existeix. És un informe ampli, és un informe que dona moltes dades i que, per tant, cal explicar-lo amb una certa tranquil·litat. Aquest informe diu, entre altres coses, que hi han hagut 51.800 sol·licituds, de les quals se n'han aprovat 5.300, un deu per cent. Ho dic perquè, més enllà de fer informes i reinformes i no sé què, aquesta és la crua realitat del que ens està passant amb aquesta prestació de la renda garantida de ciutadania, on se'n deneguen el 74 per cent.

I és veritat que l'informe diu, a més a més, que la gran majoria són perquè sobrepassen els barems econòmics, d'altres perquè tenen o han tingut experiències laborals anteriors..., però també, bé, jo crec que més enllà de les dades fredes, darrere de cada dada, de cada expedient hi ha una realitat, i jo crec que aquestes són les que s'han d'analitzar. I ens costa molt pensar, per exemple, els.. concrets que hem tingut i que hem pogut rebre, doncs, que el criteri dels ingressos sigui només l'únic criteri pel qual es denega aquesta prestació. Tot i així, considerem que aquesta proposta de resolució tenia una bona intenció, que era aclarir totes aquestes qüestions.

Voldria advertir que quan es parla d'aquest complement de cent cinquanta euros va associat a un pla d'inclusió laboral i social i que ens falten plans d'inclusió laborals i socials. I, per tant, no servirà de res que els donem cent cinquanta euros més si no som capaços de treure'ls de la situació d'exclusió social en la que viuen. I, per tant, hi insisteixo, ho he dit moltes altres vegades: no em preocupa tant la prestació econòmica, que és important, com de quina manera aquestes persones surten d'aquesta situació per deixar de rebre la prestació econòmica. Perquè, si no, estarem generant una bossa de persones, entre cometes, «subsidiades», perquè no tenen cap altre remei que estar amb aquesta prestació, perquè no els donem l'oportunitat de poder sortir de la situació que viuen.

Per tant, nosaltres, des del punt de vista del posicionament, entenem que, com que està desfasada, ens abstindrem en el primer punt i votaríem a favor de presentar aquest estudi dins la comissió corresponent, que crec que és treball, benestar social i famílies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Compartimos la preocupación por el alto porcentaje, elevado, de beneficiarios de la *renda garantida* ciutadana que no suscriben los planes de inserción social o laboral complementarios y, bueno, pues toda la información nueva y evaluación sobre lo que funciona y lo que no en una medida tan importante para este país como la *renda garantida* de ciudadanía es bienvenida.

Sí que es verdad que –ya lo ha comentado el compañero– vamos tan atrasados con las propuestas de resolución que no..., que muchas veces, pues, estás votando algo que ya no tiene sentido, porque se ha hecho, porque ya ha pasado, porque está fuera de plazo, y lo hemos visto en esta y lo vamos a ver más adelante en alguna otra en esta misma sesión.

Pero, bueno, pues así lo que haremos es igualmente votar a favor del segundo punto, porque creemos que es necesario; al primero, es que no le vemos sentido ya.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

En primer lloc, per recordar del que estem parlant, que és de la renda garantida, i que segurament és una de les normatives vigents més progressistes que s'han aprovat en aquest Parlament. Nosaltres la vam criticar com a insuficient, però evidentment la vam votar a favor i pensem, a més, que a dia d'avui juga un paper importantíssim per a moltes famílies; de fet, fins i tot, per a la subsistència de moltes famílies.

Sí que volem aprofitar la intervenció per criticar el que considerem que ha estat un fracàs quant a la tramitació i la gestió durant el darrer any de la renda garantida de ciutadania: s'incompleix el silenci positiu que estableix la llei –d'una manera, a més, força generalitzada–; s'abusa d'un nou requeriment quan està acabant el termini simplement per no aprovar la prestació; es comuniquen diverses resolucions que, més enllà de no ser ajustades a dret, la majoria d'aquestes resolucions –d'aquestes que no són ajustades a dret– és perquè..., es fan sense poder traslladar quina és la causa per la qual s'estan denegant, amb una resolució pràcticament genèrica, i no es comunica adequadament la situació de tramitació o resolució d'expedient quan alguns o algunes que han fet l'exercici de la sol·licitud d'aquesta prestació demanen la informació. I això ha estat la Generalitat del darrer any quant a la renda garantida de ciutadania.

Aquest diputat escoltava les intervencions d'altres grups amb relació al que s'havia de fer o no s'havia de fer i les obligacions. Mirin, nosaltres coneixem que hi ha l'informe, coneixem el contingut de l'informe, però arribem a la conclusió que amb el contingut de l'informe no es dona exacte compliment a allò que demana aquesta proposta de resolució. Allò que demana aquesta proposta de resolució en la primera part, més enllà del primer acord del termini de tres mesos perquè es faci l'informe, són els motius que han portat determinades persones que han demanat la renda garantida de ciutadania a no acollir-se a la prestació complementària d'activació i inserció. Nosaltres mirem l'informe i, sincerament, potser ens equivoquem, però no en tenim les causes o la motivació, que és la manera en la qual s'expressa la proposta de resolució.

I atenant aquesta qüestió, em sembla que és de rebut que es pugui fer un informe complementari al que ja s'ha complert, que nosaltres no ho neguem, per poder tenir més elements per poder calibrar què està fallant en la renda garantida de ciutadania.

I per això votarem a favor de la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Només per expressar el nostre posicionament favorable, sobretot en el punt número 2. El punt número 1, una mesura en què demana un estudi que ja ha estat fet i aportat, no entenem que sigui necessari, no? Per tant, en el segon punt votarem favorablement.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara, per posicionar-se respecte de les esmenes presentades, té la paraula la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. Pues, efectivamente, como ha expresado el diputado de la CUP, en este informe de 2018 –de finales de 2018, no hace ni un mes–, el Govern reconocía que el 15 por ciento de las personas que solicitaban la *renda garantida* no solicitaban este complemento.

Nosotros no entendemos cómo puede ser que una persona renuncie voluntariamente a ciento cincuenta euros y a una inserción, a unas herramientas que se van a poner en sus manos para poder salir de la situación en la que se encuentra. Como no lo entendemos, por eso hemos presentado este punto, que nosotros creemos que sí que es necesario y que el informe del Govern en ningún caso aclara. Y lo que pedimos es realizar, en un plazo máximo de tres meses desde la aprobación de esta resolución, un estudio sobre los motivos que llevan a las personas que han solicitado la *renda garantida de ciudadanía* a no acogerse a la prestación complementaria de activación e inserción, que comporta estos ciento cincuenta euros y estas herramientas que se pondrán en sus manos para poder salir de la situación en la que se encuentran.

Como el informe del Gobierno no lo aclara, y... Por un lado, no entendemos... Yo creo que ha sido quizás un problema a la hora de leer el punto, que a veces se pueden leer las cosas en diagonal y no entenderlas. Pero si realmente se vota conscientemente en contra de este punto, yo, no me queda otra que acusar al Gobierno de no querer saber qué está pasando y de querer ahorrarse parte del presupuesto de la *renda garantida*, pues, a costa de las personas que peor lo están pasando. Votar en contra de este punto es intentar ocultar los motivos por los cuales el Govern se quiere ahorrar este dinero, y ya está.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara passarem a la votació, entenc que ja... Sí, senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Una qüestió. Potser ho tinc jo mal escrit, però hi han dos punts? O és només un únic punt amb dos...?

La presidenta

No hi ha punts en qüestió, hi ha dos guions. S'entén que són dos punts perquè són com dos guions. No està numerat, però sí que estan separats, els dos subpunts. Per tant, com que hi ha petició demanada de vot separat dels dos subpunts o dels dos guions, primer passarem a votar el primer punt i després el segon.

Passem a votació del primer punt.

Vots a favor?

Set vots a favor, dels grups de Ciutadans i la CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups de Junts per Catalunya i Grup Republicà.

Abstencions?

Quatre abstencions, dels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i Popular.

Per tant, aquest punt queda rebutjat.

Passem a la votació del punt número 2.

Vots a favor?

Vint-i-un vots a favor, de tots els membres.

Per tant, el punt número 2 s'aprova, queda aprovat.

Proposta de resolució sobre el pagament dels imports per efectes retroactius de les prestacions per dependència

250-00201/12

Ara passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 6, de la Proposta de resolució sobre el pagament dels imports per efectes retroactius de les prestacions per dependència, presentada pel Grup de Ciutadans. I té la paraula per defensar aquesta proposta de resolució la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidenta. El motivo de la presentación de esta propuesta de resolución es que existe una deuda importante por parte de la Administración a personas a las que se les ha concedido la prestación por cuidador no profesional para las personas atendidas por su entorno familiar. Esta prestación tiene efectos desde el momento de la solicitud en caso de que se conceda. Y se ha producido –lo que ha pasado en realidad– una bolsa de deuda, porque no se ha pagado con efectos retroactivos. Se ha pagado, cuando se ha concedido, desde que se ha concedido, pero no se han hecho efectivos los pagos retroactivos.

Esta moción pretende que se elabore un plan específico para la liquidación del plan de la deuda de todas aquellas cantidades que se adeudan por el concepto de efectos retroactivos de estas prestaciones. Es importante que se haga este plan específico porque hay un problema: que no se sabe a cuánto asciende, o al menos yo, esta diputada, no ha podido averiguar a cuánto ascienden estas cantidades. Creo que es bueno sentarse, mirar lo que se debe y ver cómo se hace el pago de estas prestaciones. ¿Por qué? Porque estas prestaciones que se han dejado de pagar afectan a personas, en su mayoría..., vamos, muy mayores, que son las que tienen estos cuidados en el entorno familiar. Y entendemos que es importante que se dé la máxima prioridad a estos pagos.

También solicitamos que se apliquen las medidas adecuadas para posibilitar cuanto antes el pago de estas cantidades. Piensen que el *síndic* cuando hizo esta recomendación hablaba del año 2017. Estamos en el 2019. Se pediría que se hiciera, y se pide en la moción, que se haga cuanto antes.

Y, por último, acabar con las malas prácticas administrativas que se han venido haciendo, porque resulta que la Administración no dicta una resolución en condiciones, que es lo que permite a la persona que recibe la resolución defenderse, reclamar o poder actuar en caso de que no esté de acuerdo. Y aquí lo único que se mandaba en muchas ocasiones, o cuando se aplazaba la deuda –porque también se han aplazado–, es un simple papel, papelín, ¿eh?, diciendo cómo estaba el tema. Pero esto, claro, no tiene la forma de resolución y causa una indefensión.

Con esto ya comprenderán que no admitimos la enmienda hecha por el Grupo de Junts per Catalunya, de modificación, porque «seguir garantint»... O sea, aquí se está dando este problema y aquí no se está garantizando realmente, y yo el «seguir garantint», que es la enmienda tipo de siempre de Junts per Catalunya, pues, no estamos de acuerdo y no la vamos a aceptar.

Por último, decir que se retira de la votación el punto 6 por entender que es un tema que tiene mucho calado, que se está discutiendo en el Congreso y que hay po-

sibilidades de que se vuelva a restablecer el pago del convenio especial de los cuidadores. Y por eso lo quitamos de votación.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Com que hi ha esmenes presentades ara és el torn per defensar-les del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, moltes gràcies, presidenta. Certament, la qüestió de les prestacions per la dependència és un tema molt mal resolt, perquè va néixer infrafinançat i a més a més perquè..., sobre el que la Generalitat de Catalunya no té la plena capacitat de decisió, com veiem en punts que es presenten en aquesta proposta de resolució però que no depenen exclusivament de les competències de la Generalitat, la qual tampoc té els recursos suficients per donar la resposta necessària que voldríem donar-li, que hauríem volgut donar-li des del primer moment i que evidentment voldríem donar-li actualment, tenint en compte que aquest, òbviament, és un dels temes que considerem prioritaris i més importants.

El que passa és que vostès, el Grup de Ciutadans, fa trampa quan exposa les qüestions només de forma parcial, perquè la situació que denunciem aquí, i que en molts casos, doncs, podríem estar-hi d'acord..., d'una banda, moltes de les qüestions que aquí exposen depenen de normatives estatals, com per exemple la que fa referència al termini suspensiu, o depenen d'un sistema de finançament estatal, com els deia, que és injust perquè hauria d'estar repartit al 50 per cent de finançament Estat, 50 per cent de finançament la Generalitat, i avui l'Estat només hi aporta el 15 per cent. Per tant, estan exigint a la Generalitat allò que en la major part de marge que té ho està fent, però que se li està exigint que faci molts més esforços dels que hauria de fer, mentre no li exigeixen el mateix a l'Estat, que és que compleixi amb la seva part de finançament per poder atendre tots aquests pagaments.

Per tant, la proposta hauria de ser, creiem des del Grup Republicà, reformar el real decret, doncs, que en el seu moment va possibilitar aquest ajornament dels pagaments o instar l'Estat a complir el finançament compromès, que des que va néixer la llei, ho reitero i ho repeteixo, doncs, no ha complert.

Mentrestant a Catalunya, per posar-ho en context, el que es va fer en canvi sí que és disminuir el termini suspensiu de vint-i-quatre mesos a divuit mesos l'any 2017, i això vol dir que els usuaris reben el pagament divuit mesos després de sol·licitar-lo i no vint-i-quatre mesos després, com passa en altres llocs. I a més a més mentrestant també la Generalitat treballa perquè la comissió delegada del sistema de dependència, el *ministerio*, i com ara també apuntava la diputada de Ciutadans, pugui revisar les figures com les del cuidador professional o altres, perquè és allà –com reitero i repeteixo– on tenen la competència de poder modificar la normativa i atendre, doncs, les demandes que aquí també en parlem.

I finalment també el que també fa la Generalitat és ser transparent, i això també ho vull deixar molt clar.

I per això votarem a favor dels punts 3 i 4 deixant clar que són qüestions que ja es fan, el que es demana al punt 3 i 4. I per això fèiem l'esmena de «seguir garantint», perquè és evident que es garanteix que els processos administratius s'ajustin a la legalitat vigent.

Per tant, igualment encara que no accepti l'esmena votarem a favor, però reitero que s'està fent el seguir garantint que s'adeqüin els processos administratius a la legalitat vigent. Altra cosa és que la legalitat no ens agradi, però que no tenim la capacitat de canviar-la perquè s'ha de canviar des del Congrés de l'Estat espanyol. I també, doncs, votarem a favor d'aquest punt 4 o punt 3, en aquests dos punts, perquè es dona compte de la informació. Les dades es penegen a la web del departament, des del gener del 2002 de forma trimestral es penegen els informes de seguiment i

d'avaluació de la Llei de dependència, on hi ha les dades globals i agregades de sol·licituds, de valoracions, de programes individuals i de prestacions i serveis, unes dades que a més es pot veure l'evolució històrica i l'última actualització d'aquell trimestre. Per tant, creiem que aquestes dades ja hi són.

Sempre òbviament estem oberts a poder millorar el que és la informació i la transparència, però crec que s'és injust quan se li demana a la Generalitat fer unes accions que no pot fer perquè no té les competències per fer-les o no rep el finançament que hauria de rebre, o que se l'acusi de poc transparent quan precisament aquesta informació, doncs, hi és i a més a més en podem disposar.

Per tant, demanaria votació separada dels punts 3 i 4, que es poden votar conjuntament. Nosaltres hi votarem a favor i a la resta de proposta de resolució, doncs, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn, per defensar l'esmena presentada, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Moltes gràcies, presidenta. La diputada que m'ha precedit ja ha explicat els motius de posicionament del Grup Parlamentari Republicà, que són els mateixos que els del nostre grup, i per tant no m'estendré en repetir una mica l'argumentari, no?

Però sí que, per tant, nosaltres també votarem 3 i 4 a favor i la resta no.

La nostra esmena, doncs, anava en la mateixa direcció exactament que la del Grup Republicà, doncs, perquè dèiem «seguir garantint» que els processos administratius s'ajustin a la legalitat vigent, perquè els procediments administratius per norma ja es realitzen d'aquesta manera.

Però tot i no entrar en l'argumentari, doncs, per no repetir-nos jo crec que sí que vull reforçar un parell d'idees, o millor dit de reflexions. I, primer, que crec que és molt important que quan redactem propostes de resolució tinguem en compte el marc competencial, perquè si no ens podem perdre una mica per les tarteres de la demagògia. Perquè vostès saben quines són les competències de Catalunya i quins són els compromisos de Madrid. I és clar, el seu punt 1 i el seu punt 2, elaborar un pla específic per a la liquidació del deute corresponent o adoptar les mesures necessàries per resolucions administratives, és clar, saben que estem afectats per la normativa estatal, i fins que l'Estat no canviï la fórmula de finançament no podem avançar en aquest sentit.

I segona –segona reflexió–: vostès saben que el sistema d'atenció a la dependència, d'acord amb la Llei 39/2006, té tres nivells de protecció: el mínim, que estableix i finança l'Estat; el conveniat, que era l'acordat entre les comunitats autònomes i l'Estat, i un tercer, que és el nivell addicional de protecció que vulgui i pugui –i pugui– establir cada comunitat autònoma. I en principi quan es va aprovar la llei el sistema havia de ser cofinançat al 50 per cent, que és lo que deia la diputada Vilalta, i a la pràctica –a la pràctica– l'aportació que fa cada una de les administracions al sistema..., la proporció és la que comenta contínuament el conseller El Homrani: de cada deu euros aportats set els aporta la Generalitat, dos l'usuari, perquè hi ha copagament, i un l'Estat.

Bàsicament, el sistema el finança la Generalitat sense que l'Estat li hagi traspassat els recursos suficients per atendre com cal les persones en situació de dependència i les seves famílies. En tot cas, l'Estat no n'ha finançat mai el 50 per cent –mai. El Govern del PP a finals del 2012 va aprovar un reial decret que va suposar una gran retallada dels recursos que l'Estat aportava al sistema. Aquesta retallada que va fer el PP va suposar, per exemple, només el 2017 que 82,5 milions d'euros menys arribessin a Catalunya. Amb els diners que haguessin correspost a Catalunya per

aquest concepte es podrien haver atès més de dotze mil persones i es podrien haver creat quasi 2.400 llocs de treball directes al sistema. I no ho diu el Govern ni el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya: ho diu l'Associació estatal de Directors i Gerents de Serveis Socials al XVIII Dictamen de l'Observatori de la Dependència.

La retallada del Govern del PP –que vostès hi van donar suport– ha suposat quasi 500 milions d'euros menys per a Catalunya en els darrers sis anys. I la Generalitat, malgrat tot, malgrat totes les dificultats, sustenta el sistema aportant el 84 per cent del finançament públic. Algunes dades d'atenció a Catalunya –perquè el Govern, malgrat que es digui que no i malgrat el que diguin, i la manca de recursos, la Generalitat governa–: així, s'han incorporat al sistema el 2017, respecte al 2016, 14.390 persones més. Malgrat que la llista d'espera per ser atès continua sent molt gran, i en conseqüència, clar, estariem d'acord que és inacceptable, i cal millorar moltíssim en aquest sentit –cal millorar moltíssim–, hi ha 7.470 persones menys en aquesta situació.

En tot cas, en definitiva, nosaltres creiem que, si tan preocupats estan pel sistema d'atenció a la dependència, podrien donar suport als pressupostos del Govern espanyol, de Pedro Sánchez, que incrementarà, segons diuen, per a aquest 2019 el 59 per cent de la partida per al Programa d'autonomia personal i atenció a la dependència, tot i que el que vindrà a Catalunya està per sota de l'acordat a l'Estatut.

Però, per acabar, dir-li que amb els 16.000 milions d'euros que se'n van cada any de Catalunya i no tornen es podria millorar, i molt, el sistema d'atenció a les persones en situació de dependència i a les seves famílies.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Estic sorprès per moltes coses en aquest punt que hem discutit ara mateix. Primer, perquè dono suport a la proposta que fa la diputada de Junts per Catalunya de donar suport als pressupostos generals de l'Estat, que farien arribar 515 milions d'euros per atenció a la dependència, que beneficiarien 160.000 persones dependents a Catalunya, que són exactament els mateixos diners que vostè ha dit que tenim un deute amb l'Estat durant tots aquests anys. Que és veritat. La Generalitat de Catalunya posa vuit de cada deu euros en atenció a la dependència, i l'infrafinançament de la dependència a Catalunya i a la resta de comunitats autònomes ha estat històric –a totes. Però algunes comunitats autònomes han estat capaces de rebaixar la seva llista d'espera perquè han fet alguns canvis administratius i altres no. I nosaltres tenim la llista d'espera més alta d'Espanya. Aquest és un altre tema.

Ara, em sorprèn aquesta reflexió –que, hi insisteixo, comparteixo. També em sorprèn que el Grup Parlamentari de Ciutadans demani –i aprovarem aquesta proposta de resolució perquè crec que tenen raó– que es pagui amb retroactivitat a aquelles persones que tenen el dret reconegut a rebre la prestació de dependència des del dia que la van demanar. Perquè així ho diu la llei. Perquè hi han sentències judicials a altres comunitats autònomes que els han donat la raó. També n'hi ha a d'altres que no, perquè hi ha el dubte en si és quan es fa el PIA o quan es diu quina és la quantitat que ha de rebre aquesta persona, però ho diu la llei.

I aquestes sentències responsabilitzen les comunitats autònomes del pagament d'aquests retards, no el Govern de l'Estat. Vostès, nosaltres tenim totes les competències en la gestió de la Llei de dependència. El que tenim és un finançament compartit que no s'ha complert, però competències totes –totes. I, per tant, jo el que sí que demanaria és que, per una banda, el Grup Parlamentari de Ciutadans, que va aprovar els pressupostos del Partit Popular que van continuar perpetuant el poc finançament de la Llei de dependència a Catalunya, que va prometre pagar la se-

guretat social a les cuidadores no professionals i que després no van complir –que aquesta és la raó per la qual vostès retiren el punt 6, perquè els pressupostos generals de l'Estat recullen que es tornarà a pagar la seguretat social a les cuidadores no professionals.

I, per tant, el que no poden venir vostès aquí és a demanar que es pagui la retroactivitat de la Llei de dependència i a la vegada posar-se en contra de votar uns pressupostos generals de l'Estat que permetrien fer justament el que vostès demanen en aquesta proposta de resolució.

I el mateix als grups parlamentaris Republicà i Junts per Catalunya. No es poden vostès queixar de que no hi ha finançament per a la Llei de dependència i quan hi ha una possibilitat d'aportar, hi insisteixo, 515 milions d'euros, que és l'augment més important que s'ha fet mai des del punt de vista de l'increment en dependència a Catalunya, votar-hi en contra.

Per tant, posin-se vostès d'acord, aclareixin-se una mica. Però mentre s'aclareixen intentem que les 85.000 persones que estan a la llista esperant algun dia puguin rebre la seva prestació. I jo crec que els fariem un gran favor si aprovéssim uns pressupostos generals de l'Estat que són objectivament bons per a Catalunya. I després vostès continuen fent les seves reclamacions polítiques legítimes que vulguin fer, però, si us plau, no contribueixin a escanyar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

No faré ús de la paraula.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Va semblar en un moment de la història que teníem un procés de construcció de l'estat del benestar. Semblava això, que estàvem construint l'estat del benestar, i la Llei de la dependència era la màxima expressió de que allò que alguns negaven que encara no existia es pogués començar a construir. I, sobretot, la concreta prestació per a cuidadors –de fet cuidadores, perquè són la majoria, pràcticament totes, no professionals–, doncs, serà una d'aquestes potes. Ens hem quedat en això, en un mig camí per la manca d'efectivitat.

Sobre el que avui es planteja. Nosaltres, en primer lloc, més enllà d'estar d'acord amb pràcticament tot el que es planteja a la proposta de resolució, i per tant recordar que primer es limita via pressupost i després hi ha dos acords de pagaments amb calendari que s'incompleteixen, i el que això significa amb relació a limitacions de la prestació, sí que volem també sumar-nos –i sobretot de la manera que s'ha fet– a les manifestacions del diputat Moreno, del que suposava, per una banda, que això ho plantegés Ciudadanos quan hi havia una proposta de pressupostos del Partit Popular en la qual Ciudadanos hi donava suport i això no es resolia, i, per una altra banda, també, alguna part de la resposta que han donat el Govern o els grups de Govern, com si això fos únicament normativa estatal i nosaltres aquí no hi tinguéssim res a veure.

I tant que la Generalitat de Catalunya hi té a veure, perquè en té la competència. Una altra cosa és l'infrafinançament, que pot ser una discussió eterna, però es prioritza, es valora i es decideix. Dèiem que nosaltres hi estàvem d'acord perquè el que hi ha és l'elaboració d'un pla específic, adoptar totes les mesures necessàries per l'existència de resolucions expresses, garantir que els procediments administratius

s'ajustin a la legalitat vigent. Evidentment, entenem perfectament que els grups de Govern diguin «seguir garantint», si no l'altra cosa podria ser reconèixer fins i tot que hi ha prevaricació, perquè no s'actua amb criteri de legalitat, però no ho compartim, perquè una cosa és la prevaricació per no complir expressament la legalitat i una altra cosa és no resoldre d'una manera ajustada a dret.

I també la cinquena qüestió que plantegen, el donar compte al Parlament de la situació i liquidació de deutes, i la cinquena petició, que entenem que guarda relació amb que es facin públiques des del portal de transparència les quanties pendents de pagament. Entenem que el que s'està demanant és exactament això.

S'ha deixat sense efecte la sisena o la sexta de les peticions dels acords i nosaltres ho agraïm. No coincidim exactament amb això en els termes que plantejava el diputat Moreno. Ho agraïm perquè del literal de la proposta de resolució realment el que es venia a plantejar és que es recuperés la possibilitat del conveni especial per a les cuidadores no professionals, i aquesta possibilitat no ha deixat d'existir. El que va passar és que l'any 2012 es va deixar sense efecte la possibilitat, que de fet va ser efectivitat de pagament de la quota per part de l'Administració. Hagués estat bé també que s'hagués deixat la proposta de resolució amb aquest literal, perquè hagués servit perquè el diputat Moreno digués que també als pressupostos, o més ben dit al projecte de pressupostos generals de l'Estat, hi ha una referència explícita que permetrà recuperar aquest element de pagament per part de l'Administració –no ja de la possibilitat de fer-lo efectiu com un especial que es mantenia abans, sinó d'assumpció de les quanties que poden suposar en aquest cas per a les cuidadores no professionals.

Més enllà d'entrar en debats, això sí, nosaltres manifestem, com ja ho hem fet, que votarem a favor de la proposta de resolució pel contingut concret que té.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Aquest és un problema que és real, és cert que existeix, però que no existeix de fa quatre dies, que existeix de fa ja molts anys. I, oh, casualitat, existeix fins i tot abans d'allò que alguns diuen que eren les retallades del Partit Popular a la Llei de dependència. Ja no es pagaven en el 2011, ja no es pagaven en el 2010, ja s'aplaçaven els pagaments i no governava ni el Partit Popular, senyor Moreno, no governava ni el Partit Popular.

Llavors, clar, jo crec que tot això és que potser hem d'acabar negant la major, que el problema no és un problema de finançament, i en aquest sentit jo els convido a llegir els informes del Tribunal de Cuentas en els que analitza com és el finançament de la dependència a totes les comunitats espanyoles. I els ho explico sintèticament. Hi ha dues vies de finançament, una directa a través de l'Imsero, que és aquest 15 per cent que repeteixen «matxaconament» per demostrar que l'Estat no aporta els fons necessaris, i hi ha una segona via de finançament, que és a través del sistema de finançament de les comunitats autònomes, on hi ha una partida específica destinada precisament a temes com ara la dependència.

Hi insisteixo: em remeto a l'informe del Tribunal de Comptes i vostès veuran el resultat de quin és el repartiment de finançament entre administracions i veuran que és aproximadament del 50 per cent –aproximadament del 50 per cent, no? Per tant, el problema no és de finançament, el problema és que segurament en els anys, doncs, ja 2010, 2011, 2012 hi havia problemes importants de liquiditat, i com que segurament les prioritats del Govern d'aquell moment eren més aviat els greuges i era més aviat el país per davant de les persones... I aquest és l'autèntic problema, no?

I, per tant, nosaltres donarem suport en aquesta proposta de resolució, perquè amb independència de la qüestió del finançament el que hi ha d'haver és una qüestió

de prioritats per part del Govern de la Generalitat. I en aquest sentit no hi ha sigut, però és que no hi ha sigut ja des del primer dia, pràcticament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans per posicionar-se en les esmenes presentades. Té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; agradecer las aportaciones de todos los grupos parlamentarios, pero no puedo estar de acuerdo, o en todo caso sí quiero hacer unas apreciaciones. ¿Infrafinanciación de la Ley de dependencia? Desde luego, claro que sí, pero en toda España. ¿Listas de espera de la dependencia? En toda España, efectivamente, pero resulta que los peores números de listas de dependencia los tenemos en Cataluña. Esto quiere decir algo, y quiere decir que aquí ha habido un problema muy serio de gestión y de prioridades.

Querría decirle al diputado Raúl Moreno que, bueno, los presupuestos de Sánchez no los aprueban ni en Europa. El Banco de España, vamos, dice que no se los cree, que están falseados, y creemos que le harían un favor diciendo la verdad a la ciudadanía. Se trata de unos presupuestos donde hay ingresos inflados y gastos ocultos. Pero sobre todo –sobre todo– quería decir, respecto del apoyo que manifiesta, o que parece pedir, a los presupuestos de Sánchez el PDECAT, que yo no he oído en ningún momento una exigencia sobre la Ley de dependencia. Yo he oído muchas exigencias de los presos políticos, de no sé cuántas cosas más, pero de la dependencia poquito.

Por tanto, no nos lo creemos. Está muy bien el discurso, su aportación verdaderamente me ha gustado escucharla, pero no nos la creemos. Como no se lo cree nadie, porque esto es un problema de prioridades.

Agradecer el apoyo a los puntos 3 y 4. Y considero que se podían estirar ustedes y apoyar el punto 5 para enterarnos de una vez cuánto se debe por estos conceptos. Por lo tanto, les pido que se repiensen el apoyo al punto 5 de esta moción, que se va a aprobar exactamente igual, claro.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara passarem a la votació. S'ha demanat votació separada dels punts 3 i 4, que es poden votar conjuntament, i després votarem els punts 1, 2 i 5, atès que el punt 6 s'ha retirat, no es votarà.

Comencem la votació. Primer comencem pel punt 3 i 4.

Vots a favor?

Vint-i-un vots a favor.

Aprovat per unanimitat dels membres.

I ara passem a la votació dels punts 1, 2 i 5.

Vots a favor?

Onze vots a favor dels grups parlamentaris de Ciutadans, PSC, Catalunya en Comú Podem, CUP - Crida Constituent i Partit Popular.

Vots en contra?

Deu dels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i el Grup Republicà.

Per tant, aquest punt també queda aprovat.

Proposta de resolució sobre les concessions de restauració de l'aeroport de Barcelona - el Prat

250-00203/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 7, la Proposta de resolució sobre les concessions de restauració de l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Atès que és una proposta de resolució presentada per la majoria dels grups parlamentaris, en primer lloc, atès que el grup majoritari dels proposants és el Grup de Junts per Catalunya, donarem la paraula al diputat Ferran Roquer perquè defensi la proposta de resolució.

Ferran Roquer i Padrosa

Moltes gràcies, presidenta. Bé, venim aquí a parlar d'un dels múltiples incompliments que fa AENA amb la societat catalana a través de la gestió dels seus aeroports.

Bé, deixin-me'ls posar una mica en context. Històricament, a la T1 i a la T2 tots els punts de venda que hi havia es licitaven conjuntament, eh? Els vint-i-dos locals, es feia un *pool* i es treien de tal manera que el personal que treballava en aquests establiments era el mateix. I això havia comportat, a més d'una facilitat per prestar el servei públic que tenen les concessions dels aeroports, una facilitat organitzativa en moments de col·lapse dels mateixos aeroports, i havia portat a que aquests treballadors tinguessin unes condicions laborals millors que les que podrien tenir si els apliquessin el conveni del sector.

Doncs bé, això funcionava. Això havia anat bé. AENA treu a licitació les concessions d'aquests punts de venda i divideix el lot de vint-i-dues empreses en sis lots diferents. Aquests lots diferents, que, és clar, s'adjudicaran a diferents empreses, poden comportar i de fet comportaran que s'apliquin en ocasions els convenis d'empresa en lloc dels convenis del sector i que algunes de les millores laborals que havien aconseguit mitjançant pacte amb l'empresa quan era el lot de vint-i-dos les perdin els treballadors.

Doncs bé, el que proposem i el que demanem és que AENA revisi aquesta concessió que ha fet d'aquests sis lots, que adjudiqui altra vegada conjuntament el lot dels vint-i-dos punts de venda i que demanem a les empreses concessionàries que sigui d'aplicació exactament el conveni interprovincial d'hostaleria i que siguin d'aplicació totes les condicions que havien assolit els treballadors a través de quan eren..., els acords i els pactes que tenien amb l'anomenat Lote 22.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara sí, en ordre de major a menor, ara li toca al Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula el diputat Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, gràcies, presidenta. Estem davant d'una proposta de resolució que es va presentar, en efecte, ja fa molts mesos, de fet el juliol del 18, i que va ser producte d'una reunió amb els treballadors i les treballadores precisament coneguts com a Lote 22 davant de l'atac que rebien perquè la seva concessió, la concessió d'aquests vint-i-dos punts de venda, es dividia, i com que es dividia, doncs, perdien una sèrie de drets, entre ells drets de caràcter salarial però també drets de defensa sindical, i per tant la seva preocupació era màxima.

Davant d'aquesta situació els grups parlamentaris vam fer el pas de presentar aquesta proposta de resolució, que ara mateix davant del context que tenim, doncs, potser ha quedat desfasada, però que sí que hem de preveure que en una nova concessió..., resoldre la qüestió prèvia.

És per aquest motiu que els dos punts són molt clars: exigir al Govern de l'Estat i a AENA que revisi d'ofici el procediment administratiu de concessió i deixi sense efecte la licitació de restauració de l'aeroport del Prat. Exigir a l'Estat i a Aena que revisi d'ofici el procediment administratiu de concessió vol dir també que si aquest procediment, que ja ha tirat endavant, doncs, quan hi hagi la caducitat de les concessions, i per tant finalitzin..., no tornem a caure, que no tornin a caure en el mateix error, i per tant tornin a fer la licitació en els termes en què s'havia fet anteriorment,

i que a més aquesta licitació... en un plec de clàusules que assegurava la viabilitat del servei i assegurava la viabilitat dels drets dels treballadors i les treballadores que oferien aquest servei en aquest Lote 22.

Per tant, donem complet suport, com no pot ser d'una altra manera com a grup proponent, a aquesta proposta de resolució, però a més a més també en aquest cas per nosaltres és molt destacable que tot i que hagi quedat desfasada el problema no s'ha resolt. I, per tant, haurem de mantenir aquesta línia de lluita per intentar que AENA, en aquest cas, ho resolgui de la forma més favorable i no continuï obrint aquests plecs cap a una concessió diversificada que dificulta els drets dels treballadors i també els drets sindicals dels treballadors.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn per defensar la proposta de resolució del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. I jo no m'estendré a explicar la proposta perquè ho han fet ja dos companys, amb la qual cosa tampoc no cal.

És un tema que, com bé sabeu, va entrar la proposta el mes de maig de l'any passat, amb la qual cosa el conflicte estava molt viu en aquell moment, van venir a comparèixer aquí també els membres del Lote 22 –els representants sindicals van venir a comparèixer–, els vam anar a visitar a l'aeroport, amb la qual cosa hi ha una sèrie d'accions que van comportar com a conclusió aquesta proposta de resolució que, com bé s'ha dit, queda absolutament desfasada i el contingut, diguem-ne, no s'ajusta a la realitat del moment. Tot i així, creiem que com a suport a la protesta i a l'esforç sindical, doncs, la tirem endavant, que segurament l'aprovarem amb aquest reconeixement a l'esforç, no?

També s'ha de dir que quan parlava de la nova situació vol dir que la concessió es va tirar endavant, amb la qual cosa ja està executada gran part. I també s'ha de dir que hi ha una situació també..., el gestor d'AENA, que això també ha canviat el paradigma. I, per tant, també recordar que hi va haver una reunió em sembla que va ser a mitjans del 16 de gener d'aquest mes entre sindicats i la direcció d'AENA en la qual hi havia una intenció, una voluntat política diferent de la que es van trobar abans i hi han temes que ja estan en vies de resolució. Un d'ells molt concretament que em va colpir molt és la situació aquella del bar que cobreix els taxistes, que és un bar especial que hi ha a l'aeroport i que hi havia situació de devaluació laboral absoluta, i quan dic absoluta vull dir gent que abans cobrava dos mil euros ara en cobrava vuit-cents, gent que abans era cambrer ara feia de cambrer, netejava, servia i feia mil coses més, no?, amb la qual cosa..., unes condicions absolutament precaritzades que estaven fora de qualsevol sentit comú, no?

Jo sí que, evidentment, vull mostrar el suport als treballadors del Lote 22 perquè han estat molt temps en lluita, amb vagues. Estem parlant d'un aeroport que té uns beneficis extraordinaris, d'un aeroport com el de Barcelona que és símbol per a tots, i per tant volem que la gent que ve a aquest aeroport, que ve a Barcelona i ve a Catalunya tingui un tracte de qualitat. I això es fa també pagant amb qualitat els seus treballadors, amb la qual cosa creiem que és imprescindible que aquest tema es resolgui.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Bueno, ya han explicado los compañeros la propuesta de resolución.

Es lo que comentaba antes de que ha quedado desfasada; no obstante, claro, evidentemente la vamos a votar a favor.

Y, bueno, es un claro ejemplo de lo que es la precariedad laboral, de lo que es la pérdida de derechos laborales, de lo que es el abuso empresarial y que yo creo que se tienen que tomar medidas y creo que es así para que no vuelva a pasar.

Estamos en contacto, no obstante, con los trabajadores. Tienen todavía algo medido también en juicios y estamos en contacto con ellos para que ante..., que no nos pase como ahora, de que van los *tempos* aquí en el Parlamento; los tiempos burocráticos son tan lentos que dentro de dos años, creo, me parece que cumplen algunos de los lotes, y dentro de cuatro, que vuelven a cumplir otros, no vuelva a ocurrir esto y podamos serles más efectivos.

No obstante, evidentemente la aprobaremos como también grupo *proposant*.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Potser tenim una visió purament formal de quedar –en els termes que ha plantejat algun diputat o diputada– desfasat o desfasada, però la realitat és que per desgràcia ara és molt més vigent que quan la vam presentar. Sobretot pel que ens explicava el diputat Gibert, que és veure el que ha acabat passant, no quant a la tramitació de lots sinó als efectes laborals sobre els treballadors i les treballadores que prestaven serveis abans, en una concessió més o menys unificada, i el que significa ara, que és pèrdua d'ocupació, pèrdua d'ocupació de qualitat i fins i tot mobilitat funcional més enllà de l'acceptable.

Si defensàvem el Lote 22 era per defensar l'estabilitat laboral, per defensar la prevenció de riscos laborals potent, per evitar també que es degradés el servei públic com a tal –no oblidem que estem parlant d'un aeroport– i també perquè era una realitat on les empreses no tenien pèrdues. No estem parlant únicament que els treballadors tenien bones condicions, sinó que les empreses no tenien pèrdues.

Per desgràcia, AENA en l'etapa de Gómez de la Serna, doncs, va anar de la mà d'intentar degradar al màxim les condicions laborals. Jo vull pensar que Ábalos no és potser continuador, però ho vull pensar. Ja veurem què passa a l'etapa d'Ábalos amb relació al Ministeri de Foment i sobre les condicions de treballadors i treballadores. Té una oportunitat d'aquí a dos anys, amb una nova concessió, d'intentar unificar-la, i per tant d'aquí a dos anys ens trobarem.

Respecte al que demanem –o el que demanàvem–, és que hi hagués un nou procediment que mantingués la unitat del Lote 22. I, per una altra banda, que entre els requisits de la nova concessió hi tinguéssim manteniment de les condicions del conveni de l'hostaleria i dels pactes del Lote 22 per a tots els treballadors i treballadores, els que ja hi treballaven i els que hi podrien treballar en un futur. I més enllà de que ningú qüestiona que se'ls apliqui el conveni d'hostaleria, el que ja coneixem que passa és que després les empreses fixen un conveni d'empresa i degraden les seves condicions. Per tant, la garantia de continuïtat.

Respecte a l'esmena que s'ha presentat, nosaltres no hi estem d'acord, simplement perquè en aquest cas el plantejament de mediació entenem que es fa amb relació a qui és part. Qui al final entenem que és part fonamental en aquest conflicte és AENA, que és qui el genera, i per tant, més enllà de la bona voluntat que hi pugui haver en l'esmena d'intentar que hi hagi una mediació d'un tercer –que podria ser, que no és–, que en aquest cas més enllà de ser administració pública és part, perquè és qui tramita el plec, doncs, no veiem que formi part de la solució.

I disculparan també que després de la votació aquest diputat s'hagi d'absentar per tenir una reunió en aquest Parlament en uns minuts. Votarem i marxarem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara, per posicionar-se amb l'esmena presentada té la paraula el Grup de Ciutadans, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Yo la verdad pensaba –de verdad, sinceramente– que se iba a retirar del orden del día esta propuesta de resolución. Porque esta propuesta de resolución, y así lo han reconocido todos los diputados que han intervenido, no sirve de nada –no sirve de nada. Hubiera servido si se hubiera redactado un texto alternativo para futuras licitaciones, que es lo que buenamente se pretendía con la enmienda a esta propuesta de resolución que hizo Ciutadans.

Porque es que a mí me parece que es engañar –engañar– a estos trabajadores del Lote 22. Naturalmente que han visto degradados..., y en esto coincidimos, creo, todos; todos estamos de acuerdo en que han visto degradados sus puestos de trabajo y sus sueldos y sus funciones laborales al haber hecho AENA la licitación de forma separada separando todos los lotes. Pero francamente: no nos engañemos diciendo que aquí lo que se pide es que no vuelva a haber, que no se vuelvan a fraccionar los lotes y que además... O sea, porque no lo pone en la propuesta de resolución.

Aquí lo que se va a votar es: exigir al Gobierno del Estado y a AENA que revisen de oficio –nada menos– el procedimiento administrativo de concesión y... «deixi sense efecte la licitació de la restauració de l'aeroport de Barcelona - el Prat fent una nova convocatòria». ¿Qué es lo que pasó? Que no hicieron la nueva convocatoria porque ya estaba hecha, esta licitación. Entonces, esto es engañar. Y nosotros desde luego no vamos a participar. Engañar y decirles a los trabajadores del Lote 22: «Mirad, hemos votado la propuesta de resolución.» Si ya no sirve de nada –ya no sirve de nada.

Entonces, nosotros no vamos a participar de este engaño, por supuesto que no. Hubiera sido un buen momento para que, apoyados en la enmienda que ha presentado este grupo parlamentario y que a lo mejor sí contiene un error de meter a una parte como árbitro, o a lo mejor AENA no puede arbitrar..., bueno. Pero sí una propuesta de una implicación activa para resolver los problemas en futuras licitaciones. No se ha querido; entiendo que es una intransigencia. No corría prisa esta propuesta de resolución, porque ya digo, no sirve de nada, y se podía haber hecho un texto alternativo de acuerdo de todos los grupos parlamentarios para al menos que sirviera para futuras licitaciones.

¿No ha querido ser así? Bueno, pues, esta parte Ciutadans, que lo sepan ustedes, se va a abstener.

Naturalmente, nos solidarizamos con todos los problemas de este colectivo, pero entendemos que no se da solución a ninguno de sus problemas con esta votación.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Atès que a la Mesa ens han fet arribar una proposta d'acord de transacció entre el Grup de Ciutadans i el Grup de Catalunya en Comú Podem, clar, com que aquesta proposta de resolució era propietària de diferents grups parlamentaris jo no sé si la resta de grups proposants estan d'acord amb aquesta transacció i si no hi estan d'acord, per tant, decauria perquè hi haurien d'estar d'acord tots els grups proposants. Com que m'estan dient els portaveus que no hi estan d'acord... Per tant, aquesta transacció decau i es votarà la proposta de resolució original tal com està redactada.

Per tant, passem a la votació.

Vots a favor?

Són 14 vots a favor dels grups de Junts per Catalunya, Grup Republicà, Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i la CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Cap.
Abstencions?
Sis de Ciutadans.

Per tant, aquesta proposta de resolució queda aprovada per 14 vots a favor i 6 abstencions.

Proposta de resolució sobre l'autorització del joc del bingo a associacions, residències, centres de dia i casals de la gent gran i de persones amb discapacitat

250-00208/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de la Proposta de resolució sobre l'autorització del joc del bingo a associacions, residències, centres de dia i casals de la gent gran i de persones amb discapacitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. La proposta de resolució que portem en aquesta comissió afecta les llars i residències de gent gran, doncs, que tenien el bingo com una activitat lúdica, una activitat terapèutica, socialitzadora i molt valorada pels usuaris i usuàries i també pels professionals.

Nosaltres amb aquesta proposta de resolució volem donar totes les garanties perquè la gent gran pugui jugar al bingo sense la visita dels Mossos d'Esquadra, sense que els requisin els cartrons, sense que clausurin les màquines, sense que espantin la gent gran i sense que els posin multes de fins a tres mil euros. I això és el que està passant.

Això és el que està passant. De fet, el dia 21 d'octubre de l'any 2015 la Direcció General de Tributs i Jocs de la Generalitat de Catalunya va interposar..., bé, van clausurar el joc a l'Associació de Pensionistes i Tercera Edat de Torreforta, a Tarragona, perquè vint persones estaven jugant al bingo. També van anar a la llar municipal de jubilats Riuclar, on hi havia trenta-cinc persones jugant al bingo. I, per tant, els van interposar una multa perquè, segons aquesta Direcció General de Tributs i Jocs de la Generalitat de Catalunya, es tracta d'una activitat illegal que pot donar lloc a l'obertura d'un expedient administratiu sancionador d'acord amb el que preveu la Llei 1/1991, reguladora del règim sancionador en matèria del joc.

La pregunta és: la llei permet jugar al bingo, sí o no? Sí. La llei permet jugar al bingo, sí. La Llei 15/1984 permet jugar al bingo a casals de la gent gran. La Llei 1/1991, pel que fa al règim sancionador en matèria de joc, permet jugar al bingo? Segons l'article que et miris. L'article 4 diu que ho poden fer; l'article 3.a diu que no ho poden fer. Hi ha una mateixa contradicció dins de la Llei 1/1991. Per tant, en base a aquesta contradicció és la mateixa Generalitat de Catalunya qui posa les multes, i a més el decret que desenvolupa la llei contradiu la mateixa llei. L'article 2.2 del Decret 86/2012, que regula els jocs de bingo, diu: «Els jocs de bingo només es podran practicar en sales de bingo i casinos que hagin obtingut l'autorització prèvia d'instal·lació i el permís d'obertura.»

Clar, i el que nosaltres voldríem és acabar amb aquesta inseguretats jurídica que provoca aquesta situació i que fa que casals de la gent gran no puguin jugar a bingos perquè tenen por. I no ho dic jo; ho diu, per exemple, la Magdalena Blasco, directora de la Fundació Avismón Catalunya..., que se muestra tajante: «El bingo es sagrado para ellos; además, siempre han jugado.» «Esta prohibición es una barbaridad», afegeix la Cinta Pascual, presidenta de l'associació catalana ACRA, que és una patronal del sector.

També el portaveu de la llar municipal de jubilats de Torreforta, que diu: «Esta aprobación es una tontería de primer orden», reconoce un portavoz del centro, y

añade: «El juego es un aliciente para que los mayores salgan de casa y además les dábamos la merienda. Desde que no nos dejan hacerlo ya no viene tanta gente a la *llar*»; ahora, tal y como afirma, los usuarios están y se sienten castigados. El Máximo Cuentra, el presidente de la *llar* municipal de Campclar: «Los usuarios están hartos, ahora ya no saben qué hacer; si total solo jugábamos un día a la semana y a cero veinte céntimos el cartón.» La *llar* municipal Tàrraco: «He tenido que guardar el bingo bajo llave porque me han avisado de que si jugábamos el responsable seré yo.»

Jo crec que nosaltres, que som els legisladors, hauríem d'intentar com a mínim posar certesa davant d'aquesta situació. Per tant, proposem un canvi senzill del decret per considerar el bingo, als casals de la gent gran, residències o centres per a les persones amb discapacitat, com un joc de caràcter social, un joc limitant que limita el preu del cartró i que limita també el nombre de les apostes. El que proposem és exactament el mateix que ha proposat la Comunitat Valenciana, amb el mateix redactat; és el mateix que ha proposat la comunitat de Múrcia, amb el mateix redactat. És el mateix que ens han demanat els grups municipals de l'Ajuntament de Tarragona, que, per unanimitat, ens van demanar modificar aquest decret. I, per tant, alguns dels partits parlamentaris que avui puguin votar que no, que sàpiguen que també entren en una pròpia contradicció amb ells mateixos.

Amb un senzill canvi podem acabar amb aquesta situació absurda de policies clausurant bingos on juguen vint persones a una *llar* residència, i acabar amb la inseguretat jurídica. I ajudar la gent gran, com a mínim, a recuperar un joc que per a ells i elles és central, tant per al seu desenvolupament social com el seu desenvolupament cognitiu.

Si no fem aquest canvi, segons qui faci la denúncia, segons l'article al que es refereixi, estarà posant multes de tres mil euros per un problema nostre, i és que no hem sigut prou clars en la definició que suposa el nostre marc legislatiu. Perquè el fet de que la llei digui una cosa i el decret en digui una altra jurídicament pot tenir conseqüències, pot tenir discussió. Però jo no sé per què no els podem facilitar la vida amb un simple canvi de decret, que és, entre altres coses, el que ens dediquem a fer en aquest Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Atès que no hi ha esmenes presentades, ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Camino Fernández.

María del Camino Fernández Riol

Gracias, presidenta. Estamos hablando del juego del bingo en hogares, casales de jubilados, centros de día, residencias para la tercera edad o centros de discapacitados, donde la ludoterapia se utiliza como herramienta terapéutica. Todos sabemos que es, quizás, una de las actividades con más seguidores entre nuestros mayores, de las que tienen mayor participación y que los usuarios esperan con mayor ilusión.

Creemos, además, que debemos tener en cuenta los beneficios que les aporta el hecho de compartir una actividad en grupo, favoreciendo la sociabilización, aumentando la autoestima y ayudando a prevenir el aislamiento social. Ayuda a mantener la memoria, a mejorar la capacidad de atención, la memoria visual, la auditiva, además de la estimulación cognitiva. Para ellos el juego del bingo no es nada más que un momento de ocio y esparcimiento, un rato para compartir que les ofrece un mejor estado de ánimo, no un método para lucrarse.

Es cierto que la ley ya lo permite, aunque no queda claro, y desde Ciudadanos nos parece bien que se modifique la ley para tener en cuenta estos casos y dar tranquilidad jurídica. Pero, a ver, creemos que rayamos en lo absurdo cuando intentamos limitar el tiempo con el que puede jugar. ¿Es que nuestros mayores no van a poder decidir cuándo quieren jugar al bingo? «—A ver, el lunes por la mañana. —No, ahora no podemos, que hasta las cuatro de la tarde no está abierto el plazo. —Domin-

go a las siete y cinco. –No, que estamos fuera de horario.» No creo que les agrade demasiado que desde el Parlament les pongamos horarios, y..., después de toda una vida trabajando y luchando, seamos nosotros quienes decidamos cuándo pueden hacer uso de su tiempo libre para jugar al bingo.

Daremos apoyo a la propuesta, pero pediremos el voto separado del punto 1.b, el cual votaremos en contra.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Bueno, estamos aquello..., estamos ante..., evidentemente votaremos a favor.

Estamos entre unos daños colaterales de una ley..., un poco absurdo. Sí que es verdad que todos los que tenemos mayores y conocemos mayores, todos se han quedado de lo mismo. Y, la verdad, no creo que..., entendemos que es de sentido común hacer esa modificación, ya que no creo que jugar con botones o con cuatro céntimos o con garbanzos, pues, tenga que, después, llegar una multa, como han tenido, de tres mil euros.

Y que, bueno, que las personas mayores yo creo que... Además, que los mismos, las mismas personas que en los «casals»..., los terapeutas que llevan dicen que es bueno, pues, para su sentido, para estimular la mente y estimular..., y a ellos les gusta. Es que no sé cómo no hemos podido ya modificarlo, ni cómo..., viendo que colea esto desde hace ya tiempo y que ha habido tanta polémica que ha llegado a la calle y ha llegado también a las televisiones, y todos hemos oído hablar de la queja de estas personas.

Así que votaremos a favor y esperemos corregir esta absurdez.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, gràcies, presidenta. Jo crec que la clau està en diferenciar el bingo d'un joc d'oci a un joc d'atzar, no? I jo crec que el que passa a les residències i el que passa en aquests centres socials no és plantejat com un joc d'atzar, sinó que és plantejat com un joc d'oci, fins i tot en el que alguns professionals qualifiquen com una activitat amb beneficis terapèutics per a les persones que la practiquin des del punt de vista d'utilització de les mans i de l'oïda i de la vista i de dinamitzar determinades aptituds de les persones grans.

Per tant, jo crec que és imprescindible clarificar la normativa i que pugui quedar clar. I ens sembla que el redactat que es proposa ho és de forma suficient, en el sentit de que no són grans quantitats les que es puguin permetre apostar, les que..., en que hi hagin uns horaris definits, però que quedi perfectament diferenciat el que és un joc d'oci del que és un joc d'atzar, i que, evidentment, a les residències no es practiquen jocs d'atzar, sinó jocs d'oci.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Ho intentarem explicar, i també des del rigor, eh? Ho intento explicar. Nosaltres compartim el fons, que és obvi que han de poder jugar a bin-

go i al que sigui als centres de gent gran –els casals, els esplais, etcètera. El que no compartim d'aquesta proposta de resolució és l'anàlisi i la interpretació que se'n fa.

Per què? Perquè no està prohibit jugar al bingo en residències, en centres de dia ni en casals de la gent gran. I, per tant, creiem que ja passa. És a dir, que no està prohibit; per tant, està permès poder jugar al bingo en residències, en centres de dia i en casals de la gent gran. I a més a més creiem que ha de ser així, que no s'ha de prohibir. Perquè, tal com ha explicat el diputat del Partit dels Socialistes, no de Ciutadans, que crec que la presidenta De la Calle ha canviat de grup, però no passa res. Ah, doncs, com ha proposat el senyor Moreno, és una forma de socialització, d'entreteniment i de millora psicosocial que evidentment que compartim.

Diem que no està prohibit. Per què? Perquè la llei així ho especifica. I, per tant, el Reglament del joc del bingo, que pot ser que generi dubtes, o el decret que se'n desprèn de la llei, que pot ser que generi dubtes..., en tot cas, el que fa qualsevol dels desplegaments normatius és regular el que la llei regula. I què és el que la llei regula?, la Llei 14 barra..., o 15/1984 –ara no la tinc aquí present. La llei regula precisament el bingo lucratiu. I què deixa de forma exempta i, per tant, eximeix aquesta llei i què n'exclou? Doncs el bingo lúdic. El bingo lúdic és del que estem parlant, d'aquest que es pot jugar als casals, que es pot jugar als esplais, que es pot jugar, doncs, en qualsevol d'aquests àmbits. Perquè la llei només regula el bingo lucratiu. I, per tant, qualsevol normativa que se'n desprengui regula només el bingo lucratiu. I el bingo lúdic no.

A més a més –i per constatar-ho, eh?–, la Llei 15/84 –ara sí que la dic bé– deixa molt clar..., i vull també llegir-ho: «Resten exclosos els jocs i les apostes de lleure i esbarjo constitutius d'usos socials de caràcter tradicional o familiar, en els casos que no es produeixin transferències econòmiques entre els jugadors o que aquestes siguin d'escassa importància, sempre que els jugadors o les persones alienes a aquesta no en facin objecte d'explotació lucrativa.»

Per tant, la mateixa llei de base el que fa és excloure aquesta tipologia de bingo. I, per tant, les normatives següents, tant una llei posterior, com el decret que se'n desplega, com el Reglament que desplega també el decret, només fan referència a la part lucrativa del bingo i deixen exemptes qualsevol participació o qualsevol acció vinculada al bingo lucratiu.

Vostès ens deien que hi ha hagut una moció a Tarragona, a l'Ajuntament de Tarragona, que és cert que tots els grups van aprovar per unanimitat, i nosaltres, evidentment, volem d'alguna manera posar èmfasi que, encara que nosaltres ens manifestem ara en contra d'aquesta proposta de resolució, volem ser coherents amb el que allà es va aprovar. I, en definitiva, el que allà es va aprovar és: buscar la manera perquè pugui ser legal poder jugar. En tant que ja és legal poder jugar, perquè no està prohibit, doncs no cal modificar cap decret, perquè justament el decret només regula la part lucrativa i no la part lúdica.

Sé que és complicat, que probablement ho he explicat fatal, però el resum i la conclusió seria: no hi ha problema. S'ha creat polèmica allà on no n'hi ha. I, per tant, com que no està prohibit, no cal modificar cap decret, perquè ja és permès jugar. I, en tot cas, i el problema –si és que hi ha sigut, perquè vostè ho ha explicat–: que hi ha hagut actuacions de les autoritats que han anat, s'han personat davant de casals de la gent gran o d'esplais diversos. Doncs aquí probablement sí que hi ha hagut l'error, però el decret, la normativa ja està bé. Probablement el que hi ha hagut és una interpretació errònia, i per tant el que caldria és traslladar la fórmula d'interpretació des de la mateixa Generalitat o des d'on sigui. Però la llei i el decret que se'n desplega ja permeten jugar al bingo, ja permeten jugar al bingo a les residències, als centres de dia, als casals de la gent gran, com a forma de sociabilització, d'entreteniment i de millora psicosocial.

I, per tant, no cal modificar res. I el que volem és reiterar que creiem que s'ha de seguir jugant com fins ara s'ha fet i com es seguirà fent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Gràcies, presidenta. La diputada Marta Vilalta ha explicat molt bé el sentit de la nostra posició.

Potser afegir un parell de coses. La primera és que tots coincidim en el propòsit de la proposta de resolució del Grup Socialista i Units per Avançar i del diputat Raül Moreno, hem tingut ocasió de parlar-ne. I crec que la votació que es va fer a Tarragona posava l'èmfasi en això: hem de poder garantir que aquesta activitat educativa, lúdica, que no té res a veure amb negoci, amb lucre i amb interessos d'un altre tipus, es pugui realitzar. Fins aquí hi ha un consens absolut.

La discrepància podria ser: quina és la via per avançar en aquesta direcció? Llavors, hem d'entrar en una normativa que regula el joc, però que té un caràcter diferent, que es refereix al joc lucratiu, als casinos i un altre tipus d'activitat? Hem de barrejar el que és una activitat lúdica d'entreteniment, educativa, que utilitza la moneda com podria utilitzar un botó, però que en cap cas pressuposa un interès, un afany de lucre, ni per part dels participants ni de la institució que hostatja o que recull aquesta activitat? Jo crec que seria la perversió del model. És a dir, els decrets i les lleis relatives al joc han de regular el joc. I el que no és joc ha d'anar per una via diferent. En tot cas, el camí no és afegir més regulació, no és normativitzar fins a l'extenuació quan es poden fer certes activitats, perquè mai en tindrem prou, per aquesta via, sempre haurem d'afegir casuística concreta.

A nosaltres ens sembla que les lleis actuals ja permeten una actuació decidida en aquest sentit. I si hi hagués deficiències, el que cal és explicar a qui competeixi quin és el sentit de la llei, què queda exclòs d'aquesta, i la importància que tenen aquestes activitats educatives en el si dels casals de la gent gran. Però no afegim més normativa, més aclariments a la mateixa normativa, perquè això ens porta per un camí que no té final.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. *(Raül Moreno Montaña demana per parlar.)* Sí, senyor Moreno, trenta segons.

Raül Moreno Montaña

Per contradiccions, presidenta. Dues coses. El que nosaltres avui portem a aprovar és exactament el que va proposar l'Ajuntament de Tarragona, la moció de l'Ajuntament de Tarragona –exactament. Llavors, clar, aquí tenim un problema que té a veure amb el comentari que ha fet Ciutadans. És a dir, vostès poden considerar que un punt és una tonteria, però els recordo que vostès van aprovar aquest punt a l'Ajuntament de Tarragona. Per tant, potser que els ho diguin als seus companys de Tarragona. I, per altra banda, que també en aquesta moció s'establien els horaris, el preu del cartró, etcètera.

I segon: si la llei ho permet, que sapiguem tots que s'estan posant denúncies. Si la llei ho permet, que sapiguen que està molt estès, per part dels casals de la gent gran, que no es pot jugar al bingo. I si hi ha un error administratiu, el que hem de fer és resoldre el problema administratiu. I aquesta és la millor proposta i la que genera més consens, perquè té a veure amb fer que la gent gran pugui jugar al bingo als casals de la gent gran.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Passarem a la votació. Atès que s'ha demanat votació... *(María del Camino Fernández Riol demana per parlar.)* Sí?

María del Camino Fernández Riol

Por contradicciones.

La presidenta

Ràpid, si us plau. La senyora Camino té la paraula.

María del Camino Fernández Riol

Gracias. En los ayuntamientos no se pueden votar puntos separados, tiene que ir la moción en bloque. Entonces, evidentemente, no se puede pedir la separación de un punto. Y creo que usted lo sabe, porque ha sido concejal. (*Veus de fons.*) Creo que usted lo sabe.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Doncs, atès que el Grup de Ciutadans ha demanat votació separada del punt 1.b, primer votarem el punt 1.b i després votarem la resta de punts.

Vots a favor del punt 1.b?

Cinc vots a favor, dels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem, Partit Popular i CUP - Crida Constituent.

Vots en contra del punt 1.b?

Setze vots en contra del punt 1.b, dels grups de Ciutadans, Junts per Catalunya i Grup Republicà.

Ara passarem a votació del punt 1.a, 2 i 3.

Vots a favor?

Onze vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem, CUP - Crida Constituent i Partit Popular.

I vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups parlamentaris Junts per Catalunya i Grup Republicà. Per tant, aquesta proposta de resolució queda aprovada.

Proposta de resolució sobre el control de l'activitat del Comitè Interdepartamental de Seguiment i Coordinació dels Protocols Existents en Matèria d'Abús Sexual o Qualsevol Altra Forma de Maltractament

250-00211/12

Ara passem al punt número 9 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució sobre el control de l'activitat del Comitè Interdepartamental de Seguiment i Coordinació dels Protocols Existents en Matèria d'Abús Sexual o Qualsevol Altra Forma de Maltractament. El grup proponent és el Grup de Ciutadans, i per defensar aquesta proposta de resolució té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. Según los últimos datos de Save the Children, una de cada dos denuncias interpuestas por abusos sexuales tiene a un menor como víctima. Solo el 15 por ciento de estos casos se denuncia, y de este porcentaje solo llegan a juicio el 70 por ciento de los casos.

La silenciación que existe en estos casos de abusos sexuales infantiles es un hecho, es una realidad. Estamos hablando de niños y niñas vulnerables, y es importantísima la protección que ofrecemos desde las administraciones públicas y la concienciación por parte de la sociedad.

Desde las administraciones públicas debemos promover todas las acciones necesarias para proteger a los niños de este maltrato. Así lo reconocen las convenciones y las leyes, y en concreto nuestra ley de infancia concreta y regula esta protección que debemos tener con la infancia. Es nuestra obligación, desde el Govern de la Ge-

neralitat, proteger a estos niños, y de todos nosotros como diputados en el Parlament de Catalunya.

En Ciutadans nos tomamos muy en serio esta obligación y trabajamos tanto en el Congreso, trabajando por la ley integral para prevenir estos casos de violencia contra la infancia... Además, desde aquí, desde este Parlament, hemos presentado nuestra ley para proteger a los niños y niñas de cualquier tipo de maltrato. En concreto, hablando de Cataluña, hemos querido elevar los protocolos existentes a rango de ley, para blindar a los niños frente a este maltrato.

Por nuestro grupo no va a quedar. Esperamos también recibir el apoyo del resto de grupos del Parlament para apoyar nuestra ley, que esperamos que se debata en un futuro.

Todos hemos podido seguir, por otro lado, el último caso, espeluznante, del niño de Pineda que ingresó por una paliza de su padre, y ha acabado, tristemente, falleciendo a causa del maltrato infantil. El Síndic de Greuges ya se ha pronunciado y ha denunciado, en este caso del niño de Pineda, carencias en la Administración, entre los departamentos de Salud y Asuntos Sociales. Este es un ejemplo, aunque extremo, de la importancia que tiene la coordinación interdepartamental para la detección de estos abusos, y para realizar un tratamiento e intervenir lo antes posible en caso de maltrato infantil. Por esta importancia precisamente se creó el protocolo marco de actuaciones en 2006, para prevenir estos casos y para coordinar la intervención y asegurar la coordinación efectiva entre los diferentes departamentos de la Generalitat que deben intervenir.

Pero este protocolo marco es un punto de partida, y en 2016, por la necesidad que había para esta coordinación, se creó el Comité Interdepartamental, como sabrán ustedes, para coordinar los protocolos existentes para la detección, prevención y tratamiento de estos casos de abusos contra la infancia.

Lo que pedimos en nuestra propuesta de resolución es de justicia, para asegurar el funcionamiento del Comité Interdepartamental. Queremos saber, y que se nos dé traslado de las actas de las reuniones. Queremos saber qué puntos se tratan en las reuniones del Comité Interdepartamental. Queremos saber la periodicidad de estas reuniones del comité. Es decir, le pedimos transparencia al Govern y que nos entregue toda la documentación que pedimos en nuestra propuesta. Queremos saber, en definitiva, y siento ser reiterativa, el trabajo que ha realizado el Comité Interdepartamental para coordinar la protección.

Dudamos, desde nuestro grupo parlamentario, de este trabajo, por las enmiendas que nos han presentado tanto los grupos de Junts per Catalunya como el de Esquerra Republicana, en las que no se hace referencia al trabajo que se está realizando desde este Comité Interdepartamental, y sí al protocolo marco que se firmó en 2006, que ya sabemos que existe, pero queremos que se haga una protección integral para estos niños y niñas. Y esperamos sinceramente que se esté realizando ese trabajo, al que el Govern se comprometió y anunció a bombo y platillo, por cierto, en el 2016. Estamos hablando de la protección de nuestra infancia. En las manos de todos está.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, abans de passar la paraula als grups que han presentat esmenes, he de comentar que a l'anterior punt he dit que s'havia aprovat la proposta de resolució. S'han aprovat el punt 1.a, 2 i 3, però el punt b no, que queda rebutjat, que no n'he deixat constància.

Doncs passo la paraula al grup proponent de les esmenes. En primer lloc, pel Grup Republicà, la diputada Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot comentar que nosaltres hem proposat una esmena en la qual fem referència al mecanisme que nosaltres considerem més adequat per sol·licitar aquest control que demana el grup proponent, però fins on sabem

en principi no ha estat acceptada. Per tant, d'entrada considerem que la via d'una proposta de resolució no és el mecanisme més adequat per sol·licitar tota aquesta informació que es demana.

Per una banda, mirant el *Butlletí Oficial del Parlament* podem trobar també certes actes de quan s'han celebrat aquests comitès, tot i que sí que no està de més comentar que s'hauria d'actualitzar aquest apartat i anar actualitzant, doncs, les actes, i fer-les extensibles a tota la ciutadania.

És obvi que a través d'aquesta resolució que es va aprovar la passada legislatura va néixer aquest comitè, i que és molt necessari, i també hem de ficar sobre la taula que en altres comissions ja s'han aprovat altres propostes de resolució on s'insta ja a fer un seguiment, i el requeriment d'aquest compliment amb total transparència per ser tots testimonis que aquest comitè, i el protocol, funciona adequadament.

Per tant, nosaltres el que demanàvem era l'aplicació i el reforç d'aquest protocol marc d'actuacions contra el maltractament, perquè creiem que és un instrument bàsic per garantir l'atenció i la prevenció. I, a més a més, és un protocol que sí que és cert que hi han tots els agents interdepartamentals implicats.

Doncs, malauradament, en aquest cas no podem donar suport a aquesta proposta de resolució perquè, com ja he reiterat, creiem que hi han altres mecanismes pels quals s'ha de sol·licitar aquesta informació, i no a través d'una proposta de resolució, com és el cas. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Bé, sumant-me a les paraules que ja ha dit la diputada Ribas, nosaltres, conjuntament amb el Grup Republicà, vam presentar aquesta esmena conjunta de tots els punts que se'ns ha comunicat que no ens ha estat acceptada.

Aquesta esmena anava en la línia d'aplicar aquest protocol marc d'actuacions contra el maltractament a infants i adolescents de Catalunya, que va sorgir fruit d'aquests treballs del comitè interdepartamental i fer-ne el seguiment, i en cas que es detectessin mals funcionaments en l'aplicació del protocol s'avaluarien en el si d'aquest comitè.

Val a dir que totes les persones que som aquí, tots els grups parlamentaris que som aquí, ens prenem molt seriosament aquesta protecció dels menors davant de qualsevol tipus de maltractament. Dels punts que desenvolupa aquesta part dispositiva de la proposta de resolució, hi ha parts que ja s'han dut a terme, com per exemple el que comentava la diputada de publicar-se al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* actes aprovades de les reunions del comitè.

Per altra banda, en compliment de la sol·licitud d'informació que va presentar el Grup Parlamentari de Ciutadans al Departament de Presidència a mitjans del mes de maig d'enguany ja se'ls va fer arribar còpia de les actes esmentades i se'ls va adjuntar còpia del protocol marc d'actuacions contra el maltractament a infants i adolescents de Catalunya, que va ser aprovat per Acord de Govern el 18 de juliol de 2017, i que va ser fruit dels treballs d'aquest comitè. Nosaltres anàvem en la línia de reforçar aquesta actuació del protocol marc, aquest comitè interdepartamental que aglutina diferents departaments del Govern per prevenir aquestes actuacions.

Malauradament, ja sabem que no se'ns ha aprovat aquesta moció, i tal com deia la diputada Ribas no donarem suport a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé, coincidim en la importància cabdal que té fer el seguiment dels protocols per evitar..., en matèria d'abús sexual a menors o qualsevol altra forma de maltractament. Ens angoixa molt més que aquests protocols arribin als professionals, cosa que nosaltres hem constatat que no és així, és a dir, qui ha de vetllar per aquests protocols no els coneix –no els coneix directament.

Però aquest, en tot cas, és un altre tema que poc o res té a veure amb aquesta proposta de resolució, que ens sembla molt adient i que nosaltres hi votarem a favor.

Jo sí que tinc les actes de les reunions, i per tant les va fer arribar el Govern. Les actes de les reunions són una plana per reunió. I, clar, tinc les de l'any... 29 de novembre... Ah, és aquí: el 3 de maig del 2016, 24 de maig del 2016, 3 d'abril de 2017 i 24 d'abril de 2017. Punt. Això vol dir que des de fa dos anys, un any i mig, no es reuneix el comitè sectorial, el comitè interdepartamental que ha de vetllar perquè els protocols d'abús sexual al nostre país s'estiguin portant a terme? Perquè aquesta és la informació que tenim nosaltres. Si hi ha altre tipus d'informació... El problema d'aquí és que ningú de nosaltres pot assegurar que aquest comitè no s'ha reunit des de l'any 2017. O sí? Ningú ho sap.

I, clar, una de les conclusions finals era: «Finalment, pel que fa a la lletra c de la resolució, està previst presentar a final d'any un informe anual de la tasca feta pel comitè.» Jo tampoc he vist l'informe. I, per tant, el que jo crec, com he denunciat altres vegades, tant aquí com al mateix faristol..., aquest comitè interdepartamental que ha de seguir els protocols d'abusos sexuals a Catalunya no es reuneix des de l'any 2017. I això és posar en perill la integritat dels menors a Catalunya, i això és tenir poca cura d'un tema que és cabdal i que hauria de ser el número u en l'agenda de protecció de la infància al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Nosotros votaremos a favor de esta propuesta de resolución, siempre con la voluntad de mejorar la transparencia sobre un tema que es mejor tratar a partir de informaciones fidedignas, de lo que nos puedan aportar estos informes, y no de suposiciones.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, presidenta. Més enllà de la importància de la matèria, nosaltres veníem a aquest punt sense haver decidit què votaríem, i ho volem reconèixer així, de manera sincera, de manera planera.

Per què? Perquè estàvem a l'espera de poder sentir, de poder escoltar, de fet, el Govern, perquè ens expliqués si allò que teníem la sensació que passava, que era que hi havia unes determinades reunions i que més enllà del 2017 aquest subgrup no trobava res més, doncs..., hi havia hagut reunions, no hi havia hagut reunions.

S'hi ha referit el diputat Moreno. Nosaltres, potser per un tema de criteri científic, no afirmarem que no hi ha hagut més reunions, però el que està clar és que no hi ha hagut més actes. O això sembla. I si hi ha hagut més actes, doncs, que ens les facin arribar, que és la petició que està fent la proposta de resolució de Ciudadanos.

Més enllà que ens facin arribar o no ens facin arribar les actes, d'aquesta proposta de resolució i de la discussió que estem tenint se'n deriva una altra qüestió molt més important, que és que potser hi ha tota una sèrie de reunions que s'havien de

dur a terme que no s'estan duent a terme. I la segona, que és la petició que estem oblidant però que també fa el grup proponent a la seva proposta de resolució: es demanen unes conclusions que formarien part d'aquestes reunions interdepartamentals, i per tant que, fins i tot per poder complir amb les nostres obligacions i el nostre paper com a diputats i diputades, hauríem de tenir.

I és per tot això que, una vegada hem sentit els grups del Govern, nosaltres votarem a favor de la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara, per posicionar-se de les esmenes presentades, té la paraula la diputada Elisabeth Valencia, de Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbreno

Sí, a ver, quiero comentar primero que desde este grupo parlamentario también pedimos las actas de estas reuniones del comité interdepartamental, y las recibimos posteriormente a nuestra propuesta de resolución.

Por otro lado, quiero comentar que la actitud de Esquerra y de Junts per Catalunya está dificultando también..., aparte de que no hacen nada –bueno, que hacen poco– en el Govern, están dificultando la actividad en este Parlament. O sea, no solo no hacen el trabajo, porque las actas, como ha indicado el diputado Moreno, son de 2017, sino que, en este Parlament, ahora hay falta también de voluntad política, porque es que veo falta de voluntad política y de colaboración en los diputados que han apoyado al Govern. Y lo quiero decir sinceramente. Estamos hablando de la protección a la infancia. Espero un poco más de seriedad, rigurosidad y apoyo por parte de todos los grupos. Muchas gracias. Debería ser un tema de consenso, ¿eh? Es triste.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara passarem a la votació d'aquesta proposta de resolució. Vots a favor?

Deu vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups parlamentaris Junts per Catalunya i Grup Republicà.

Atès que hi ha hagut un empat, la presidència d'aquesta comissió resoldrà aquest empat a través del vot ponderat.

Degut a que el Grup de Ciutadans, Grup de Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i CUP - Crida Constituent sumen un total de 65 vots, i els grups de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana sumen un total de 66 –per tant, 65 a 66–, queda rebutjada aquesta proposta de resolució.

Sí? Per què em demana la paraula, senyora de la Calle?

Noemí de la Calle Sifré

Como miembro en funciones de esta mesa.

La presidenta

Endavant.

Noemí de la Calle Sifré

Vale. Pues esta secretaria en funciones considera que el resultado de la votación que acaba de proclamar el presidente de la comisión es erróneo, ya que implícitamente ha computado como válidos los seis votos que corresponderían a los diputados suspendidos por imperativo legal, y en virtud del auto del Tribunal Supremo del 9 de julio de 2018.

Por tanto, considero que la correcta aplicación del criterio de ponderación que establece el artículo 102.2 del Reglamento del Parlament no puede considerar

que los grupos de Junts per Catalunya y Esquerra dispongan en el pleno de los votos de diputados suspendidos en sus funciones por imperativo legal, siendo arbitrario e injusto el acuerdo de la Mesa del Parlamento en sentido contrario.

En consecuencia, solicito que quede constancia en el *Diario de Sesiones* de esta expresa oposición e impugnación de la decisión por la presidencia de esta comisión, de computar votos no disponibles en el pleno, y a efectos de la eventual tutela del derecho fundamental a la representación política en condiciones de igualdad, que se está viendo perturbado por la decisión de esta presidencia. También realizo reserva de las acciones de tutela que sean necesarias.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. En tot cas, la Mesa del Parlament ja va aprovar en el seu moment com s'havia de resoldre aquesta situació amb el vot ponderat. La presidència d'aquesta comissió així ho ha fet. No obstant, de les reclamacions que vostè ha fet quedarà constància en l'acta de la comissió.

Raúl Moreno Montaña

Presidenta?

La presidenta

Sí, senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

També, en la mateixa línia. Nosaltres, com a grup parlamentari, volíem deixar constància que no compartim el criteri de la Mesa quant a la ponderació dels vots.

La presidenta

Molt bé, també en quedarà constància a l'acta, doncs.

Sol·licituds de compareixença acumulades

356-00245/12, 356-00251/12 i 356-00292/12

Per acabar aquesta comissió, farem els tres últims punts de l'ordre del dia, que són la votació de les sol·licituds de compareixença.

El punt número 10, de la compareixença de la senyora Emilie Rivas, responsable de Polítiques d'Infància de Catalunya de Save the Children.

El punt número 11 és la sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació d'Associacions de Gent Gran davant d'aquesta comissió.

I també el punt 12, sol·licitud de compareixença de la senyora Norma Falconi davant d'aquesta comissió.

Votarem punt per punt. No sé si algú té alguna observació a fer, o algun comentari a fer. Si no, votarem ja, passarem a votar els punts.

Pel que fa al punt número 10, vots a favor de la sol·licitud de compareixença?

Per unanimitat dels assistents s'aprova la compareixença.

Punt número 11.

Vots a favor de la compareixença?

Per unanimitat dels assistents, també s'aprova aquesta compareixença, la sol·licitud.

I finalment el punt número 12, sol·licitud de compareixença.

Vots a favor?

Per unanimitat dels assistents, s'aprova també aquesta sol·licitud de compareixença.

Acabats els punts de debat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts.